

MARTIN BAHLÍK

KLÁSTER SMRTI

*Než odešla jsi do nebe
Tvoji tvář jsem naposledy spatřil
Hned došlo mi proč pro tebe
Vše jsem dělal a tobě patřil
Věčnost bývá plná stínů
Tys stala se mou múzou
A neměla jsi žádnou vinu
Na tom proč ráj promísil se s hrůzou
Když odešla jsi v plamenech
Které sežehly tvé tělo
Já cítil tíhu okamžiku v ramenech
A za tebou do nebe se mi chtělo
Odejít přátelé mi odepřeli
Teď řeším kruté vraždy
A když dá Bůh, je-li
Budu milovat tě na vždy*

Děkuji Reňulce, za neutuchající podporu i ve dnech, kdy to se mnou nebylo k vydržení. Nebo možná bylo k nevydržení.

Smrt u stolu

V prostorné místnosti hořel v mohutném krbu z tesaných kamenů oheň. Na velkém kulatém stole zdobeného vyřezávanými nohami stál poloprázdný džbán spivem a dvě sklenice vedle talíře s pečeným masem a chlebem. Nad krbem se nakláněl kulatý muž střední postavy a házel do ohně smotané pergameny, které byly opatřeny přelomenou pečeti.

Jeho sytý žaludek mu dával do těla proud štěstí, ale neměl dobrou náladu. Na zemi u stolu se svíjel v křečích muž oděný v černém rouchu. Jeho fialová jarmulka se válela vedle něj a odhalovala kolem jeho hnědých vlasů vyholené kolečko značící, že tento muž slouží církvi. Křeč pomalu ustávala a jeho svalstvo v obličeji tuhlo v děsivém výrazu. Snažil se natáhnout ruce k muži stojícímu u krbu, ale nebyl už schopen pohybu. Nesnesitelná bolest ustupovala se silícím

tuhnutí svalstva. Poslední, co viděl, byly modrající konečky svých prstů. Srdce se mu zastavilo a on se udusil.

Muž sledující jeho poslední chvíli života se pousmál a šel k němu. Sklonil se k němu a serval mu z krku velký zlatý kříž na zdobeném řetízku, který měl muž pověšený kolem krku. Rubín ve středu kříže se zaleskl v jeho očích. Nasadil si ho na svůj krk a zastrčil pod prošivanou košili. Cítil chlad žlutého kovu na svých prsou a zrak mu sjel k promodralému prstu, na kterém se skvěl nádherný prsten. Sundat prsten nebylo snadné, protože muž byl nateklý. Prsten strhl část kůže, jak jej muž rval z jeho prstů. Aniž by jej prohlížel, nasadil si jej na svůj prst a podíval se z okna, kde mohutné blesky ozařovaly nedaleký les. Napil se studeného piva a džbán, z kterého pil před chvílí jeho host hodil do žhavých plamenů krbu. Sklo se

roztříštilo a místností se rozezněl zvuk skla narážejícího o kameny. Pivo snažící se uhasit plameny zlověstně zasyčelo, z krbu se začmoudilo, ale oheň plápolal svou silu dál. Muž se naklonil nad mrtvolou a snažil se rozvázat uzel na jeho purpurovém opasku. Když se mu to podařilo, svlékl mrtvého do naha a jeho šat vhodil do plamenů. Nevábná vůně ze spálených šatů se valila místností stejně silně, jako se valila voda po deštěm zalitých polích.

Dnes nemohla být vhodnější doba. Od rána pršelo, nebem prolétávaly každou chvíli blesky a silný vítr odháněl od uší jakýkoliv cizí zvuk. Nahá mrtvola se na zemi svíjela v křečovitém výrazu a její drobné tetování na prsou dělalo muži vrásky na jeho vysokém čele. Jestli to tetování někdo uvidí, bude zle. Nikdo nesmí poznat, kdo byl tento muž, který se k němu dnes drze vetřel a začal mu hrozit.

Jeho minulost ho dostihla, ale přesto se dokázal ochránit. Teďa skoro. Ještě se musí zbavit důkazů. Vzal do rukou dřevěnou hůl se zlatým zdobením a zmáčkl skryté tlačítko umístěné pod kulatou rukojetí tak, že neznalý člověk jej nemohl vidět. Západka povolila a z pochvy, kterou tvořila hůl, vytáhl nevelký bodec, který byl součástí kulaté rukojeti. Začal bodat do míst, kde se skvěl vytetovaný nápis *Congregatio Romanae et universalis Inquisitionis* tvořící kříž. Bodák byl dost hrubý na to, aby propíchl velkou část znaku tvořeného zdobným písmem. V záchvatu šílenství, které bylo patrné z jeho očí, se jal bodat hluboké rány po celém hrudníku nebožáka. Když zasadil do mužova hrudníku několik ran, byl vysílený šílenstvím. Otřel si svojí košilí pot z čela, do purpurové čepky, ležící vedle hlavy muže otřel krev z čepele a se zacvaknutím ji zastrčil zpět do své vycházkové hole. Z jeho

úst, která se probarvovala do temně rudé barvy, ještě vyrval promodralý jazyk a i s čapkou ho hodil do ohně. Bylo pár minut po půlnoci, když se rozhodl vzít mrtvolu a hodit ji do studny na náměstí. Její hloubka byla dost velká na to, aby tělo nikdo nespatriil a ošklivé počasí venku mu zaručovalo, že nikoho nepotká. Hodil si tělo přes rameno a shrbený pod jeho váhou vyšel ven ze svého domu. Ke studni to bylo jen pár kroků, což bylo pro něj jen dobře. Jeho pochroumaná noha trpěla pod náparem váhy. Nebyl zvyklý chodit bez hole. Nebe bylo zahaleno mraky a blesky v dálce bušily do pahorků a stromů svoje elektrizující fontány voltů. U studny položil tělo na kamennou zem a oddechl si. Byl rád, že má nejtěžší část za sebou a zhluboka dýchal čerstvý vzduch provoněný nedalekým lesem. Musí doma vyvětrat zápach spáleného masa a šatstva. Kdyby k němu někdo přišel, těžko by ten zápach

vysvětloval. Těžké kapky deště zesilněné silným větrem mu šlehalý do tváře a píchaly jako miliony malých jehliček. Popadl rychle tělo, aby mohl rychle do tepla svého domu a po hlavě jej shodil do studny. Tělo letělo několik metrů hlubokou dírou, když dopadlo na hladinu. Plácnutí rozčeřené vody se vyhnulo z kamenných obrub studny jako pekelná ozvěna a s větrem zmizlo v dálce nad klasy pšeničných polí za vesnicí. Promočený muž se napřímil a utíkal z deště celý promočený do své křemí prohřáté světnice, aby se převlékl a zalehl ke spánku. Díky tmě a hluku z neustálého hřmění nezaslechl, že při pádu se nohy těla, které shodil do studny, omotaly kolem lana držícího vědro na vodu. To se při dopadu těla o hladinu rozbilo a tělo zůstalo viset přivázané za nohy ve vodě.

Muž za sebou zavřel velké dřevěné dveře a zajistil je petlicí. Sundal ze sebe promočený

šat a pohodil přes dřevěnou židli, kterou umístil k blízkosti krbu tak, aby plameny oblek vysušily co nejrychleji. Za chvíli svítá a on nesmí dát na jevo sebemenší odchylku od svého běžného chování. nahý, chodil po místnosti a snažil se pouklízet vše, co by mu připomínalo ohavný čin, který spáchal. Který musel spáchat. Musel ochránit své děsivé tajemství, před kterým už léta prchal a nemohl dopustit, aby ho někdo prozradil. Nikdo nesmí vědět, že byl před deseti lety nebezpečný zločinec, který shodou šťastných náhod, unikl očistným plamenům svaté inkvizice. Z římsy nad krbem sebral malou dřevěnou truhličku, ve které měl schované bílé krystalky jedu a vložil ji na polici mezi truhličky s kořením a moukou. Ze stolu sklídl špinavé nádobí a umyl jej. Když byl hotov s očistou svého domu a byl si jistý, že nemůže nikdo poznat, že u něj v noci někdo byl, zálibně se podíval na houpající kříž,

který zářil na jeho ochablém a tukem obaleném světlém těle. Natáhl na sebe lněnou halenku, přiložil do krbu polena a šel spát s myšlenkami na to, jak dokonale zažehnal nebezpečí, které se po letech klidu vyrojilo na povrch.

Studna

Hvězdy na nebi už dávno zahalily husté temné mraky, z kterých se řinul silný proud velkých kapek. Blesky čas od času osvětlily okolí a stíny vzniklé z osvětlených domů se zlověstně táhly po studených kamenných blocích, které tvořily nerovnou cestu vedoucí středem celé vesnice. Z věže malého kostelíka, který byl dominantou vsi, se rozezněl tlukot srdce těžkého zvonu. Silný víchr fučící směrem od kostela k nedalekému lesu pohltit tóny jdoucí ze zvonice tak, že nikoho v malých domcích sdvorky nevzbudil. Vprostřed vsi stála studna. Její dřevěná stříška byla děravá a klička mechanismu, který vytahoval vědro s vodou, byla oseta rzí. Vědro ležící 15 metrů hluboko těsně pod hladinou vody bylo uvázáno na silném laně a skrývalo děsivé tajemství. Silně přšelo a z polí obklopující většinu vsi se tvořila

nevelká říčka bláta, která se valila z kopců. Hladina rybníku se vařila pod tíhou velkých kapek a hráz tvořená z popadaných stromů, haluzí a klestí bojovala s tím, aby se neprotrhla.

Mladý vysoký mnich, který odcházel ze zvonice, si z kapsy svého šedivého roucha vytáhl dlouhý klíč a velké dřevěné dveře sbouchnutím zavřel a zamkl. Na hlavu s promáčenými hnědými vlasy zastřiženými těsně pod krkem si nasadil kápi, která mu zakryla moudré hnědé oči zasazené do hubené elipsovité hlavy. Nad jeho nevýraznými nadočnými oblouky se čepýřilo husté obočí, které bylo nad levým okem přerušeno jizvou směřující přes oko až do půlky tváře porostlé černým strništěm, které místy probarvily šediny. Sutana stažená v pase proplétaným provazem, mu končila těsně nad kotníky a odhalovala jednoduché dřevěné boty stažené

k noze koženým páskem, které s jeho chůzí klapaly po dřevěných schodech. V mosazném stojanu, který si vzal ze stolku stojícího u dveří, hořela vysoká svíce, po které stékaly kapky roztaveného vosku. Plamen tančící ve větru, který se proháněl chodbami kostela, osvětloval prostor před knězem a ukazoval mu pouze nevelký prostor, který se posouval krok od kroku směrem do míst, kde hubený kněz vyhlížel dveře své ložnice. Těšil se na teplou dřevěnou postel se slamníkem a několik hodin klidného spánku po náročném dni. Byla neděle a dlouhý den, který začal kázáním pro místní občany, se táhl díky několika nezvyklým událostem až do nočních hodin.

Malá světnička byla provoněná čerstvou slámou, kterou mu dala do peřin mladá hospodyně pomáhající mu se starat o chod kostela. Na stolku u úzkého okna s vitráží zobrazující anděla byla rozložena tlustá

kniha v kožené vazbě lemované železným rámováním. Položil svíci na stolek vedle knihy a všiml si, že na dřevěném tácu má na parapetu u okna namazaný chléba s máslem a vedle něj pohár s vodou.

Lucie byla sto šedesát šest centimetrů vysoká sedm a dvacetiletá slečna se světlými po ramena dlouhými vlasy, která svou věčně dobrou náladou dělala vrásky ve tvářích místních prudérních obyvatel, kterým byla trnem v oku už od mládí. Byla sirotek od pěti let, kdy její rodiče byli roztrháni smečkou vlků, kteří v lese zaútočili na několik vesničanů jdoucích pro dřevo. Kněz sloužící v kostele se jí ujal, a když umřel a na jeho místo přišel nový mladý kněz, Lucie u něj zůstala dál.

S rostoucím věkem však její dětský vzhled mizl a z pod jejího oblečení čím dál tím víc vyvstávaly plné ženské rysy. Pevná velká

ňadra, úzký pas a dlouhé nohy byly další velkou vadou na mlýn pro vesničany a vesničanky závidějící knězi její krásu byt ženské i muži záviděli z jiného důvodu.

Statkáři, farmáři, tesař, kovář i pan starosta záviděli knězi mladé pevné maso a dokonalou postavu, kterou by rádi viděli ve své posteli. Ženské, které z daleka neměli tak krásnou postavu a dokonalou pleť, záviděli Lucii pohledy svých chlapů, pro které ji nesnášely. Kněz, který bral Lucii jako mladší sestru, protože byl mezi nimi rozdíl pár let, nikdy nepomyslel na to, že by s Lucií zhřešil, se snažil svým ovečkám neustále promlouvat na kázání do duše, ale nebylo to moc účinné. Lidská závist, jeden z nejtěžších hříchů, se nedá je tak smazat z duší hříšníků.

Snědl chléb, vypil sklenici průzračné vody, opláchl se a poklekl s hlavou sklopenou k zemi a dlaněmi přiloženými u sebe

k modlitbě nad velkým dřevěným křížem sumučeným Kristem. Kolem pásku měl omotaný růženec, na jehož konci visící železný kříž se s bouchnutím dotkl podlahy a opřel o jeho stehno. Z čela mu stékaly po tváři zbytky deště zachycené v jeho vlasech a přes zavřená víčka a tiše se pohybujícími rty šla vidět zbožnost a oddanost tohoto muže víře.

Když se očistil od svých bezvýznamně nicotných hříchů předchozího dne, povstal, povolil sutanu, která mu sjela ke kotníkům, a s fouknutím plamenu svíce se zavrtal pod peřinu. S rukama položenýma podél těla usnul hlubokým spánkem.

Pondělní ráno přineslo do vesnice po třech dnech vydatných dešťů konečně sluneční paprsky, které prohřívaly promáčenou půdu a způsobovaly paření lesa. Rolníci s vidlemi a motykami se loudavým krokem šinuly k polím, aby zkontrolovaly úrodu poničenou

deštěm a silným větrem. Kovář bušil kladivem po do ruda rozpáleném kusu železa, který cinkal o kovačlinu a jeho ošklivá manželka rozdmýchávala v ohništi žhavé uhlíky, v kterých byly zasunuty další kusy železa, které její manžel zpracovával.

Rychtář, jehož největším poznávacím znamením bylo velké břicho, plešatá kulatá hlava a orlí nos se procházel se vzpřímenými zády po náměstí a zdravil občany. Z pod jeho placaté čepky zdobené třísněmi ze zlacených hrubých nití jeho kulaté modré oči tékaly po lidech a po studni. Jeho vycházková hůl zdobená stříbrnou koulí, která chladila jeho zpocenou dlaň, s každým jeho nevelkým krokem klepala železnou špicí o kameny. Jeho vznešená chůze mu dodávala pocit moci, který si zamiloval od prvního dne, kdy byl jmenován do své funkce.

Pradleny drhnoucí na břehu rybníka hromady prádla ve velkých proutěných koších si povídaly s úsměvy na rtech a na provazy uvázanými mezi stromy lemujícími břeh rybníku věšely mokré košile a kalhoty, plátna a ubrusy, šátky a zástěry.

Na dveře knězovi světlice něco zaklepal. Od prvních slunečních paprsků byl zabrán do čtení knihy položené na jeho stole a klepání ho vyrušilo z dumání nad obsahem textu. Do dveří vešla Lucie s rozpuštěnými vlasy a její jiskra v očích a bílé zuby ozářily celou tmavou místnost, do které se díky barevným sklům ve vitráži úzkého okna nedostávalo skoro žádné světlo. V rukou nesla ošatku se sýrem, chlebem a pohár čerstvého mléka před chvílí nadojeného v chlívku, ve kterém poskakoval pár koz.

Kněz poděkoval, usmál se a pohladil Lucii po vlasech.

Prosím, Lucie, taďy máš seznam. Zajďi do vsi a udělej nákup. Řekl vlídně kněz a podal ji list popsaného papíru a několik mincí. Lucie se pousmála, uklonila tak, že jí její vlasy přepadly do tváře, otočila se a odcupitala ve svých jednoduchých střevících po schodech do přízemí kostelíka. Vzala do ruky proutěný košík a se svým rozverným krokem, který čas od času proměnila v běh a její zpěvavý hlas šel slyšet už z dálky až na náměstí, kde panoval čirý ruch. Cesta z kostela uběhla díky jeho vyvýšené poloze nad vsí poměrně rychle. Pár minut chůze střídané s poklusem nesebralo Lucii žádnou energii. Každého slušně zdravila a nakupovala věci ze seznamu. Nenávistných pohledů žen ani mlsných pohledů mužů a dvojsmyslných narážek si nevšímala. To některé pány přivádělo k šílenství a začali být hrubí.

Jeden ji plácl přes pevný zadeček a zachechtal se. Lucie se otočila. Její sukně se s rychlým otočením jejího těla přizvedla tak, že odhalila její nohy až nad kolena. V jejím obličejí zmizel bezstarostný úsměv a z očí jí šlehaly blesky. Rty, které před chvílí prozpěvovaly veselé písničky, byly vyšpulené ve vzteklém výrazu. Pěst její ruky vystřelila do tváře chechtajícího se brašnáře a způsobila náhlé ztichnutí veškerého povyku na náměstí. Všichni, co byly v okolí, se dívaly, co se bude dít, a propíchovaly Lucii mnoucí si prsty na ruce, kterou před okamžikem udeřila do čelisti brašnáře, který upadl na zem a loktem se narazil o studnu. Vstal a z rozražených rtů mu tekla krev, odřený loket ho bolel a vrhl se na Lucii, kterou povalil na zem. Košík s nákupem dopadl na zem a rozletěl se po náměstí. Zrozbitých vajíček vytékal do spár mezi kameny žloutek, kedlubny srajčaty se

kutálely dolů ke starostovu domu a pod zády Lucie se rozdrtil a zavoněl česnek. Brašnář ji chytl pod krkem a začal s ní cloumat. Mlátil s ní o zem. Nemohla dýchat. Přihlížející dav začal křičet a Lucie se snažila svými drobnými pažemi útočníka přimět k tomu, aby ji nechal být. Když už měla pocit, že její duše opustí její tělo, uviděla nad hlavou prolétající zlatou kouli na černé zdobené holi, která udeřila brašnáře do čela tak silně, že přepadl na záda a o kameny si rozrazil hlavu.

Lucie se sákala na nohy a snažila se popadnout dech. Vedle ní stál kulatý mužík v elegantních čistých šatech a s placatým kloboukem, o kus plátna otíral zakrvácenou rukojeť své vycházkové hole a Zlostně se díval do tváří všem přihlížejícím.

S evidentním rozčilením s hlubokým hlasem pronesl na celou vesnici: Dokud budu

rychtářem v naší vesnici já, nikomu tady nebudete beztretně ubližovat. Tady se bude dodržovat zákon. Jestli to není někomu jasné, můžu mu to vysvětlit stejně, jako tamhle brašnářovi. Ukázal rozmáchlým gestem na muže ležícího vedle studny, kterému se dělala na čele obrovská boule. Polijte toho dobytka vodou, ještě s ním budu mít nějakou řeč, dodal a pousmál se na už klidněji dýchající Lucii. Děkuji vám, pane, řekla zdvořile a začala po zemi sbírat rozkutálenou zeleninu a otírala si pohmožděniny na krku.

Kovář, který celou dobu sledoval roztržku ze svého přístřešku, šel ke studni, aby nabral do džberu vodu a polil s ní rychtářem uspaného brašnáře. Začal namotávat lano. Dnes to šlo hůř než kdy jindy, ale jeho svalnaté tělo rozdíl skoro nepoznalo. Když vymotal kbelík s vodou až nahoru, zasekl pojistku na ozubeném kole, aby kbelík nesjel dolů, jak se

pro něj bude naklánět a natáhl se přes hranu studny, aby přitáhl osvěžující tekutinu k sobě. Když se naklonil, zakřičel a splašeně udělal dva rychlé kroky zpět a upadl na zadek. Lidé přiběhli k okraji studny a hromadně vyjekli. Na provaze, kde měl být kýbl s vodou, visela za nohy přivázaná mrtvola muže.

Na náměstí se během chvilky sešla celá vesnice. Pradleny nechaly rozdělané prádlo na břehu rybníka, farmáři své motyky zahodily na zem a stejně tak, jako ostatní vesničané, kteří v době nálezu nebyli na náměstí, přiběhly rychle podívat se na zohavené tělo utopence, kterého mezitím vytáhl kovář na dlažbu a odvázal jeho nohy.

Nahé vybledlé tělo bylo pokryto nespočty modřinami a v trupu mělo několik bodných děr. Bylo nasáklé vodou tak, že z úst v malém proudu vytékal kal rozkládajících se vnitřností, krve a vody. Lidé v davu hlasitě mumlali a pronášeli mezi sebou nejrozumnější teorie, kdo je onen muž ležící na slunečnými paprsky prohřáté zemi.

Nad mrtvolou stál rychtář a vážným pohledem si ji prohlížel. Znetvořené hlavě dominovaly dva klacíky zabodnuté v očních důlcích, nevzhledně sestříhané vlasy dávaly naháči vzhled tuláka. Ústa otevřená v bolestné grimase ukazovala uříznutý jazyk a vykloubená ramena dávala postavě ještě hrůznější vzhled. Jeho namodralé konečky prstů ostře kontrastovaly s bílou vodou nasáklou kůží. Z mnoha důlků, kterými byla mrtvola poseta po celém těle, se vyléval hnědý smíchavý s krví.

Zřejmě nějaký tulák, kterého zabil jeho druh. Místní lesy jsou jich plné. Pronesl starosta dívající se do očí vesničanů. Odvezte ho na hřbitov a pochovejte do neoznačeného hrobu. Otočil se a se samolibým výrazem kráčet do své kanceláře, aby sepsal protokol.

Stopy jedu

Mrtvola položená na provizorních nosítkách zhotovených z malých hranolů a starého plátna byla zakryta pláštěm z pytloviny, na kterém se tvořily červeno žluté skvrny, jak prosakoval hnís a krev z ran a umístěna ve stínu malé zídky obklopující místní hřbitov.

Kněz s Lucii mlčky přistoupily k místu posledního odpočinku nebožáka. Lucii se kolem krku barvily modřiny způsobené útokem brašnáře a její hrudník se pod nátlakem hrůz dnešního dne prudce vzdouval, jak zhluboka dýchala. Mladý kněz poklekl nosítka a rozevřel v rukou nesoucí bibli. Chystaje se k poslední modlitbě za nebožtíka se rozhodl podívat do očí smrti a odkryl jeho znetvořenou tvář. Trhlo v něm děsem a podíval se na Lucii. Už pochopil ten šok, který v ní byl, když celá udýchaná

přiběhla srozbitým košíkem k němu a snažila se mu koktavým zkroušeným hlasem vylicít, co se stalo před pár okamžiky u studny. Upocený hrobník kopal mělký hrob, do kterého měl být na rozkaz rychtáře nebožtík vložen za stínem mocné jabloně, jejíž tmavě červené plody umocňovaly pochmurnou náladu místního hřbitova. Kněz k němu přišel a rozkázal mu klidným hlasem, aby prozatím zanechal své práce. Ten nechápavě odešel směrem k vesnici.

Lucie, pojd' mi prosím pomoci, musíme nebožtíka donést do sklepení, kde je chlad, abych jej mohl podrobit zkoumání. Uchopil svými pevnými pažemi konec lehátka s odkrytou hlavou a pomalým krokem s Lucií, jež se pod tíhou muže prohýbaly kolena, směřoval po kluzkých kamenných schodech do tmavých zákoutí kostelíka, kde mrtvolu položily na velký dřevěný stůl,

z kterého nakvap odklidil kněz staré haraburdí.

Co se děje pane, proč nebožtíka nenecháte pohřbít? Rychtář říkal, že tuláka nikdo hledat nebude, je zbytečné se o něj starat. Budou problémy. Řekla ustaraně Lucie a nebyla schopna odvrátit zrak od prázdné černé ústní dutiny.

No právě, rychtář říkal, ale dle mého úsudku se nejedná o tuláka. Musíme vypátrat, co a proč se stalo. Pojď na sluníčko, pronesl vliďně, uchopil Lucii za rameno a natočil ji směrem ke schodišti. Dnes jsi zažila hodně, měla by si dnes už odpočívat a dát si nervy dohromady.

Ještě nevyšli ani na malý dvůr, když si všimly několika rozhořčených vesničanů v čele s rychtářem, vedle kterého stál přikrčený hrobník.

Co to má znamenat? Řekl rozzlobeně rychtář a skupinka lidí z vesnice za jeho zády mu hlasitě přitakávala a bouřila se na mladého kněze.

Vážený pane rychtáři, není třeba nechat se cloumat hněvem, řekl klidně kněz s rukama propletenýma v prstech, které byly schovány v jeho dlouhých širokých rukávech sutany, ukázal směrem ke sklepení a pokračoval. Je třeba nebožtíka připravit na poslední odpočinek. Já to udělám. Je to má povinnost.

Houby povinnost, je to tulák. S těmi se nic takového nedělá. Už tak musíme z naší kasy zaplatit výkop hrobu, ne ještě upravovat jej.

A to je právě to, pane rychtáři. Muž, jehož tělo jste dnes našly, není žádný tulák. Je to vysoce postavený muž svatý muž. Řekl s důrazem na poslední slova kněz a jeho hlas se rozléhal ozvěnou mezi úzkými stěnami

malého nádvoří jeho kostela. V davu to zašumělo. Jak jste na to prosím vás, velebný pane, přišel? Řekl arogantně rychtář a zasmál se. Pojdte se podívat, pokynul již volnou rukou kněz a bez toho, aniž by čekal na reakci, se otočil a šel po schodech do sklepení. Lucie vše pozorovala z okna své skromně vybavené cely umístěné v přízemí kostelíka přímo naproti vstupní bráně do dvorku. Seděla nahá na dřevěné stoličce a před zrcadlem si česala své zářivé vlasy a prozpěvovala si.

Kněz stál u hlavy mrtvého muže a odkryl plachtu, která ho zakrývala až po prsa, aby každý dobře ve světle plápolajících loučí viděl znovu znetvořený obličej. Tvrdíte, pane rychtáři, že tento chudák byl tulák a byl zavražděn tak nechutným způsobem v naší vesničce. Já vás přesvědčím o opak. Jeho hlas se rozléhal po kamenných stěnách. Plameny

loučí zavěšených ve stojanech na stěnách tvořily na stropěch tančící obrazce stínů tisících se lidí, kteří si mezi sebou povídali a šeptali si.

Podívejte se na jeho vlasy. ukázal na hlavu kněz a pokračoval. Všimněte si, jak má čistě vyholený vrch své hlavy. A taďy ty chuchvalce nenesou žádné známky nečistot, stejně tak, jako jeho tělo a předpokládám i nehty. Řekl zamysleně a odkryl celou nahotu jeho těla, aby se podíval na nehty, které nenesly žádné známky špíny. u nohou také ne, přeběhl k nohám. Ty vlasy mu někdo buď před, nebo po smrti ořezal, aby ztížil jeho identifikaci. Tento muž rozhodně nebyl tulákem! Zakřičel tak, až se to rozléhalo celým kostelem.

A kdo to podle vás je ctihodný pane? Nikdo zdejší, nikomu nechybí, nechápu, že se v tom štouráte a roznášíte neklid do naší vesnice!

Řekl se zjevným opovržením brašnář, který měl omotané čelo pruhem látky, jež prosakovala krví.

Jenže to se pletete, pane brašnáři. Mimochodem, za váš dnešní výstup si naordinujte tři modlitby večer před spaním, dovolí-li vám vaše svědomí usnout. Vyholený vrch hlavy, schválně seřezané vlasy, tělo bez známek špíny a chybějící oděv je jednoznačným důkazem, že tento muž byl nějaký vysoce postavený kněz či opat. Řekl s pohledem upřeným na brašnáře, kterým dával najevo své opovržení vůči jeho dopolednímu chování k Lucii.

No a co, i kdyby to byl někdo takový, o čemž stejně není důkaz, nikomu nechybí a není to naše starost. Nechte to být a dejte pokoj naší vsi! Ozval se v davu stojící sedlák.

A než stačil něco dodat, skočil mu kněz do řeči a řekl s vážným tónem v hlase: Jenže to je omyl, toho člověka zavraždil někdo z vesnice. Kdyby to byl nějaký tulák, tak ho zabije v lese a nechá napospas, ale ten člověk byl zavražděn tady. A tady ho mohl zavraždit jen někdo z nás. Nebo několik z nás. Podíval se po dumajících lidech a začal zakrývat tělo.

Dobrá, dobrá, vyšlo z úst rychtáře. Co máte v úmyslu?

Podrobím tělo zkoumání, abych se pokusil zjistit, jak umřel a co se mu stalo. Když vypátráme způsob smrti, možná se nám podaří odhalit i vraha a motiv. Asi byste měl poslat do města posla, aby byl s naším objevem obeznámen kníže a poslal to někoho vyšetřit.

Ne, nepřejeme si žádné problémy. Buď to vypátráte vy, nebo nikdo. Bez tak nikomu

nechybí a není třeba, aby se tadý motal nějakej cizí čmuchal. už tak se to lidem nebude líbit, ale ať je po vašem, pane. S úklonou a arogancí v hlase řekl rychtář a odešel i s přihlížejícím davem po cestě do vesnice.

Lucie, oděná v čistých šatech a nadýchanými čistými vlasy vešla do místnosti. V rukou držela hrnec s teplou polévkou a položila jej do rohu místnosti, kde byl položený malý dřevěný taburet. Kněz se s velkým zvětšovacím sklem nakláněl nad hrudi mrtvolý a pozoroval rány v jeho těle. Vedle vykloubeného pravého ramene měl položený kus pergamenu, do kterého si dělal poznámky husím brkem namáčeným v inkoustu, který si sám namíchal.

Děkuji Lucie, moc ti to sluší, co dělá krk, už je ti lépe? usmál se na ni a přes velké

zvětšovací sklo na ni vyskočily jeho čisté zuby. Přišel jste na něco, pane?

Ano, ale nech si to prosím zatím pro sebe. Nesmí se to nikdo dovědět. Ten muž byl evidentně vysoký církevní hodnostář. Kolem krku nosíval těžký řetěz, všimni si, jak má sedřenou kůži na zadní části krku. Zatímco Lucie si prohlížela tělo mrtvého muže, kněz pokračoval ve výkladu. Všimni si jeho prsteníčku. Otlak od velkého prstenu. Ten muž nosil prsten zjevně několik let a byl dobře živený. Kdyby nepřibíral na váze, prsten by se mu tak silně neobtiskl. A jeho hlava je sama o sobě největší důkaz toho, že to byl nějaký kněz. Ty jeho do očí bijící špatně ostříhané, nebo spíš ořezané vlasy způsobil jeho vrah, který chtěl zamaskovat co nejvíc jeho příslušnost k církvi. Zatímco vykládal své domněnky, Lucie svými prsty ohmatávala zbytky vlasů a přejížděla po dokonalé lysině

na vrchu hlavy. Začala chápat knězova slova a obdivně jej pozorovala, když chodil zadumaně v malém kruhu po místnosti a hovořil.

A co ty rány na těle? Řekla obdivně Lucie a s napětím čekala na knězovu odpověď.

Ty rány, to je moc zajímavá věc. Podívej se na tuhle díru, přešel k Lucii, podal jí do ruky zvětšovací sklo a ukázal na jednu z ran zasazenou do srdce. Ty rány byly způsobeny až po jeho smrti. Kdyby byly způsobené za jeho života, v ranách by bylo plno krve, ale v době, kdy k ranám došlo, byl už po smrti a krev v žilách už nekolovala. Takže byl utopen? Ptala se Lucie zkoumající díry v těle.

utopený? To už vůbec ne. Kdyby byl utopený, těžko by mu pak někdo dělal ty díry. Nezapomeň, že byl nalezený v studni a ne

v nějakém rybníce, kde by se člověk dostal snadno. A zkus mu přimáčkout hrud. Pokynul Lucii a ta se na něj s odpořem podívala. Neboj se, chci ti něco ukázat. Pronesl s úsměvem kněz a ušetřil její krásně čisté ruce a několikrát promáčkl hrudní koš mrtvolý. Všimni si, že v těle není žádná voda. Z toho vyplývá, že do vody byl taky hozen až po smrti, kdyby se topil, jeho plíce a žaludek by byly plné vody.

Tento muž, drahá Lucie, byl pravděpodobně otráven, řekl kněz dívající se do prázdných úst mrtvého muže.

Z čeho tak usuzujete, ctihodný pane? To je jednoduché. Vyloučily jsme utopení i smrt způsobenou násilím. Nikde není žádná rána, která by jevila známky smrtící rány. Na hlavě není nic neobvyklého, nepočítám-li ten kvalitní sestřih. A pokud není nikde nic

vidět, musíme se soustředit na zcela zjevné věci.

Co máte na mysli? Třeba jeho namodralé konečky prstů. Uchopil dlaň a přes lupu pozoroval konečky prstů pravé ruky, jejíž prsty dostávaly jasné modrý nádech. Musím se podívat do knih, abych zjistil, co způsobuje modráni končetin. Ty využij své malířské umění a zkus co nejpřesněji nakreslit ty bodné rány, myslím, že rána je tak atypická, že nebude problém poznat vražednou zbraň, až ji najdeme.

Lucie zanechala prohlížení těla a odběhla k sobě do pokoje, aby si vzala potřebné věci a těšila se, jak svému oblíbenému knězi, bude pomáhat s vyšetřováním.

Ukryté tajemství

Kněz seděl ve své pracovně obklopen stohem knih a studoval texty učenců zabývajících se jedy a jejich účinky a příznaky. Ustrkával červené víno, aby do svých žil dostal Kristovu krev a nabral tak jeho mentální sílu, kterou potřeboval k porozumění událostí, které se za poslední hodiny staly. Věděl, že někdo ve vesnici je vrah. Nepochyboval o tom. Ovšem neměl tušení, jak a proč k vraždě došlo a byl odhodlán na to přijít.

Lucie, skloněná se zvětšovací sklem nad ranami mrtvol, která začala mírně zapáchat i přes chlad ve sklepe, studovala rány a snažila se je co nejvěrněji překreslit na papír. Měla dokonalou prostorovou orientaci a dokázala si v hlavě přesně představit, jak mohl bodec vypadat. Teď už jen zbývalo překreslit svou vizualizaci v hlavě na pergamen. Její mladiství vzhled a

nadšení z toho, že může na chvíli uniknout z ředi všedních dní, ji dělal ještě krásnější, než normálně. Možná to bylo způsobeno ošklivým pozadím, které tvořilo tlející tělo a tmavá kobka, ve které se nacházela.

Kněz listující stránkami knih se při dalším loku vína zasekl. Objevil konečně něco, co hledal. Pokřižoval se a vytrhl stránku z knihy. Vložil si ji do kapsy svého roucha a šel zkontrolovat Lucii do sklepa. Už po schodech cítil rozkládající tělo, a věděl, že bude třeba muže co nejdřív nechat pohřbít.

Lucie zrovna dodělávala poslední tahy svého díla na pergamenu, když kněz vešel do obloukových dveří sklepení. usmála se na něj. On na ní. Jsem hotova. Pojďte prosím na čerstvý vzduch. Vstala a rychle vyběhla z místnosti. Kněz přikryl plátnem mrtvolu, zkontroloval ještě několik detailů na těle a vyšel ven na dvůr. u vysoké jabloně zvracela

klečící Lucie. Rychle k ní přiběhl a snažil se jí uklidnit. Bude to dobré Lucie. Zajdi prosím do vsi a dones kus sádky a popros kováře, jestli by se nemohl stavit dnes večer na večeři. Potřebuji s ním mluvit ohledně opravy zábradlí na schodišti do věže.

Tady máte ten nákres pane. Podala mu list přeloženého pergamenu a utřela si do rukávu své košilky sliny z úst.

Kněz se díval na její ladnou figuru procházející branou kostela a ještě na ni zavolal a vyřídí hrobníkovi, ať ráno vykope ten hrob, nedá se tady dýchat! Sledoval ji, dokud její tělo nezmizlo za kopcem a uvědomil si, že se nedívá na ni jako na svoji hospodyni, ale na něco mnohem víc. U srdce ho píchlo, když si uvědomil, na co myslí. Pokřižoval se, podíval se na azurově modré nebe a poprosil Boha, aby mu dal sílu. Podíval se na nákres, který udělala Lucie, a docvaklo mu, jaký

talent to děvče má. Nákras byl tak dokonalý, že si na první pohled dokázal představit předmět, který rány způsobil. Zakroutil hlavou nad krásně vystínovaným obrazem božce a šel prozkoumat naposledy tělo, než jej zasypou hromadou hlíny a nechají červy vykonat poslední etapu jeho zhmotnělého těla.

Lucie si opět užívala dychtivé pohledy vesničanů a nenávistné pohledy žen. Schválně se usmívala a zdvořile všechny zdravila, aby je naštvala ještě víc. Věděla, že ignorace je nejlepší lék na závist, ale ona dnes měla náladu schválně přilívat olej do ohně závisti a chtíce. Když se zastavila u kováře, aby ho pozvala na večeři, povolila si provázky na její utažené košilce, aby pevná prsa měla více prostoru a odhalila krásnou plet, kterou měla hluboko na hrudi. Kovář

souhlasil a ona šla pro sádku k zedníkovi, který jí dal pytlík.

Cestou potkala rychtáře a poděkovala mu za záchranu před brašnářem.

Když vešla do sklepení, opět se jí zvedal žaludek. Procházka vesnicí jí dodala opět díky žhavému slunci a jemnému vánku spoustu energie. Těžký nasládlý vzduch, který se jí vlil do plic, ji opět připomněl, že lidé umí být zlí a nepředvídatelní. Přistoupila ke knězi a podala mu pozdravením od kováře sáček se sádkou. Super. Pronesl. Dojdi ještě pro misku a trošku vody, uděláme ještě jeden drobný pokus, a pak tělo necháme být. Myslím, že díky tvé nádherné kresbě máme už vše, co potřebujeme, Děkuji. Pronesl a poplácal si rukou po kapse, kde měl vytržený list z knihy. Odložil zvětšovací sklo, a když Lucie donesla vodu a misku, smíchal sádku a vlil ji do jedné z ran.

Nechápavě na něj hleděla, a on, jako by četl myšlenky, vysvětlil, že chce udělat ještě odlitek té rány, aby měl v ruce i hmatatelný obraz toho, jak nástroj způsobující tyto rány vypadá. Lucie se na něj obdivně podívala a vysekla mu poklonu nad tím, jak uvažuje. Nákres je nákres, ale mít v ruce přesně to, co ránu způsobilo, je super tah, který by jen tak někoho nenapadl.

Necháme sádku pořádně vytvrdnout a před večeří se sem vrátíme. Pojd' z toho smraďu ven, půjdeme se projít do lesa a nasbíráme pár bylinek a hub.

Slunce pomalu zapadalo za obzor, když se nádvořím kostela rozezněl zvuk klepadla na bráně. Kněz šel otevřít a přivítal Kováře a pokynul mu, aby šel dál.

Pojďme se projít, než Lucie nachystá večeři přáteli. Řekl kněz a oba muži šli klidným

krokem vedle sebe do útrob kostela směrem k věži. Jejich tichý hlas se odrážel od zdí a kovářovi okované boty cinkaly o kamennou dlažbu kostela. Kněz poukázal na léty užívání poničené kovové zábradlí a kovář si jej důkladně prohlížel.

Kdy budete moci zhotovit nové? Do zimy bude potřeba. To se stihne, pane, jak dodělám zakázku pro městskou zbrojírnu, vrhnu se na vás. Dobrá, budu s vámi počítat, řekl kněz a jemným přistrčením svých dlaní do ramen kováře mu naznačil, aby šli do jídelny.

Lucie zrovna donesla hrnec s houbovou polévkou, když muži vešly do místnosti. Oba ji pozdravily a usadily se za stůl ke společné modlitbě. Lucie při tom dělala jako vždy veselé grimasy a ač to kněz viděl, nic jí na to jako obvykle neřekl. Neměl v úmyslu ji nutit věřit v Boha. Věděl, že její duše je čistší,

než duše mnoha vesničanů, kteří se k němu chodí zpovídat.

Po dobré večeři přišla řeč na nález mrtvolý a kněz poprosil Lucii, aby přinesla ze sklepa zatvrdlý odlitek sádry, aby se na něj mohli společně s kovářem podívat.

Když Lucie odešla, kněz vyličil své poznatky ze zkoumání mrtvolý i to, jak odhalil, jakým jedem byl muž zavražděn. Kovář nevěděl, co si má myslet a byl nespokojen. Nechtěl věřit, že někdo z vesnice je vrah a pořád se přikláněl i pod tíhou důkazů tezi rychtáře, že vrah je nějaký tulák.

Když Lucie položila před kněze na stůl odlitek, kovář drobně ucukl. Jako by se lekl. Kněz si toho všiml, ale nedal to najevo. Toto, je tvar bodce, který, byl muž propíchnut. Pořád nevím proč, ale dle mého soudu tím vrah něco maskoval. Nevím zatím co, ale

společně s Lucií- uklonil se směrem k hospodyni, které se začervenaly tváře- uděláme vše pro to, abychom na to přišly. Kovář se pousmál a odvětil, že jim drží palce a že se těší na zakázku od kněze. Ale že už musí jít, protože musí ještě dodělávat nějakou práci.

Když kovář odešel, Lucie šla uklízet nádobí a kněz si zadumaně prohlížel zvláštní tvar sádrového odlitku. Musel znovu vyslovit poklonu nad tím, jak bravurně jen z ran dokázala Lucie odhadnout tvar zbraně. Vzal nožík a začal hladit sáдру, která byla plná kousků z těla, aby byl tvar co nejpřesnější. Pod nánosem zaschlé sádry a zbytků tkáně odhalil kousek potrhane špinavé kůže. Špína ho upoutala, protože muž o sebe zjevně dobře pečoval, jeho tělo bylo čisté a dobře opečovávané. Poprosil Lucii o zvětšovací sklo a přisunul si blíž svíci, aby viděl co nejlépe.

Společně se s Lucií nakláněli nad centimetrovým kouskem kůže a studovaly potrhanou tkáň. To je tetování Lucie, řekl nadšeně kněz a ukazoval malým dřevěným párátkem na linky černé barvy v kůži.

Spálené maso

Lucie sledovala černé linky na drobném kousku kůže a snažila si v hlavě poskládat obrázek, který měly znázorňovat. Na kus pergamenu kreslila čáry a kněz sedící na druhé straně stolu studoval sádrový odlitek a přemýšlel, kdo něco takového mohl mít.

Ticho jídelny protnul náhle Lucčin horlivý hlas. Myslím, že to není obrazec, ale nápis.

Kněz vyskočil a rychle běžel k ní. Podíval se na čáry, které byly na pergamenu a ztuhl. Nevěřicně si vzal pergamen do ruky, a sedl si s těžkým žuchnutím na tvrdou dřevěnou židli, až ho zabořila kostrč. Lucka ho sledovala a rukou si dávala bokem pramínek vlasů, který ji spadl do obličeje. Začínám tušit, kdo byl ten muž Lucie, a jestli to tak je, naše vesnice je ve velkém nebezpečí. Říkal s temnotou v hlase kněz směrem k nechápavě

hledící Lucii. Máš pravdu, jedná se o nápis. Tu značku už jsem kdysi viděl. Je to latinský text psaný tak, aby dával tvar kříže. Vzal brk, namočil jej do inkoustu a k čarám a písmenům, které namalovala Lucie na kůži, dopsal zbytek znaků. Na pergamentu se rázem objevila silueta kříže tvořená písmeny. Lucie nahlas četla latinská slova: *Congregatio Romanae et universalis Inquisitionis*

Co to znamená? Zeptala se s údivem na kněze. Ten se napil vody ze džbánu a polkl. V místnosti bylo pár vteřin ticha, než knězův pevný hlas pronesl překlad latinského textu.

Po kamenné dlažbě náměstíčka se rozléhal klapot železného kování vycházkové hole a její majitel drobnými krůčky směřoval ke kovárně, kde na něj čekal její majitel. Ve výhni praskaly žhavé uhlíky a kovář sledoval skrz okno muže, který pod rouškou tmy přecházel k němu. Těšil se, že konečně

bude mít peníze, aby se mohl odstěhovat do města a začít nový pořádný život. Tady na vesnici neměl nic, co by ho drželo a nenáviděl to tady. Na dveře svou holí zaklepal muž a kovář otevřel.

Vím o tom, že jste ho zabil vy, pane! Spustil hned bez varování kovář na svého hosta. Poznal jsem z odlitku, který v ráně udělal kněz, čím byly ty díry v těle provedeny. Jen nechápu, čím si to ten muž zasloužil. Ale každopádně bych vás chtěl ujistit, že umím mlčet jako hrob. Doufám, že se dohodneme.

Ale to víte, že ano, drahý příteli, řekl vlezle muž a malými krůčky si procházel kovářovu dílnu a blížil se k němu. Mám pro vás nabídku, která se neodmítá. A věřím, že budete mlčet jako hrob. Vaše práce si zaslouží obdiv. Musím říct, že ten bodák je úžasná věc. Obcházel kolem ohniště a silný žár ho ohříval na obličej. Cvakl pojistku a vytáhl bodec

z hůlky, aby si ji pořádně prohlédl. Byl jsem překvapen, když jste mi nechal ten vzkaz, ale naprosto vás chápu. Taký bych nejradši zmizel z této díry někam, kde je život, ale není to pro mě bezpečné.

Kovář poslouchal a usmíval se samolibě na hůlku, kterou před lety na zakázku vyráběl. V myšlenkách se viděl, jak za získané peníze začne nový život ve městě. Těšil se, jak udá za úplatu onoho muže, který mu hodlá zaplatit za mlčení a získá tak dvojnásobnou odměnu. Jednou od něj a jednou od rychtáře ve městě.

Muž zastrčil bodák do hůlky a pokračoval v klidném tónu svůj monolog. Z kapsy své košile vytáhl kožený měšec a hodil je na zem k nohám kováře. Cinkot zlatých mincí probral kováře ze snění. Otočil se po směru dopadu jeho vstupenky k novému životu, sklonil se a natáhl se po měšci.

V ten moment, kdy se otočil zády ke svému hostu a zohnul se pro mince, vzduchem zasvištěl zvuk rychle se pohybující hole a kulatá rukojeť kováři prorazila lebku. Kovář těžce dopadl na zem a z hlavy mu tekla krev. Párkrát zachroptěl, zatřepal v posledním záchvatu života tělem a přestal projevovat známky života.

Tak ty sis myslel, že mě můžeš beztréstně vydírat? Mě? Tady máš svůj nový život! Zaklel chraplavě muž a otřel krev ze zlaté rukojeti své hole.

Slunce vyšlo brzy ráno a Lucie chystala snídani. Z okna kuchyně pozorovala hrobníka, který dodělával hrob pro mrtvého muže. Byla ráda, že mrtvola zmizí z jejich sklepa a že konečně nebude muset čuchat ten smrad z rozkládajícího se těla. Pekla žitný chléb a vůně z pece se rozlévala celým

kostelem, kde se úspěšně bila s vůní jdoucí ze sklepení.

Kněz ponořený v modlitbách cítil vůni z kuchyně. Měl rád teplý Luciin chléb. Uměla si s těstem vyhrát tak, že jeho chuť byla neopakovatelná. Křupavá, ale nepřipálená kůrka měla dokonalou hnědou barvu a střídkka se dokázala i několik dní po upečení krásně rozplývat na jazyku. Celou noc nespál. Přemýšlel nad tím, proč někdo zavraždil inkvizitora a ještě ho hloupě přivázal na místo, kde bude nalezen. Nedokázal si to ale vysvětlit. Stejně tak ani fakt, kde se tedy inkvizitor vzal.

Lucie zaklepala na jeho dveře a tiše pozdravila, když vstoupila. Tvář měla od mouky, a když mu na stolek položila talíř s ještě teplými krajíci namazanými máslem, usmála se a vědoma si svého nevšedního zdobení na obličeji, si jej otřela do zástěry.

Smím zůstat pane? Zeptala se bojácně, jak kdyby čekala od kněze výprask.

Ale jistě. Posad se a pověz mi, co tě trápí.

usadila se a kněz nalil do dvou pohárků víno a nabídl ji krajíc chleba. Vzala si víno i chléb a společně posnídaly.

u snídani Lucie předložila několik svých domněnek o muži tlejícím na stole ve sklepě. Kněz většinu z nich dokázal logickými argumenty vyvrátit, ale jeden důležitý postřeh kněz musel Lucii uznat. Atypický tvar ran i odlitek udělaný z ran svědčil o nějaké zvláštní zbraní. Zbraň musela být vyrobena zručným řemeslníkem. Jakmile bude muž ležící dole ve sklepení pohřben, půjdeme navštívit kováře. Včera jsem nabyl dojmu, že věděl víc, než byl ochoten říct. Musíme na něj nějak zatlačit a zjistit, zda ví o tom boďáku víc, než nám připustil. Řekl

vážně kněz hledící do očí své chráněnkyně a otřel si koutky úst hadrem namočeným v kádi s vodou. Poděkoval Lucii za užitečnou debatu a skvělou snídani a poprosil ji, aby připravila tělo k poslednímu pomazání a cestě k Pánu.

Když slunce vyšlo do svého nejvyššího bodu, hrobník a dva muži z vesnice uložily tělo do hrobu. Starosta stál znechuceně společně s brašnářem pod stínem stromu a otíral si pot z čela, když kněz pronášel latinské fráze z písma svatého. Lucie, pozorně pozorovala brašnáře, který ji málem zabil na náměstí a musela se poškrábat na zmodralém krku, kde šly vidět brašnářovi prsty. Vzpomínka na brašnářovo náhlé bezvědomí a pohled na jeho bouli jí vykouzlila úsměv na rtech. Pohrdavě na něj hleděla a smála se mu.

Kněz pronášel závěrečná slova modlitby-*Réquiem aeternam dona ei, Domine. A když*

dopověděl poslední slovo, pár přihlížejících dodalo *Et lux perpétua luceat ei. A světlo věčné ať mu svítí*, řekla pro sebe Lucie. Nesnášela latinu, protože ji považovala za jazyk zvrhlíků z Vatikánu. Byť to bylo proti všem konvencím, kněz ji při její výuce seznamoval i s temnou stránkou církve a její problémy v nejvyšších patrech. Věděl, že tvrdit o papeži a dalších církevních hodnostářích věci o sodomii, intrikách a vraždách, by znamenalo okamžitou exkomunikaci a cestu na hranici. Ale byl si jist, že Lucie jeho vyprávění nikomu nepoví. Lucie byla za jeho otevřenost, čistotu a upřímnost vděčná. Nepoznala v životě nikoho, kdo by byl tak upřímný, vzdělaný a čestný. Byla do něj zamilovaná.

Když byl hrob zaházen, Lucie na něj položila čerstvě natrhané květiny, pro které běžela na louku k lesu. Kněz půdu pokropil

svěcenou vodou a společně se vydaly na cestu ke kováři.

Cesta po kamenné rozpálené dlažbě byla pro Lucii očištěním, neboť šla bosky a musela poskakovat jak postřelená laň, aby si dlouhým dotekem chodidel o kámen nepopálila chodidla. Smála se a s každým výskokem její ňadra málem vyskočila z nedobře utažené košilky. Ženské na náměstí opět dávali najevo svůj odpor k mladé slečně, ale když je svým pohledem zpražil kněz, sklopily zraky a pod tíhou svých hříchů se červenaly.

Lucie zabouchala na vrata kovárny a čekala ve stínu domu, až dojde i volným krokem jdoucí mladý kněz.

Nikdo neotvíral. Zabouchala na dveře ještě jednou, ale opět se nic nestalo. Kněz opatrně zatlačil na kliku dveří a ty se otevřeli.

Zůstaň tady Lucie. Důrazně řekl přesně v okamžiku, kdy se mladá dáma snažila vtlačit rychle mezi dveře a jeho tělo.

Kněz vešel do temné místnosti plné pachů kovářny a rozhlížel se. Mžoural očima a hledal cokoliv podivného. Nic nenašel. Když otočil své tělo směrem k výhni, uviděl to. Kovářovo tělo klečelo opřené o hranu ohniště a jeho hlava byla skryta pod hromadou rudých uhlíků.

Další strašná vražda.

Pákres

Během chvilky bylo náměstíčko plné senzacechtivých naříkajících a s rukama přiloženýma dlaněmi k sobě nahlas se modlících vesničanů, kteří prosili Boha za odpuštění hříchů. Věřili, že sled událostí posledních dní je dílo Boha, který trestá vesnici za hříchy jejích obyvatel.

To ty můžeš za tohle všechno, co se teď děje. Jsi čarodějnice! Napadla jedna bezzubá stařena Lucii, která po boku kněze kráčela směrem ke kostelu společně s hrobníkem a jeho kumpány, kteří nesli na dřevěných nosítkách mrtvolu kováře.

Zanechte těch urážek! Zvolal zostra kněz a jeho hlas se roznesl nad celou vesnicí. Duše této dámy je daleko čistší jak duše většiny z vás! Ostrým zrakem sledoval výrazy ve tvářích přihlížejících lidí. Brašnář se

pochechtával a rychtář stojící vedle něho ho špičkou své hole píchl do nohy, aby se uklidnil.

Zavládlo ticho. Nikdo nechtěl kněze ještě víc rozezlít a babka, která způsobila ten nezvyklý výbuch emocí, které nyní cloumaly knězem, se se sklopenou hlavou dívala na díry ve své otrhané zástěře. Z davu vystoupil rychtář. Levou dlaní, kterou měl ovázanou hadrem, si setřel z čela pot odpoledního ostrého slunce a svým pronikavým pohledem světle modrých očí propichoval každého stojícího vesničana. Požíval se na Lucii, na kněze a zpět na dav lidí. Stejně hřmotným hlasem, jaký před chvílí použil na obranu Lucie kněz, začal hovořit a svá slova doplňoval o rozmáchlá gesta svých rukou tak, že mu zpod košile málem vyskočil řetízek s přívěskem.

Přátelé, prosím o trochu soudnosti. Není přece jisté, zda kovář nezemřel náhodou a pořád jsem přesvědčen o tom, že onen utopenec byl obětí nešťastného tuláka.

Kněz chtěl něco říci, ale rychtář ho zdviženou rukou zadržel a pokračoval ve svém monologu.

Je taky možné, že ty dvě události nemají spolu nic společného. A já jako nejvyšší autorita naší vesnice vám slibuji, že to prošetřím. Není třeba podléhat panice a hned přicházet s nařčením o čarodějnictví! Vždyť Věc, podle mých informací, může být daleko prostší a odpudivější, než se na první pohled může zdát.

Na poslední slovo dal nebývalý důraz a svůj zrak pevně opřel do zraku kněze čekajícího na to, co se z rychtářova proslovu vyvine.

Je docela možné, že jediný důvod, proč náš kněz chtěl ohledat tělo mrtvého, je studování tělesných údů a neřestná manipulace s tělem! Zahrozil zdviženou holí k modré obloze poseté jemnými bílými mráčky a chtěl pokračovat, jenže ho přehlušil dav jásající a podporující jeho slova. Krásně vlil vodu na mlýn všem, co nesnáší Lucii a hodlal v tom pokračovat. To ho však zadržel kněz a začal se bránit.

Vaše slova jsou příliš útočná rychtáři. Oba víme, že jsou naprosto nepodložená. Ale máte pravdu. De omnibus dubitandum est pravil už Aristoteles. O všem je třeba pochybovat. Ovšem předložím vám teď důkaz, že utopenec byl zavražděn. Byl otráven! Pravil kněz a přidržel Lucii, která se chystala rozeběhnout k rychtáři a pravděpodobně se s ním pobít.

Otráven? Vy si z nás děláte blázny, pane! Vždyt každý viděl, že ten člověk byl ubodán k smrti!

To ne. Byl ubodán, ale až po své smrti. Jeho namodralé prsty a tmavá ústa mě dávají jasný důkaz toho, že byl otráven jedem, který je znám jako strychnin! Tento jed se vyskytuje v semenech rostliny strychnos nux vomica. Pro nás známé pod názvem kulčiba dávivá. Příznaky potvrzují všechny mé tvrzení. Ten muž ve studni byl otráven a následně pobodán. A to z toho důvodu, aby byl znetvořen a zničen jeho hruďník, kde měl vytetován znak Římské inkvizice. Ten muž byl inkvizitor!

Kněz dokončil větu a dal lidem čas na vstřebání jeho vět.

To je absurdní. Proč by někdo ohrozil celou vesnici a vraždil inkvizitora, a co by tedy dělal inkvizitor? Vždyť ho nikdo neviděl přicházet! Ozval se z davu brašnář.

Rychtář s několika vesničany mlčky přihlížel, jak se s tím kněz popere, ale Lucie vtrhla do diskuze.

To ještě nevíme, ale pravdu odhalíme. A jsem přesvědčená, že vrah obou mužů stojí mezi vámi. A nataženou rukou ukázala na hlouček lidí na náměstí.

Rychtář se pustil opět do útočení. Svým rozzuřeným tónem si vynucoval pozornost lidí.

Dovolil jsem vám prozkoumat tělo mrtvého, ale nevím, co chcete dělat s tělem kováře. Je víc než jasné, že spadl do ohně sám. Nikde nejsou známky boje! Zakazuji vám cokoliv s tělem provádět. Na své choutky máte dobrou hospodyní, jak jsem slyšel. Rychtář odpověděl poslední slova tak vlezlým a odpudivým tónem, že vesničanům naskočila až husí

kůže. Věděl, že je to lež, ale potřeboval kněze nějak před vesničany zdiskreditovat.

určitě pro vás nebylo snadné odolávat mladé ženě v rozpuku. Nikdo vás neodsuzuje, ale nepřednášejte nám tady o morálce a přestaňte pátrat po něčem, co není! Dodal útočně a lidé začali provolávat kletby na Lucii a vyhrožovaly jí upálením.

Pokud já jsem někdy zhřešil s Lucií, ať se propadnu do nejhlubších pater pekla! JE to lež, rychtáři a zmoci mého úřadu jsem povinen tělo uchovat a připravit k uložení do země! Nemůžete mi zabránit v tom, abych jej odvezl do kostela. A každý rozumný člověk v této vsi mi nebude bránit v tom, abych pátral po vrahovi. To může dělat jen ten, kdo je vrah, nebo vraha kryje. Dodal klidným tónem a poprosil hrobníka, aby tělo dopravil na místo do sklepení.

Půjdu se podívat ještě do kovárny a propátrám to tam.

Není důvod. Zakazují vám to! Kovářova smrt je nehoda, zakopl a spadl do ohniště. To se stává.

Dav zašuměl a zvolal něco ve smyslu, že do kovárny má kněz zákaz vstupu.

Vážení obyvatelé naší vesnice. Vážený pane rychtáři. Nechtěl jsem dělat zbytečnou paniku, ale kdyby byl kovář obětí nešťastné náhody, těžko by měl hlavu zasypanou popelem. Někdo mu do toho ohniště pomohl a celou hlavu mu zasypal uhlím. Toto je nezvratný důkaz o tom, že tady řádí vrah! Takže mě nechte jít pátrat, když vy to nechcete.

V davu se rozběhla živá diskuze. Někteří začaly chápat obavu v hlase mladého kněze a přikláněly se na jeho stranu.

Dobrá, dobrá. Jak pravíte. Je možné, že se taďy někdo snaží nahánět strach. Ale zakazují vám vyvíjet jakoukoliv činnost spojenou spátráním. To je pouze v moci mého úřadu. Zítra si prohlédnu kovárnu a začnu pátrat po možných příčinách smrti těch dvou. Pronesl rychtář, otřel si dlaní své upoceně čelo a jak prudce vzteky uchopil kulatou rukojeť své hole, obroučka jeho prstenu zacinkala. Dav se rozešel a Lucie kráčela s knězem do kostela.

U večere se Lucie pustila do debaty s knězem. Dlouho jí vysvětloval, že nemůže prozkoumat kovárnu, když má zákaz od rychtáře. Vysvětlil Lucii, že může být ráda, že oba dva neskončily po tom nařčení ze smilstva v žaláři a ráno se neprobouzely v plamenech. Lucie byla naštvaná na rychtáře za jeho lži, ale v hloubi srdce věděla, že by si přála, aby jí kněz projevila nějaký cit. Milovala ho.

Jdi spát milá, já půjdu na chvíli do sklepení a ještě se podívám na kovářovo tělo. Vrah se určitě snažil zničit nějakou stopu, jinak si neumím vysvětlit zvrácenost toho, proč by jeho hlavu usmažil. Políbil ji na vlasy a na čelo udělal křížek. Vzal ze stolu svícen s hořící svíčkou a šel probdít noc nad tělem mrtvého kováře. Noc byla studená a silící vítr byl předzvěstí letní bouřky. Některé hvězdy už zakrývaly těžké mraky a z lesa se ozývalo vytlá vlků. Kněz opatrně čistil vlažnou vodou spálenou hlavu a snažil se najít náznak čehokoliv, co by bylo neobvyklé. Seškvařené kovářovy vlasy odporně páchly a kněz, který byl zvyklý na ledacos, měl co dělat, aby udržel večeři v žaludku. Vypálené oční důlky uchovávaly zbytky tkáně a z nosu nezbylo téměř nic. Kovářova ústa byla plná zubů, které šly vidět, aniž by otevíral ústa. Maso na tvářích

a horní ret úplně chyběl a zbytek částí až do půle krku byl k nepoznání.

Lucie čekala do půlnoci ve své světnici. Venku poprchávalo a ona se nemohla smířit s tím, že rychtář zakázal jejímu knězi v prohledání kovárny. I když si nebyla jistá, že by se dalo najít něco, co by podpořilo knězovu teorii o vraždě, nebo nějak pomohlo dopadnout vraha, byla už od odchodu na večeři rozhodnuta, že se do kovárny stůj co stůj vypraví. Opatrně prošla po chodbě. Cestou minula schody vedoucí do sklepení, ze kterého slyšela zvuky, které vydával kněz zkoumající mrtvolu. Aby nemusela otevírat vrzající bránu, prošla kolem hřbitova dírou v plotě. Přeskočila potůček zásobující místní rybníček a pokračmu se pod rouškou tmy vydala ke kovárně, kde chtěla pátrat, dokud si nebude jistá, že není co hledat, nebo dokud-

a v to doufala, nenajde něco, co pomůže v pátrání.

Vítr zesílil a déšť byl intenzivnější. Muž seděl na dřevěné židli u okna svého domu a zálibně si v nepatrném světle hvězd prohlížel krásný zlatý prsten. Popálené prsty a dlaň si namazal hojivou mastí a proklínal svoji hloupost, když v záchvatu zuřivosti včera v noci chytl do rukou rozžhavenou lopatku, aby nabral žhavé uhlíky a zasypal hlavu své oběti. Byl doma sám. Kolem krku pověšený zlatý kříž s rubínem se mu opíral o tukem vycpané břicho. Ukájel se svou samolibostí a spřádal plány, jak odstavit kněze. Za oknem se zablýskalo a ohlušující hrom dal najevo blízkost úderu blesku. V na setinu vteřiny osvětleném náměstí spatřil osobu jdoucí ke kovárně. Poznal její překrásnou postavu. Lucie mu dnes v noci

pomůže s velkým problémem, který ho trápí. Schoval kříž za svoji košili a vstal.

Kněz unavený několika probdělými nocemi si zívá a sedl na židli vedle stolu. Mrtvola kováře ležela na zádech a on ať hledal, jak chtěl, nenalezl na čele ani zbytku obličeje nic zvláštního. Co se snažil tvůj vrah skrýt? Co jsi věděl a neřekl jsi mi? Kněz se díval na torzo hlavy. Vstal a pomalu natočil kovářovu hlavu na bok. Proražená lebka! S objevem dostal do žil novou dávku energie. Opatrně převrátil tělo na břicho, aby celá hlava byla otočená čelem do stolu a on mohl důkladně prozkoumat zadní část hlavy. Pod chomáčem spečených vlasů nahmatal popraskané lebeční kosti. Seškvařené vlasy nožem odstranil a uviděl díru v hlavě, která měla symetrický tvar. Nebylo to něco, co by způsobil předmět náhodně sebraný v kovárně. Ani kámen. Ani hranol dřeva. Bylo to něco

kulatého. Zlomené kůstky v lebce tvořily jasný obrazec. Měl důkaz. Kovář byl zákeřně zavražděn zezadu někým, koho znal. V kovárně nebyla žádná známka boje a pokud se kovář k někomu otočil zády, musel ho znát, kdyby cítil nebezpečí, určitě by se zády neotáčel. Kněz plný elánu vstal a šel probudit Lucii, aby jí řekl tu novinku.

Lucie v tichosti prohledávala kovářovo pracoviště a zkoumala centimetr po centimetru každý zaprášený kout. Prohledávala haraburdí na stolech, rozpracované dýky a meče ve stojanech a hledala v ohništi zbytky čehokoliv divného. Venku hřmělo a blesky dopadaly čím dál tím blíže vesnice, takže nezaslechla kroky plížící se kovárnou. Na velké římse nad ohništěm, našla několik prachem a sazemí zaprášených nákresů. Přešla k oknu, aby se na ně mohla podívat a prozkoumat je.

Seschlý papyrus šustil a ona odhazovala jednotlivé papíry na zem, když si byla jistá, že neobsahují nic důležitého.

Náhle se zarazila. Dívala se na nákres bodáku umístěného ve vycházkové holi, který se otevíral důmyslným systémem schovaným vespod kulaté rukojeti. Kovář ten bodák poznal. Byla to jeho zakázka. Opravdu skrýval víc, než byl ochoten říct. Lucie si byla jistá, že kvůli tomu, ho vrah zavraždil, když se dozvěděl, že kněz zhotovil odlitek bodáku. Lucie nákres schovala pod blůzku. Hned poznala, komu tu zbraň kovář vyráběl a chystala se vše ukázat a říct knězovi. Snad nebude ještě spát.

Zablesklo se. Hrom udeřil těsně nad kovárnou a jí se zdálo, jak kdyby uslyšela pohyb za sebou. Nemýlila se. Proti ní stál v obličejí bledý muž a pěstí ji udeřil do obličeje. Obrůčka prstenu se mu zaryla do masa na

popáleném prostředníku a zdobený prsten udělal Lucii v obličejí značku. Zatmělo se jí před očima a omdlela.

Kněz nadšeně procházel chodbičkou směrem k pokoji, kde bydlela Lucie. Letní bouřka dávala najevo svou sílu a hromobití se rozléhalo kostelními zdmi jak velký gong. Vítr zhasl plamen svíce a kněz šel chodbami po tmě. Klapot jeho bot zanikal s tím, jak hromy ohlušovaly okolí. Podě dveřmi pokoje šlo vidět světlo svící. Lucie byla vzhůru. Zaklepal, ale nikdo neodpovídal. Opatrně vešel dovnitř. Místnost byla prázdná.

Štín

Kněz do rána nespál a do rozbřesku se modlil, aby se Lucie vrátila. Nic takového se však nestalo. Kněz začal cítit nezvyklou úzkost a strach. Zažíval pocity, které nikdy nezažil. U srdce měl úzko a žaludek se mu nepříjemně svíral. Myslel na Lucii a nedokázal myslet na nic jiného. Jeho myšlenky byly zamířené a zmatené. Musí něco udělat. Neví ale co.

Bože dej mi sílu a odvalu nepodlehnout. Prosil svého Pána v myšlenkách a šel k rychtáři, aby upozornil na zmizení své hospodyně.

Rychtář seděl za velkým stolem své pracovny na zdobené řezané židli připomínající trůn umístěný tak, že oheň plápolající v krbu ho hřál do zad. Na stole měl haldu dokumentů a postupně je doplňoval svým podpisem. Husí brk namácel do barevné fialovočerné

tekutiny v malé nádobce zapuštěné ve stole. Kus hadru, kterým měl ovázané zápěstí, roztíral při psaní čerstvý inkoust a měnil špinavě bílou látku na fialovou. Doléval si do sklenky ze džbánu víno, které sám vyráběl. Vlastnil malou vinici a každý rok si z úrody dokázal opatřit několik lahví dobrého nápoje, kterým si pak zpestřoval dlouhé dny trávené vypisováním nudných hlášení o chodu vesnice, jejich obyvatelích a odvedených daních pro královského výběrčího. Z hnisu na jeho bolavém prstu mu vytékala tmavá tekutina a zašpinila dokument, který zrovna odkládal na hromádku vyřízených. Zanařádal si pro sebe a odvázal si hadr na zápěstí, aby jej mohl vyměnit za čistý. Obvázal si ruku tak, aby byl zakrytý i znetvořený prst a špinavý hadr hodil do ohně.

Do místnosti vešel kněz. Sundal z hlavy kápi a pozdravil.

Lucie je nezvěstná, bojím se, že se stala obětí toho vraha. Potřebuji svolat lidi z vesnice a prohledat každý kousek vsi. Řekl zdrceným hlasem kněz a díval se na obvázanou ruku rychtáře.

To je ale náhoda, že? Včera jste byli obviněni ze smilstva a porušení církevního protokolu a dnes hlásíte, že se Lucie ztratila. Měl jste strach z vyšetřování? Měl jste strach, že by ta křehká duše vyžradila vaše chlípné tajemství? Vy odporný vlezlý knězi! Zaútočil hned na kněze rychtář. Nechám vás zadržet. Budete se zodpovídat z vraždy té nešťastnice! Křičel rychtář a rukou bouchl do stolu. Při dopadu dlaně na desku stolu se jeho prsty nepříjemně k sobě přimáčkly, a prsten na jeho ruce, který byl schovaný pod čerstvě zavázaným hadrem mu strhl čerstvou kůži a

zaryl se do masa. Zabořelo to a on v obličeji udělal ošklivou grimasu, což ho rozzuřilo ještě víc. Váš úřad bude zrušen a vy skončíte na hranici mladý muži!

Nechápu, o co se taďy snažíte pane rychtáři, ale já jsem nevinný. Mám o Lucii strach a prosím vás o pomoc! Klidně mě vyšetřujte, stejně na nic nepřijdete, ale měl byste se zabývat těmi mrtvolami, a ne hloupým fámám. Odhodlaně oponoval kněz a šel pomalu ke stolu.

Díval se na sedícího rychtáře z výšky rukama opřenýma o stůl a propichoval jej pohledem. Všiml si krvácející rány na prstě, ale neřikal nic. Prosím pomozte najít Lucii. Nasařil si na hlavu kápi a skrz stín chodby vedoucí ke hlavním dveřím odešel na denní světlo.

Lucie se prudce nadechla. Otevřela oči, ale nic neviděla. Sípala a bolela ji hlava. Ležela na hliněné zemi v nějaké kobce bez oken. V puse měla narvaný kus hadru přivázaný tak silně, že jí trhal koutky úst. Její vyděšené oči těkaly po prostoru a snažily se přizpůsobit šeru, aby mohly začít rozeznávat obrysy. Vlasy, které byly krásně svázané v culíku mašlí, když šla do kovárny, se teď válely rozčuchané a padaly jí do očí. Ruce svázané za zády ji neumožňovaly pohyb, ale podařilo se jí posadit se a opřít o stěnu. Docházelo jí, že byla v nějaké místnosti.

Kněz vyšel rozčilený z rychtářovi úřadovny a krácel skrz náměstí ke kovárně. Nezdvořile vrážel do lidí a ti nechápavě sledovali jeho kroky. Rychtář vyběhl před dům a pátral očima po knězi. Když mu došlo, kam se chystá, zařval na celé kolo: Zadržte toho kacíře! Je to vrah!

Kněz si nevšímal jeho slov ani zděšeného povyku způsobeného vesničany, kteří zaslechli rychtářova slova.

Rychtář se kulhavým krokem snažil dohnat kněze, ale vesničani, kteří se v nastalém zmatku semkly u studny mu zablokovaly výhled, takže nemohl spatřit, jak vztek cloumající knězem rozrazil jediným nárazem chodidla jeho nohy petlici zavírající dveře od kovárny. Praskající dřevo petlice se rozletělo po místnosti a dveře se těžce otevřely o zeď domu, div se málem vyrvaly z pantů. Proud světla ozařoval místnost, kde předchozího dne našel zavražděného kováře. Věci na stolech i v policích byly přeházené. Na zaprášené zemi byly vidět rozmazané stopy bot. Jedny byly velké a druhé drobné. Ty určitě patřily Lucii. u okna se povalovaly na zemi rozházené nákresy, které kovář používal při své práci. Knězovi bušilo prudce

srdce. Nevnímal hluk lidí, který se přibližoval ke kovárně. Něco mu neseďelo. Vedle větších stop se občas objevovalo malé kolečko. Nevnímal to. Spíš ho zaujalo, že od okna směrem ke vchodu byly stopy rozmazané, jako by někdo někoho vlekl. Ano! Lucii někdo omráčil a odvlekl ji. To mu dávalo naději, že žije. Ten, kdo ji napadl, ji mohl tady klidně zabít, ale z nějakého důvodu ji odvlekl pryč. Ale proč tady byl? určitě hledal něco, co patřilo kovářovi a Lucie to hledala taky. Nákrety na zemi mu dávali vodítko. Spojil si podivné chování kováře při večeři a došlo mu, že kovář vyrobil tu zbraň, kterou byl znetvořen inkvizitor. Proto musel zemřít!

Zadržte ho! Zakřičel rázně rychtář a tři muži se vrhly na kněze. Povalili ho na zem a svázali mu ruce. Zmítal sebou a tak dostal od brašnáře, který se velmi rád zúčastnil

knězova zadržetí, ránu na spánek. Poslední, co zahlédl, než omdlel pod tíhou úderu do hlavy, byla červená mašle, která se válela pod stolem. Lucie tady byla.

Po kamenných schodech se rozléhal zvuk klapajících kroků. Světlo louče se začalo šířit okolím a Lucie rozpoznala konečně místnost, ve které byla svázaná. Bála se. Tlustý muž pověsil louč do stojanu, a hodil k nohám vyděšené Lucie kus chleba a položil kbelík s vodou. Rozvázal ji ústa a dýtkou přiloženou k hrdlu ji dal najevo, že jakýkoliv zvuk, který vydá, bude pro ni poslední. Najez se, zasyčel jeho hlas. Nemám na tebe celý den, ještě musím zařídit pár věcí s tím tvým knězem. Zítra ráno bude upálen, víš? Rozesmál se tak, že třepající rukou udělal malou řeznou ránu na krku své oběti. Lucie opatrně jedla a napila se. Byla hladová. To vám neprojde. Dodala vzdorovitě a dostala od

muže ránu do obličeje. Do stejných míst, jako ten večer, co ji napadl v kovárně. Zabořelo to. Strašně to bolelo. Cítila, jak slábne a usíná. Muž ji ovázal ústa a zmizel.

Brašnář vylil na kněze ležícího u studny na zemi vodu, aby se probрал. Knězovo roucho se promočilo ledovou vodou a okamžitě se probрал. Světlo slunce ho oslepovalo. Cítil svázané ruce a krev na rtech. Kolem něj stál rozvášněný dav v čele s brašnářem. Rychtář šel ze svého domu a v ruce držel knihu.

Lidé se rozestoupili a uvolnily místo rychtáři, který rozevřel knihu vázanou v černé kůži se zlatým křížem. Nalistoval v bibli stránku a začal předčítat pasáž, kterou cestou nalistoval. Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. A to jste někteří byli. Dali jste se

však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha. Četl z bible hlasem rozléhajícím se po náměstí a z očí mu sršely blesky. Kněz viděl jeho úsměv, když si uvědomil podporu lidí a s napraženým ukazováčkem na kněze pokračoval:

Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou údý Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údý nevěstky? Rozhodně ne! Což nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno, budou ti dva jedno tělo. Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Zaklapl bibli. Otočil se na vesničany stojící kolem sebe a řekl poslední

větu, kterou chtěl říct- A tento člověk, který vám kázal o tom, jak žít, se dopustil hříchu smilstva, hříchu lži a dokonce i hříchu vraždy! Jsem přesvědčen, že zabil svoji hospodyni jen proto, aby neodhalila, že spolu prováděli nemravné činy. Před svou smrtí byl kovář u něj na večeři. Patrně odhalil něco, co neměl a proto jej zabil! Dav souhlasně přikyvoval a nad knězem se zatahovala mračna.

Zadržte! Zakřičel z posledních sil a hlava ho třesla. Je to všechno jinak! Kovář u mě byl, aby se podíval na zábradlí, které je potřeba opravit. Když jsem mu ukázal odlitek zbraně, která způsobila tomu muži rány po těle, zalekl se. Dle mého soudu odhalil, kdo je vrah, protože tu zbraň vyráběl. Možná proto ho ten člověk té noci zavraždil. S Lucií jsem nikdy nezhřešil ani myšlenkou! Používejte vlastní rozum a musí vám dojít, že není

možné, abych já byl vrah. Vždyť jsem odhalil víc, než kdokoli z vás chtěl slyšet! Kdybych byl vrah, tak přijmu rychtářovu verzi o náhodné vraždě tulákem a nepátrám!

Kněz si odkašlal a z pusy vyplivl sliny smíchané s krví. Převaloval se v kaluži vody a snažil se vstát. Rychtář si ho nenávisťně prohlížel a snažil se uklidnit dav, který začal vášnivě diskutovat mezi sebou o tom, co je a co není možné. Lidem docházela slova a byli přesvědčeni, že kněz nelže.

Lucie byla tím vrahem odvléčena. Včera večer se vydala do kovárny a něco tam hledala. Prosím pomozte mi ji najít. Víím, že ji nemáte rádi, ale je to vaše křesťanská povinnost. Proceřil bolestně kněz a opřel se zády o zídku lemující studnu. Do žeber ho píchaly kameny, ale svůj zrak schoval do stínu stříšky. Do očí mu nesvítilo konečně ostré

slunce a on viděl, jak se mezi lidmi šíří panika. Každý někoho podezíral.

Dnešním dnem zakazují noční vycházení. Pronesl nahlas rychtář. Kdo bude spatřen po setmění venku, bude uvězněn a souzen jako vrah. Někdo tady přináší smrt a ta přichází po setmění. Musíme ho zastavit! Dodal vážně a vesničani se rozběhly do svých domů.

Brašnář s odporem rozvázal knězovi ruce a jako by omylem mu stoupnul na chodidlo a odešel za rychtářem do jeho domu.

Pomoc kardinála

Hluk vesnice pomalu utichal s tím, jak zapadalo slunce. Náměstí bylo prázdné a lidé se zamykali ve svých domech. Kněz, nešťastný z toho, že Lucie je stále nezvěstná, se oddával modlitbám a chystal se na cestu do města. Půl dne svižné jízdy a bude u kardinála. Svého moudrého učitele, který mu pomohl dostat se kdysi z temné strany života. Díky němu je ještě mezi živými a jeho život má smysl a řád. Když po setmění vyjede, bude do rána na místě a večer bude zpátky, jak doufá, i s někým, kdo mu pomůže uklidnit lid ve vsi. V černé sutaně a kápi na hlavě klečel u modlitebního stolu a oddával své myšlenky Bohu.

Bylo zataženo a měsíc byl zakrytý mraky. Brašnář se kradl bokem vesnice směrem ke kostelu. V ruce svíral velkou dýku se zdobenou rukojetí, která měla tvar vlčí

hlavy. Jeden z mistrovských kousků mrtvého kováře. Věděl, že musí kněze umlčet, než mu dojdou souvislosti. Jeho vlezlost ho štvala ode dne, kdy kovář ve studni objevil mrtvého inkvizitora nešťastně pověšeného za nohu na laně od džberu. Vysoká tráva byla plná rosy a jeho boty byly promočené. Byl kousek od brány kostela, ale věděl, že musí jít bokem. Obešel kamennou zídku a přes hřbitov se vplížil ke kostelu. uslyšel kroky vycházející z chodby spojující nádvoří s obytnou částí kostela a přikrčil se za velký náhrobek z šedého mramoru. Zpoza sochy anděla držící květ růže viděl, jak postava s kápí na hlavě míří do stáji. Kněz se chystal někam jet! Byl jak opářený, ale než stačil zareagovat, kněz sedící na velkém bílém koni se vyřítit z vrat stáje. Sedmi rychlými kroky proběhl po hřbitově a ladným skokem přeskočil nevysokou zídku. Černá volná sutana se scvalem bílého koně krásně vlnila a na

hlavě nasazená kápě se vzdouvala pod nápořem nabírajícího vzduchu. Brašnář se rychle postavil a sledoval kněze mířícího k lesní cestě. Určitě jel nejkratší cestou do města.

Brašnář rychle přiběhl k domu muže, který ho úkoloval a řekl mu, co se stalo. Mluvily spolu v zahradě, kde je nikdo nemohl vidět. Vem koně a rychle jed' za ním, nesmí se dostat do města. Ať už zamýšlí cokoli, nesmí se mu to povést! Jo, a taďy máš něco na cestu. Poďal ze skříně nad krbem muž vak s vínem brašnáři. Až jej zlikviduješ, připij si na oslavu svého úspěchu.

Ze stáji kostela se vyřítíl strakatý kůň a rychlým klusem podporovaným bodáním nohou do slabin běžel směrem k lesu. Tma byla velká a brašnáře do obličeje sekaly haluze stromů a dělaly mu krvavé šrámy. Musel kněze dohnat.

Lucie byla promrzlá a hladová. Neměla představu o tom, jak rychle plyne čas v temné kobce, ale podle toho, jak jí její žaludek dával nahlas znát, že by měla jíst, tušila, že je zavřená už dlouho. Zaschlá krev ve tváři a na krku ji tahala s každým pohybem kůže a připomínala ji neodobrou situaci, v které se ocitla. Slyšela kroky a hlas opilého muže. Ne, jen tohle ne. Zavřela oči a panicky doufala, že nechce její věznitel udělat to, co křičel.

Pojď ty děvko, nemusí tě mít jen náš kněz, užijeme si to spolu taky. Jak to máš ráda? Co? Říkal a jazyk se mu pletl pod silou vína, které celý večer pil. Louč osvítila Lucčinu tvář a on uviděl její zděšený nesouhlasný výraz. Chtěla mu něco říct, ale čím vyděšenější byla, tím víc se dusila. Hadr v ústech ji nadavoval.

Chytil ji za vlasy a hrubě ji zvedl. Z očí se jí vyhrnuly slzy. Ždychl ji na stůl. Její zesláblé

tělo se nedokázalo bránit a prudce narazilo na zády na stůl. Kopala nohama a snažila se křičet. Drž hubu mrcho. Tohle děláš i jemu? Chytil jí nohu a otočil ji na záda. Snažil se ji zvednout sukni, ale dostal ránu nohou přímo do nosu. S prasknutím chrupavky se mu podlomily nohy a on udělal tři kroky vzad. Zastavila ho až zeď místnosti. Jak chceš ty kurvičko. Ale pamatuj, zadarmo tě krmit nebudu! Odplivl si směrem k ní a s těžkými nohami si šel nalít další sklenku vína. Lucie těžce oddechovala a tiše brečela. Přemýšlela, jestli je pravda, že kněz bude upálen jako kacíř a nebo to byla jen planá výhružka. Přála si, aby ho ještě někdy v životě mohla vidět.

Kněz cválal lesní stezkou a v hlavě přemýšlel nad vším, co se stalo za posledních několik dní. Nedokázal si odpovědět na otázku, kde se vzal inkvizitor ve vsi a proč o

tom neměl jako kněz ani tušení. Z myšlenek ho dostal až zvuk rychle se blížících kopyt. Otočil se a za sebou viděl známého koně s jezdcem. Ve tmě nedokázal rozpoznat, kdo to je a proto přitáhl opratě a zastavil. Seskočil z koně do měkké měchové peřiny a kápi sundal z hlavy. S blížícím se jezdcem začal rozpoznávat rysy jeho tváře. Byl to kovář. Proč jede kovář na mém koni? A proč mě sleduje?

Černý knězův úbor byl už z dálky zřetelný proti bílému koni, před kterým stál a brašnář dobře viděl cíl. Pobídl koně k rychlejší jízdě a šáhl si za opasek, kde měl zastrčenou dýku. Opratě držel v pravé ruce a levou natáhl před sebe ostřím dopředu. Kněz sledoval zrychlující se pohyb jezdce a v poslední chvíli spatřil odlesk dýky. Uskočil, ale čepel ho zasáhla do ramena. Skrz prořízlé roucho mu tekla krev. Jezdec na koni zastavil, otočil se a jel proti

němu. Kněz se napřáhl po větvi, která ležela v klestí a skokem zakončeným kotoulem se vyhnul čepeli nože a o hrud' brašnáře přelomil větev držící v rukou. Lesem se rozlehl bolestivý křik a brašnář spadl na zem. Udeřil se hlavou o kořen uhnílého stromu a ležel v bezvědomí na zemi. Kněz zastavil krvácení ze svého ramene a z brašny vytáhl kus provazu, kterým svázel ruce brašnáře. Kolem krku mu pověsil vak s vínem, který měl brašnář přivázaný kolem pasu, aby se mohl v dlouhých chvílích, kdy bude čekat na své zatčení kardinálovými vojáky. Když se skloníš, můžeš si do své drzé huby chytnout hrdlo a pít. Dodal kněz, když zkoušel pevnost svých uzlů.

Nenechávej mě tady! Křičel probdělý brašnář na kněze, který sedal na svého koně. Neboj, za pár hodin pojedu zpátky i se skupinou kardinálových vojáků a vyzvedneme si tě.

Budeš podroben důkladnému výsledku. Přemýšlej o tom, zda se přiznáš a zachrániš si život. Chci vědět, kdo je ten vrah! Odsekl brašnáři ironicky kněz, otočil se po směru jízdy a se zařehotáním svého koně se rozjel vstříc temné lesní cestě do města.

Brašnář zařval na celý les a vypustil ze sebe všechen vztek. Naklonil se pro hrdlo vaku a chystal se opít.

Za svítání byl kněz před branami města. Mohutné hradby a věže s cimbuřím šly vidět už z dálky, když vyjel z temnoty lesa. Padací most před hlavní branou byl stažený dolů, ale těžká železná mříž byla stažená dolů. Hlídky se dlouho dohadovaly, zda kněze vpustí, ale když je zapřísahal, že nutně musí ke kardinálovi, byl vpuštěn. Úzké uličky poseté příbytky měšťanů, vojáků a rolníků se probouzely do dalšího letního dne. Knězův kuň klapal svými podkovami po kameni a

probouzel všechny, co ještě spaly. Když projel třetí branou- město bylo postaveno ve třech kruhových vrstvách, kde v té nejvyšší bylo sídlo místodržícího a chrám, kde jak kněz doufal, najde svého učitele. Na velkém nádvoří zastavil a přivázal koně ke stromu. Prošel kolem velké kašny s vodou tryskající z tlamy sedícího lva a zaklepal několikrát klepadlem u velkých dveří s železným podbitím. Ve dveřích se otevřelo malé okénko a v jeho průzoru se objevil ospalý obličej tlustého mnicha.

Co tě sem přivádí, řekl tichým hlasem, aby se nerozléhal jeho hlas po mramorem obložených stěnách honosné katedrály.

Jsem kněz z neďaleké vesnice a potřebuji mluvit s kardinálem Luigim. Je to otázka života a smrti. Řekl kněz a ukázal na krvavou ránu na rameni.

Mnich bez jediného slova zavřel okénko a kněz zpoza dveří slyšel, jak odchází. Stál tam několik chvil a netušil, zda má zabouchat znovu, nebo odjet s nepořízenou. Stráž v krásné železné zbroji procházející po hradbách, si ho nedůvěřivě prohlížela. Kněz uchopil klepadlo, a když chtěl bouchnout, aby přivolal znovu mnicha, dveře se otevřely a před ním stálo pět mužů ozbrojených kopím v uniformě kardinálovi gardy. Rozestoupily se a kněz uviděl muže v rudém. Poklekl rychle na kolena a sklopil na důkaz své pokory hlavu. Šedovlasý kardinál přistoupil ke knězi, natáhl svou ruku s velkým pečetním prstenem a nechal si jej políbit. Zdravím tě, Martine. To je už let, co jsme se neviděli. Pojd' prosím dál a pověz mi, co tě přivádí. Řekl kardinál svými malými ústy klidným důstojným hlasem. A pověz mi, proč krvácíš. Přijmi pozvání na snídani. Vše mi povíš a popovídáme si. Posunul otcovsky

kněze svou rukou kolem pasu směrem do útrob katedrály. Vrata se zavřela a kněz cítil úlevu, že dorazil do svého cíle.

Nad vsí se snášel strach téměř hmatatelný. Sousedé, kteří ještě včera vše diskutovali a smáli se spolu, se dnes pohledy propichovali a každý viděl v tom druhém vraha. Na návsi se před rychtářem překřikovali vesničané a z úst vypouštěly teorie o vražích. Každá teorie měla jiného vraha. Každá teorie byla tak nepravděpodobná, a přitom tak krutá. Rychtář věděl, že nemá smysl někoho zatknout, protože bude ještě mnoho mrtvých a mnoho teorií o vrahovy. Snažil se dav uklidnit svými řeči a nadhodil teorii, že vrahem je kněz, protože v noci zmizel.

Davem zašumělo. Byť se kněz už několikrát dokázal obhájit, opět nad ním visel stín pochybností, který hrál do karet skutečnému strůjci ohavných činů.

Kardinál v doprovodu svého žáka jeli vedle sebe po lesní cestě a mlčky přemýšleli nad tím, co vše si u snídaně řekli. Smrt inkvizitora nenechala kardinála chladným, a proto se rozhodl navštívit vesnici také. Tři ozbrojenci jeli před nimi, další tři byli několik metrů vzadu. Cestu lesem zpříjemňoval osvěžující zpěv ptáků a vůně stromů.

Za pár chvil dojedeme k místu, kde na nás čeká ten, co mě chtěl zabít. Prohodil směrem k ozbrojencům kněz a popojel k nim, aby jim ukázal směr, kde se bude svázaný brašnář nalézat.

Už z dálky viděly, že něco není v pořádku. Kněz předjel ozbrojence a u brašnáře seskočil z koně. Jeho tělo bylo šlachovité a tvář pokroucená v bolestné grimase. Neviděl nikde jediný náznak zranění. Jeden z ozbrojenců seskočil z koně a svým mečem přetl provaz držící mrtvolu u stromu. Brašnář se svalil na

zem a jeho tvář se zaryla do měkké půdy. Ruce, které měl za zády, odhalily namodralé konečky prstů.

Knězovi to došlo. Ten muž byl otráven jedem, stejně jako inkvizitor. Pravděpodobně musel být v tom víně, které vypil. Řekl kněz a podíval se do zachmuřené tváře kardinála.

Takže jsme beze svědka. A vyšetřování bude o to těžší. Procedil zklamaně kardinál. Nechal mrtvého brašnáře naložit na koně, který stál od včerejší noci tam, kde jej kněz uvázal a celá skupina vyrazila vstříc vesnici.

Náměstí ztichlo. Vesničané se přestali překřikovat a obviňovat ze zločinů a rychtář byl rád, že je konečně klid. Podíval se za sebe, co způsobilo zklidnění davu a s otevřenou pusou zůstal nehybně stát.

Kněz jedoucí na svém koni. Vedle něj krásný černý oř se zlatými ostruhami, v jehož sedle

seděl muž oděný v krásné červené sutaně. Kolem krku mu visel zlatý kříž s rubínem v průsečíku ramen. Opratě držely ruce v bílých rukavičkách a jedním velkým pečetním prstenem. Za muži jela skupina šesti rytířů v lesklých pozlacených zbrojích, v ruce držely kopí a jejich štíty zdobily znaky kardinálova úřadu.

Sakra, pomyslel si. Uklonil se co nejsrdečněji a políbil nastavený kardinálův prsten. Dav poklekl v úctě jeho úřadu a zůstal v absolutním klidu.

Kněz seskočil z koně, podíval se s odporem do tváře rychtáře a všiml si, jak si prohlíží jeho rameno a mrtvého brašnáře ležícího na koni. Pomohl ze sedla kardinálovi a ustoupil krok vzad, aby kardinál nabyl ještě větší důležitosti.

Kardinál se tiše pokřižoval a začal se vztyčeným ukazováčkem vzhůru svůj monolog, který si připravoval celou cestu lesem.

V této vsi se usídlilo zlo. Zlo, které vraždí bezbranné lidi. Jsem tady, abych zabránil ještě větší zkáze a úpadku vaši morálky a odhalil toho, kdo je zodpovědný za smrt tolika lidí. A věřte, že pro něj nachystáme velkou hromadu dřeva, aby se mohl ze svých hříchů pořádně vypálit.

Lidé v davu se s poslední větou otráslí. Došlo jim, jak vážná je situace. Věděli o praktikách inkvizice a byli si vědomi, že do jejich vesnice přišla síla, která se nezastaví, dokud nenajde vraha. Síla, která upalovala tisíce lidí na hranicích jen za to, že neuměli z paměti odříct celé písmo svaté slovo od slova.

Rychtář si odkašlal, opřel se ovázanou rukou o svoji hůl a s falešnou ponížeností v hlase pronesl, že vrahem byl evidentně brašnář, který se posléze sám otrávil.

Vaše myšlenka je zajímavá pane rychtáři. Moc by mě zajímalo, jak jste k tomu došel. Budeme si muset promluvit. Řekl výhružně kardinál a rychtář se s úklonou odsunul mezi přihlížející vesničany. Zakazují komukoliv opustit vesnici. Každý, kdo se pokusí utéct, bude bez milosti upálen. Zakřičel kardinál a pozoroval vesničany. Během zítřka začneme s výslechy. Tak buďte připraveni. Pane rychtáři, vy prosím přijďte dnes večer a doneste seznam všech obyvatel. Nyní se jdeme ubytovat a pomodlit. Bůh s vámi. Dodal už vládně kardinál. Naskočil na svého koně a celá družina i s knězem se vydala po cestě ke kostelu.

Kněz připravil pro členy stráže a kardinála pečené maso a na mísu nakrájel zbytek chleba, který pekla předevčirem Lucie. Do džbánu nalil vođu a donesl vše na stůl. Posadil se vedle kardinála a ten spustil modlitbu.

*Pater noster, qui es in cælis,
sanctificétur nomen tuum;
advéniat regnum tuum;
fiat volúntas tua, sicut in cælo
et in terra.*

*Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie;
et dimítte nobis dēbita nostra,
sicut et nos dimíttimus debitoribus nostris;
et ne nos indúcas in tentatiónem;*

sed líbera nos a malo.

Amen.

Všichni se vzorně pokřižovali a pustily se do jídla, když do dveří vešel rychtář.

Omlouvám se, přeji dobrou chuť. Donesl jsem, jak jste žádal seznam vesničanů a dovolil jsem si donést i pár lahví mého vína. Podal opatrně do rukou kardinálovi seznam vesničanů a na stůl položil tři lahve s vínem.

Děkujeme, nepřisednete si? Dejte si s námi. Dobrácky nabídl kardinál místo u večeře.

Moc mě to mrzí, ale musím s díky odmítnout vaše excelence, řekl a uklonil se až k zemi. Mám ještě práci. Musím dodělat dokumenty pro výběrčího daní. Řekl a odkráčel.

Nuže tedy, pánové, dnes máte svolení. Dejte si místo vody víno z místních vinic a užijte si poslední noc klidu. Ráno začneme pátrat,

vyšetřovat a odhalovat tajemství tohoto místa. Pronesl se zvednutou číší v ruce kardinál a pokynul rytíři po své pravici, aby rozlil svým společníkům víno do sklenic. Sám pil s knězem vodu, aby měl čistou hlavu a mohl po večeři rozjímat.

Probuzení

Ráno vstal kněz ještě před rozedněním. Moc toho nenaspal. Něco v duši ho trápilo. Myslel na Lucii a uvědomoval si, že to není jen kvůli tomu, že je Lucie jeho hospodyně. Po očistě a ranní modlitbě sešel do kuchyně připravit snídani pro své hosty.

Procházel po chladné kamenné dlažbě síně, kde večer hodoval a prohlížel si vínem zmožené spící vojáky. Hrobové ticho přerušoval jen klapot jeho dřeváků šustění jeho sutany vlekoncí se po podlaze.

Poblíž krbu se válel muž v lesklé zbroji a vedle sebe měl rozlitý pohár s vínem. Skleněný pohár zdobený barevnými křížky lemující boky poháru se o kamennou zem roztříštil, když rytíř padl znaven k zemi.

Kněz se přikrčil, a začal sbírat střepy ze země. V křečovitě ruce rytíře čněl ostrý hrot

poháru, a tak se jej rozhodl vyjmout, aby si opilec neubližil, až se bude probouzet.

Když uchopil kněz jeho ruku, aby rozevřel zápěstí, zamrazilo ho. Náhle si uvědomil hrobové ticho v místnosti. Žádný dech ospalců. Absolutní klid. Ledová ruka opilce svírala zbytky číše v křeči a konečky prstů se zdály být lehce namodralé. Kněz otočil tělo ležící na břiše tak, aby viděl do obličeje rytíře a hrůzou spadl vzad. Křečovitý obličej s vypoulenými očními bulvami ho tak vyděsily, že nemohl několik vteřin popadnout dech. Rozhlížel se kolem sebe, na stolech a zemi se válelo šest mrtvých těl. Všechny těla spojovala děsivá grimasa v obličejích a namodralé prsty na rukou.

Lucii probudil hlad. Její vyschlé rozpraskané rty dávali najevo, že už několik dní nedostala do sebe ani lok vody. Kručení v břiše se rozléhalo malou tmavou kóbkou, kde už

několik dní byla uvězněna. Rány na těle, které ji způsobil její věznitel, když ji táhl z kovárny a nešetrně ji vlácel přes dubové prahy a kamenné schody svého obydlí, ji barvily vybledlé tělo do žlutohnědých odstínů modřin. Z očí ji tekly slzy a jediné myšlenky, které měla, patřily osobě, kterou bláznivě milovala. Osobě, která pro ni byla smyslem života. Doufala, že svého kněze ještě někdy spatří a bude ho moci obejmout. Tato myšlenka ji držela nad vodou a dávala jí do žil poslední sílu k žití.

V rohu kobky se zvedla ze židle postava a se skřípavým smíchem vykročila směrem ke svázané Lucii. Trhla sebou, myslela si, že je v kobce sama.

Tak co, ty couru. Chceš jídlo a pití? Nebo to mám zase odnést? Chápal se svými obtloustlými prsty po šatech Lucie a mačkal ji její prsa, která se zmítala, jak sebou

hystericky škubala. V očích měla děs a bála se, že se už dlouho nedokáže ubránit nátlaku svého věznitele. Přetočil ji na břicho a nešetrně hodil na špalek ležící vedle ní. Kousek třísky, který se prodral skrz šaty se jí zapíchl do břicha a krvavá skvrnka, která se držela na povrch, dávala najevo, že tříska zajela hluboko.

Muž z ní rval šaty a vzrušeně dýchal. Její záda byla holá a ona se marně zmítala strachem a bolestí. V očích měla slzy a křičela. Marně. Křik se rozléhal jen kobkou a ven se nedostala ani slabika vycházející z jejího hrdla. Když se násilníkovi podařilo rozervat zbytek šatů tak, že viděl celý pevný Luciin zadeček, zaúpěl bolestí. Lucie ho z posledních sil kopla do vzrušením naběhlých slabin a zhroutil se bolestí na zem. Lucie rychle vstala a kopala ho vši silou do celého těla. Když muž nejevil známky

života, rozeběhla se ke schodům a s nadějí
 v očích běžela nahoru vstříc své svobodě.
 Adrenalin v jejím těle našel poslední zbytky
 sil a ona doběhla až k nízkým dubovým
 dveřím. Zatáhla za kliku, ale dveře byly
 zamčené. Vysílením a zklamáním se
 sesunula na schod u dveří a začala vzlykat.

Muselo to být ve víně, to byla jediná věc,
 kterou jsme my dva, díky Bohu, včera
 nepožily. Pronesl kněz, když spolu
 s kardinálem chvatným krokem kráčel do
 jídelny. Kardinál se při pohledu na mrtvou
 družinu svých nejvěrnějších pomodlil a
 s pohledem, ve kterém se mísilo odhodlání, se
 vztekem pronesl rázná slova. Jdeme za
 rychtářem, ten to víno donesl. usvědčil sám
 sebe, ale má tu smůlu, že mu to nevyšlo. My
 dva jsme přežily a musíme vykonat
 spravedlnost. Jdeme!

Rázný povel se několikrát odrazil od stěn jídelny a tím umocnil napětí v hlase kardinála. Kněz vzal ze stěny u krbu, na které visel erb, těžký palcát, který mu daroval kdysi kovář jako dík za krásné rozloučení se svým otcem a vyšel po schodech ze dveří.

Venku už se rozednívalo a krvavě rudé slunce barvilo hladinu rybníčka jejíž vlnky v mírném vánku čeřily svou hladinu do krvavé lázně. Kněz před domem rychtáře zrychlil a bez vyzvání rozrazil mocným kopem dveře domu, které se pod jeho silou vyrvaly z pantů a s hromovým bouchnutím dopadly na dřevěnou podlahu vstupní haly. Kardinál, který se držel zpátky, přemýšlel, kde se v knězi, kterého znal od malička, vzala taková síla. Odhodlání, které z kněze vyzařovalo, umocňoval jeho hrozivý výraz způsobený strachem o Lucii. Kněz věděl, že

dnes bude muset porušit slib, který dal bohu a přijde tak o svoji funkci.

Do haly vběhl rozespalý rychtář opírající se o svoji hůlku a křičel na celou halu na kněze. Co si to dovoluujete, pane?! Zbláznil jste se?!

Kardinál uchopil kněze, který se chystal rozeběhnout s napjatým palcátem proti rychtáři, za rukáv jeho sutany a vlídným hlasem pronesl omluvu za rozbité dveře.

Moje družina je po smrti a byla otrávena vaším vínem pane. Říkal pevně kardinál a rukou držel zmítajícího se kněze, který by chtěl určitě rychtářovu hlavu rozbit palcátem.

Kardinál se pevně podíval do očí rychtáře a ten s nechápatým výrazem odvětil, že jeho víno to nemohlo být. Víno pil ten večer i on a jako důkaz ukázal na rozpitou lahev, která byla na stole. Nabídl jim číše a víno rozlil

mezi všechny tři. Kardinál s knězem pozvedli víno ke rtům, ale napily se až poté, co rychtář dopil do dna.

Omlouvám se rychtáři, s pokorou v hlase řekl kněz a z očí si otřel slzy. Strach o Lucii mi zatemnil myšlenky. Vše jsem si spojil tak, abyste byl viník vy. Nečivím se příteli, posledních několik dnů jsem se k vám nechoval zrovna hezky. Uchopil kněze za rameno a na znamení přátelství si podaly oba muži ruce.

Není čas na usmírování, musíme najít Lucii, třeba ještě žije a vraha, který stojí za vším zlem, které se tady děje.

Kardinál pronesl tato slova a oba dva muže posunul ven ze dveří a vydaly se směrem ke kovárně.

Rychtář se opíral o svoji hůl a mírně pokulhával. Kněz ho sledoval a v tom mu to

došlo. Zastavte! Jdeme špatným směrem. Vím, kdo je vrah!

Lucie hlasitě vzlykala, a proto neslyšela zvuky, které se v kobce pod schody ozývaly. Zmrzačený muž, který chtěl před chvílí Lucii zneuctit, se začal probouzet. Nahmatával kolem sebe špalek, o který se opřel a zvedl na své bolavé nohy. Jeho pochroumané koleno do jeho těla vysílalo bodavé rány a to v něm zvětšovalo zuřivost.

Krev tekoucí z jeho rozkopaných rtů mu ohřívala tlustou bradu a kapala na jeho špinavou košili. Vyřítíl se s bolestí v koleni po schodech nahoru opíraje se o svoji hůlku, kterou mu před lety na zakázku vyrobil kovář. Když ho Lucie zaslechla, bylo už pozdě na to, aby se mohla bránit. Zuřivě jí chytil za vlasy a shodil ze schodů zpátky na zem. Rozervané šaty z ní spadly a ona ležela v bezvědomí na zemi posetou slámou mezi

špalky dřeva. Muž vytáhl z kapsy klíč, otevřel si dveře a zabouchl za sebou. Byl potlučený, s velkou námahou chodí a jeho mysl je zalitá vztekem, že nedokázal přimět ženu, po které už mnoho let touží, aby ho milovala. Z dřevěného stolu, kde před několika dny seděl inkvizitor, vzal nádobu s olejem, do kterého se namáčely louče, a z krbu vzal poleno s plápolajícím plamenem. Otevřel dveře od sklepa a nádobu s olejem hodil ze schodů na zem. Uškvař se ty čarodějnice! Pronesl vztekem, a když uslyšel, jak se hliněná nádoba rozbila o kamennou podlahu, hodil dolů ze schodů hořící poleno.

Lucie, která se z posledních sil odplazila do rohu místnosti, viděla letící ohnivou kouli, a když uviděla plameny šířící se po mokré podlaze, věděla, že se blíží její konec. Namodralý plamen olizoval stěny kobky a

rozšiřoval se neúprosně všemi směry. Štiplavý dým se valil k Lucii a ta brzy omdlela.

Rychtář, kardinál a kněz mířili, jak rychle to jen šlo směrem k domu jednoho z rolníků, který vlastnil velkou usedlost kousek od rybníka. Jeho vinice byly vždy plné modrých bobulí a jeho víno bylo oblíbené po širokém okolí. Samotářský muž, který se před lety do vesnice přistěhoval, se s nikým moc nebavil a pro většinu lidí byl velkou neznámou. Skupinka byla kousek od domu, když se z vysokých stromů vyrojil hustý dým. Dům vinaře byl v plamenech! Kněz se rozběhl, věděl, že vinař je hledaný vrah. Byl to jeden z mužů, kteří při své chůzi používaly k podpěře hůl, a ta jeho měla kulatou rukojeť. A kováře zabila rána způsobená kulatým předmětem. Určitě mu kovář kdysi ukoval tu zbraň, kterou dozajista poznal ten večer, co byl na návštěvě v kostele. Vše do sebe

začalo zapadat. Otrávené víno, které zabilo brašnáře, otrávené víno, které zabilo kardinálovu družinu a málem i je samotné. Když se dostaly k domu, viděly jen zkázu způsobenou mohutnými plameny. Lucie! Někde tam musí být.

Kněz přiběhl k vědru s vodou, převrhl ho na svůj oděv, který se rychle napil chladné tekutiny a zdesetinásobil svoji hmotnost. Vrhł se do rozpáleného domu a cítil, jak jeho tělo olizují plameny. Probíhal světnicí a hledal, kde se dá. Cítil spálené maso na svém těle, ale nechtěl přestat. Kousek od něj spadl velký trám z rozpadajícího se stropu. Uviděl zavřené dveře, které rychle otevřel. Schody vedoucí do sklepa. Z místnosti se vyrojil hustý štiplavý dým způsobený hořením dřeva a slámy, když dým vyšel ze dveří, spatřil v plamenech bezvládné Luciino tělo. Poklekl bolesti v srdci a sledoval, jak její tělo okusuje

žhavý plamen. Vykřikl bolesti, až se jeho hlas rozezněl po celé vesnici. Kardinál i rychtář pochopil. Zármutek v jeho výkřiku dával všem jasnou zprávu. Kněz přišel o blízkého člověka.

Kněz v breku sledoval, jak se krásná Lucie mění pod náporem plamenů v černou spáleninu a začal vnímat bolest způsobenou žárem. Vyběhl ven na dvorek a upadl do bezvědomí. Z jeho opálené sutany se zvedal dým a spálené nohy se škrubaly v záchrvěvu bolesti.

Kardinál s rychtářem se přiklonily ke knězi a začaly ho oživovat.

Nový začátek

Kněz ležící v posteli se po několika dnech v bezvědomí konečně probudil. Cítil každý pohyb. I dýchání mu dělalo problém. Vzpomněl si na Lucii a její bezvládné tělo a zavzlykal. Vedle něj seděl rychtář a kardinál.

Konečně jste se probral, příteli. Je nám moc líto smrti vaší chráněnkyně. Ve tvářích všech mužů byla vidět bolest, která pulzovala ve zraněném knězi o to víc, že byl u posledních okamžiků Luciina života. Života, který se ten den rozhodl vzít za svůj a rozloučit se s kněžským rouchem. V jeho myšlenkách se prolínala zloba, žal a odhodlání. Zloba, že mu nedošlo dřív, kdo je ten vrah, žal nad ztrátou osoby, jež chtěl dát své srdce a odhodlání, že si to s vrahem osobně vyřídí i za cenu vlastního potrestání.

Jak dlouho jsem spal? Pronesl chraplavým hlasem a snažil se dostat do sedu. Jeho zesláblé tělo mu však nedovolovalo ani tento nenáročný pohyb a tak přispěchal rychtář a přizvedl jeho záda tak, aby kněz seděl.

Byl jste v bezvědomí 5 dní. Myslel jsem, že o vás přijdeme. Ale máte v sobě neuvěřitelnou sílu. Pronesl chlácholivě rychtář.

Nikoliv síla, ale Boží prozřetelnost Vás zachránila, můj mladý příteli. Řekl vážným tónem kardinál a přistoupil k sedícímu knězi a gestem pravé ruky mu na čele udělal kříž. Bůh má s vámi ještě velké plány, cítím to a děkuji mu každý den, za to, že vás nenechal sejít z cesty. Podíval se knězi upřeně do očí a ten pochopil, že kardinál vytyčil, co cítí k Lucii a jaké plánoval další dny svého života.

Ale za jakou cenu, pane? Pronesl kněz s hlavou v dlaních. Nohy ovázané obvazy ho na popálených místech bolely a bolest způsobila v jeho tváři pokřivení úst. Když bolest povolila, kněz se nadechl a podíval se na oba muže. Jak jste naložili s vinařem? Je ještě naživu?

Kardinál se podíval na rychtáře a oba muži sklopili zrak. Nedokázali se podívat do očí zraněného muže, a proto vyslovili tu krutou pravdu pološeptem směrem k podlaze místnosti, ve které se kněz léčil.

Vinař uprchl, nenašli jsme ho, ani jeho koně. V místnosti zavládlo nedlouhé hrobové ticho. Knězi přešel mráz po zádech a ten s ním zacloumal. Vztek v něm sílil a upadl do mdlob. Spal další tři dny, než se opět probal.

Byla noc. V místnosti seděl kardinál a pod plápolající loučí tvořící malý světelný kužel

si četl v bibli. Když spatřil probouzejícího se kněze, vlídně se na něj usmál a přisedl vedle něj. uchopil ho otcovsky za ruku a začal s ním tiše odříkávat modlitbu.

Kněz cítil, že se mu vrací síla do žil. Nehnutě se díval na kardinála a ten spustil dlouhý monolog.

Viš, bratře, vinař nám už kdysi utekl. Byl kdysi znám jako škrtič ze Hvozdu. Před dvaceti lety ve vesnici Hvozď nedaleko mého města, kde jsem byl tenkrát řadový kněz, řádl vrah, který přepadával kupce na lesní cestě, okrádal je a škrtil. Měl na svědomí sedm mrtvých, než se jej podařilo díky jeho poslední oběti odhalit. Kupec, který byl přepaden, ho bodl do kolena a on už nikdy nemohl chodit normálně. Díky kouskům servané látky, množství krve a jeho zranění se nám jej podařilo vypátrat. Byl zatčen a odsouzen k propadnutí hrdla, ale noc před popravou se

mu nějak podařilo prchnout z žaláře. Zanechal za sebou dva mrtvé strážné a vykradenou truhlici s dary pro krále. Léta jsme nevěděli, kam zmizel a časem na něj zapomněli. Až před nedávnem mě navštívil v mém úřadě inkvizitor, který se zabýval ve svém volném čase studiem kronik místních vísek a v jedné z kronik našel neobvyklou souvislost s uprchlým vězněm.

V listu, který mi ukázal, stálo, že do vsi se přistěhoval bohatý muž, který okamžitě skoupil velký statek. Nikdo neví, odkud přišel a kdo to je. Představil se jako potulný vinař, který se chce usadit, protože už nechce dál ničit svou kulhavou nohu. Tato událost byla zapsána měsíc poté, co ten vrah prchl. Bylo mi jasné, že to nemůže být náhoda. Proto jsem vyslal inkvizitora do vaší vesnice, aby nenápadně ověřil naše domněnky. Co se však

stalo, že se inkvizitor nechal zavraždit, však není známo.

Tento muž, když zjistil, že byl odhalen, zpustil běh událostí, který se zastavil až smrtí vaši chráněnký a málem i vás. Dodal kardinál a pevně stiskl dlaň kněze.

Kde je, máte nějaké stopy? Musím ho najít. Předám ho spravedlnosti. Odhodlaně pravil kněz a posadil se tak, aby kardinálovi mohl zpřímá hledět do očí. Prosím, pane, nechtě mě najít toho zloducha.

Příteli, pronesl klidným hlasem kardinál. Modlil jsem se za vás a za to, abyste našel v sobě sílu žít. Bůh má pro vás úkol, a vy jej rád splníte. Přeji si, abyste se stal členem elitního vatikánského vyšetřovacího sboru. Budete vyvázan z kněžského slibu a přímo našemu papeži předáte slib nový. Slib, že obětujete svůj život za hledání a prosazování

pravdy Boží. Budete vyšetřující inkvizitor. A vaše první cesty povedou po stopách Matěje z Hvozdu- tak se jmenoval kdysi vrah, který si posledních třináct let říkal Karel Vinař.

Ale teď si prosím, ještě odpočiňte. Ráno se půjdeme společně projít a řekneme si, jak budeme postupovat dál.

Kněz poslechl. Lehkl si a zavřel oči. V místnosti se rozhostilo ticho, které bylo občas protnuto praskáním dřeva v krbu. Kněz přemýšlel nad tím, co mu řekl kardinál a myslel na Lucii. Přál si ji pomstít a alespoň trochu ulevit své bolavé duši. Věděl, že bude muset vykonat činy, které ho před několika dny ani ve snu nenapadly, ale věděl, že jeho život už nikdy nebude jako dřív. Bude se bít. Jeho rukou budou možná umírat i lidé, ale neřešil to. Byl smířený, že musí změnit svůj život.

Ráno kněz vstal po dlouhé době z postele. Jeho nohy byly slabé, popraskaná kůže na hojících se ranách spálenin už tolik nebolela. Pomodlil se a po lehké snídani se vydal s kardinálem na procházku přes náměstí směrem ke kostelíku. Až do dnešního rána si myslel, že je uložen v nějaké místnosti v kostele, ale když se dostal z pokoje, zjistil, že byl uložen v domě rychtáře. Předě dveřmi nízkého plotku se zastavil. Rozhlédl se na oblohu bez mráček a spatřil bílou holubici kroužící kolem žlutého slunce. Lucie, pomyslel si.

Na náměstí zavládlo hrobové ticho, když dav spatřil zmrtvýchvstalého kněze jdoucího po boku rychtáře a kardinála. Všichni se zdvořile ukláněli a prosily svými pohledy za odpuštění. Poslední dny mnohým rozvázal oči a spoustu lidí si uvědomilo, jak špatně se chovaly.

Kněz všem popřál pěkný den a ráznou chůzí se vydal směrem ke spáleništi vinařské usedlosti. Chtěl se podívat do míst, kde přišla o život jeho Lucie. S bolestí v srdci procházel černé ohořelé trámy a zbytky rozpraskaných zdí. Ve vinici zalité sluncem dozrávaly modré bobule hroznů a on v rohu zídky spatřil keř, který dobře znal.

To je rostlina, z které připravoval jed. Ukázal chvějící se rukou na místo, kde ze země čněla rostlina s oblými listy a červenými bobulemi. Rychtář udělal pár rychlých kroků k ní a jedním mocným švihem meče rostlinu přetl a odhodil do spáleniště.

Nechci v naší vsi takové věci už nikdy vidět. Pronesl nasupeně a připojil se pomalou chůzí zpět ke svým společníkům, kteří kráčeli kolem rybníka směrem ke kostelu.

Když prošly bránou kostela, spatřil kněz čerstvě udělaný hrob uložený hned pod oknem, z kterého si ráda prozpěvovala Lucie. Velký bílý kříž vyrobený z lipového dřeva čněl nad všechny ostatní a hromada květů, která na hrobě byla, dodávala místu pocit nevídané duchovní síly. Kněz ihned pochopil. Celá ves se rozloučila s Lucií.

Shrbený se sklonil k modrým růžím, rostoucím u brány a jednu s bolestí utrhl. Ostré hroty čnící ze stonku květiny se mu zařezaly do dlaní a spustily krvavou řeku bolesti. Kněz přistoupil k hrobu. Na vodorovné rameno kříže napsal svou vlastní krví jméno ženy, jež zde odpočívá a přidal malé srdíčko. Modrou růží položil vedle kříže, pomodlil se a mlčky vstal.

Kardinál s rychtářem sledoval ten výjev z dveří kostela a nic neříkaly. Mlčky a s pokorou čekaly na kněze.

Během několika minut si kněz zabalil do uzlíku několik svých věcí a obrázků, který mu kdysi namalovala Lucie- jeho portrét a sešel na nádvoří kostela. Kardinál i rychtář měly u sebe každý jednoho koně. Kněz předal rychtáři klíče od kostela, rozloučil se a sedl na koně. Společně s kardinálem vyjely z brány a vydaly se směrem do lesa. Rychtář, který je pozoroval ještě dlouho po té, co vyjeli z brány, počkal, až zmizí za prvními stromy lesa, zavřel bránu kostela a šel zpět do vesnice. Kardinál s knězem měly před sebou dlouhou cestu do Říma.

Obtloustlý muž seděl v hostinci plném opilců a v koutě za plamenů svíček zkoumal prsten, který se mu houpal na krku. Nenápadně pozoroval obchodníka, který se u vedlejšího stolu chlubil skvělým obchodem a hromadou peněz. Byla to jeho poslední noc...

Dopadení

V bazilice byl čilý ruch. Večerní návštěva vysokého hodnostáře z Říma vyvolala obrovský zájem místních kněží. Nikdo si nevzpomíná, kdy naposledy se tady objevil kardinál. I když přišel jen na jednu krátkou noc, aby mohl přespat, než se vydá do cíle své cesty.

Ano, sklářské dílny na ostrově Murano evidentně přitahují velké muže. Nikdo na světě neumí vyrobit tak krásná a jasná zrcadla, čirá skla a výrobky ze skla, jako místní obyvatelé. Taky to není zadarmo. Jejich tajemství je natolik střeženo a ceněno, že kdokoli by vypustil z úst sebemenší zmínku o výrobním postupu, by se odsoudil i se svojí rodinou k smrti. Benátští kupci se pravidelně plaví na dva kilometry vzdálený ostrůvek a předhánějí se v nákupech, aby pro

své výpravy do vzdálených zemí měli co nejvíce zboží na prodej.

Nad bazilikou vycházelo slunce a krásně ozařovalo okrové cihly, z kterých je bazilika postavená. Bílé sloupoví podpírající nespočet oblouků lemující obvod baziliky házelo dlouhé stíny na dlážděnou silnici kolem baziliky a postava opřená o zábradlí v druhém patře se dívala na nedalekou sklářskou dílnu. Kardinál celou noc nespál. Když se rozednělo, krátce se pomodlil a vyšel se podívat na krásný výhled na sluncem ozářenou lagunu. Krákání racků a ševelení přílivu kardinála uklidňovalo.

Na dveře zaklepal jeho sluha a se skloněnou hlavou tiše vešel do místnosti. „Odpusťte, pane, vše je připraveno“ řekl sluha a s úklonou posunkem naznačil kardinálovi, aby ho následoval. Kardinál se podíval na něj a s únavou ve tváři se na něj vlídně usmál.

„Děkuji, Petře“, pronesl a odešel se svými zbrojnoši, kteří stáli celou noc před jeho komnatou, na nádvoří baziliky, kde už čekal povoz. Kardinál usedl do něj a čtyřspřeží krásných bílých koní se vydalo po cestě ke sklárnám. Murano je propojeno mnoha mosty, lemováno mnoha vodními kanály a dláždění na cestách není určené pro kočáry skoňmi. Cesta byla náročná a klapání koňských kopit probouzelo lid bydlící v dvoupodlažních barevných domcích. Kardinál dostal za úkol od svého přítele nechat vyrobit velké zrcadlo do modlitebny jeho kláštera. Mniši se rádi dívali na svou chudobu a zrcadlo tento pocit mohlo dokonale umocnit. Byť to byla nezvyklá žádost, kardinál rád vyhověl, protože měl cestu do Benátek. A když už byl v Benátkách, proč by se nepodíval i na proslulou sklárnu na Muranu.

u vchodu před sklářskou dílnou se hrbil její majitel a jen co kardinál vyšel z vozu, přicupital blíž, aby mohl pokleknout u jeho nohou a políbit velký zlatý prsten. Kardinál mu řekl, aby vstal a navrhl, zda by se nemohli posadit v dílně. Tmavé místnosti plné měchů, pecí a hromad materiálů k roztavení byly odvětrávány velkými okny v patře budovy. Kardinál se usadil v relativně čisté místnosti na nepohodlné dřevěné křeslo košuntělému stolu a z kapsy své sutany vytáhl na papýru nákres s rozměry. Můj přítel, představený kláštera v Čechách mě požádal, zda bych pro něj mohl nechat vyrobit zrcadlo neobvyklých tvarů a rozměrů. Řekl opat a s upřeným pohledem do očí svého hostitele mu předal pergamen s nákresem. Špinavé ruce mistra skláře s mnoha jizvami na rukou uchopily pergamen. Mistr jej chvíli mlčky pozoroval, a pak z police podal dvě krásné skleněné číše a nalil do nich červené

víno. Obchod je uzavřen. Zakázka je to nezvyklá, ale my se výzev nebojíme. Tak velké zrcadlo budeme vyrábět poprvé. Pronesl pyšně a povznesl do výšky číši. Kardinál si přitukl. Pokynul rukou svému sluhovi, který mlčky stál na kraji sklárny a ten na stůl položil zdobenou mahagonovou truhlici. Kardinál ji otevřel. V očích sklářského mistra se leskly drahé kameny a hromádka zlata. Bude to stačit? Zeptal se opatrně kardinál.

Zajisté, pane. Váš přítel může očekávat zásilku během několika měsíců.

Děkuji tedy. Položil kardinál svoji číši vedle truhlice. Otočil se a cestou do kočáru si pro sebe pronesl: „mám ještě jeden úkol“. V myšlenkách na to, jak asi spátráním po vrahovi pokročil jeho bývalý žák, si sedl do kočáru a se zavřenými očmi se oddával modlitbám.

Kněz ležel na zádech na lesní mýtině porostlé měkkým mechem. Byl nahý. Nad ním seděla Lucie. Krásná mladá žena s pevnými ňadry a usmívala se. Pohupovala se na něm a její blond vlasy ho šimraly po jeho obličeji s jizvami. Seděla na něm v pokleku nahá. Držel ji za pevný krásný zadeček a usmíval se. Naklonila se k němu. Cítil její bradavky na svém těle. Chytla ho dlaněmi za hlavu a její úsměv se vytratil. V očích měla smrt a její obličej se proměnil ve spáleniště. Před momentem krásné zlaté vlasy byly seškvařené. Cítil, jak její ohořelé dlaně lomcují jeho hlavou nahoru a dolů. A z míst, kde měla krásné rty, se ozývaly zlověstné zvuky. „Vstávej! Knězi! Vstávej ty panáku. Tak snadné to nebude!“

Kněz se probíral a uvědomil si, co se stalo. Lucie se mu zdála. Musela se mu jen zdát. Vždyť je mrtvá. Sedí nad ním její vrah,

kterého vypátral. Bohužel v souboji ho vrah uhodil svou holí do hlavy a on omdlel a upadl na zem. Vrah ho probouzí. „Knězi! Knězi!“ křičí obtloustlý muž a svou vahou mu drtí hrudník. S rukou kolem krku vši silou tlačí na knězův hrtan a snaží se jej udusit. Krevní žilky v očích kněze se začervenaly. Kněz ztrácí vědomí. Obličej vraha se chvílemi mění v obličej Lucie. Poslední myšlenka v jeho životě bude patřit jí. Pomyslel si. Když už neměl před očima nic, nahmatal rukou chladný kov vycházkové hole. Z posledních sil ji pevně uchopil do ruky a vši silou vrazil kulatou rukojet do hlavy svého nepřítele. Tíha jeho ochromeného těla se zdála nekonečná. Kněz nemohl dýchat. Sípál a snažil se do těla dostat kousek okysličené krve. Když se mu podařilo vyprostit se z nečekaného objetí jeho protivníka, postavil se, podíval se k nebi a zhluboka se nadechl.

„Díky, Bože“, tiše pronesl a do rukávů své sutany si utřel krev ze své hlavy. Bolela ho. Ale žil. Svázel vrahovi ruce a přivázel za koně. Nikam nespěchal. Dnešní den byl náročný a on byl rád, že přežil. Sedl si na sluncem ozářený mech, opřel se o strom a s pohrdavým pohledem sledoval omráčeného vinaře. Sériového vraha z vesnice, kde žil.

Sklářští dělníci vyleštili kamenný stůl sohrádkou a připravily si rtuť. Na vyleštěnou hladkou plochu kamene položily do tenka rozklepanou cínovou fólii, kterou pomocník ihned flanelovou čistou hadrou vyhladil veškeré záhyby, až byla dokonale rovná. Dělníci na ni položili velkou skleněnou desku, která byla zatím největší, jakou kdy nesli a srovnali ji na cínovou fólii. Když vše bylo správně usazené, vzaly sudy s rtutí a skleněnou tabuli zalili. Po chvíli rtuť s cínem začala na skle reagovat a na

povrchu vznikl nepropustný povrch tvořící odrazovou plochu zrcadla. Po několika hodinách dělníci rtuť odebrali zpět do sudu a zrcadlo položily do místnosti, kde osychalo několik týdnů, než bylo připraveno k expedici ke svému štedrému majiteli.

Kněz stál na náměstí vedle kardinála a společně přihlížely davu lidí, který se ráno sešel na místě plánované popravy. Hučící dav neutichal, ani když se na obrubu kašny vyšplhal muž oděný celý v černém a z pergamenu začal číst rozsudek.

„Vím, že je to pro tebe těžké, ale věz, že jsi pro uctění Luciiny památky udělal maximum, můj milý chlapče“, řekl vlídně knězi kardinál. „potřebuji, aby ses vydal za mým přítelem, opatem z kláštera v Teplé, v Čechách. Za pár dní vyjede z Murana k němu vzácný náklad a potřebuji, abys dohlédl na jeho bezpečné předání.“ Dodal.

Kněz neodpověděl, zahleděl se na dav, který utichl a podíval se směrem ke kamenné věži, odkud vycházel v poutech za pomoci dvou zbrojnošů obtloustlý muž v otrhaných špinavých hadrech. Týden v tmavé kobce se na něm poznamenal. Propadlé tváře, modřiny na hlavě z posledního zápasu s knězem. Pískající dav ho neděsil tolik, jako kat stojící uprostřed náměstí vedle čtyř statných černých koní. Věděl, co přijde, ale že to bude takové, to nečekal. Doufal v oběšení nebo sekeru, ale toto ne, Rozklepal se a spadl na kolena. Zabořilo to. Jeho těžké tělo narazilo do kamenné dlažby a z kolen se řinula krev. Muž stojící na obrubě kašny dočetl pergamen a dav utichl. Nastalo nebývale hrobové ticho. Brek muže jdoucího na popravu šel slyšet až ke knězi. Vysoký muž s mírně prosedivělými hnědými vlasy, jizvou přes oko a mírně zarostlou tváří, se ve své šedé sutaně omotané koženým páskem mírně pousmál. Nadešla

chvíle, za kterou se modlil několik měsíců, než se mu podařilo vraha jeho služebné vypátrat.

Muž ležel na zemi. Kat mu ke každému zápěstí a kotníku přivázel provazy. Na každou končetinu provaz z popruhů jiného koně. Dal pokyn a koně kráčeli od sebe. Těžké tělo vraha se na provazech vyhouplo nad zem a ruce i nohy se začaly roztahovat a napínat. Bolest byla veliká, cítil praskání svalů a šlach. Klouby povolovaly a kosti praskaly. V posledním záchvatu sil se vrah otočil směrem ke kardinálovi a knězi a zadíval se jim do očí. Pak koně zabrali. Tělo se přetrhlo. Z hrudníku vytekly vnitřnosti a dolní půlku těla od té horní dělilo několik metrů, než se podařilo koně zastavit. Dav šílel. Kněz se otočil a vešel dovnitř chrámu. Sedl na židli, napil se vína a začal plakat.

Klášter v Teplé

Dvě mohutné věže kláštera v Teplé v zasnežené krajině zlověstně čněly do výšky nad okolní stavby. Zamrzlý rybník se táhl k blízkému lesu, do kterého vedla klikatá pěšina. Kněz jedoucí na koni v čele skupiny ozbrojenců střežící vůz, si sundal kápi svého pláště z hlavy. S nostalgií vzpomínal na teplé krajiny Itálie, z kterých před několika týdny vyrazil. Jako kardinálův zástupce se vydal do těchto nehostinných krajin, aby zdejší premonstrátský klášter vybavil překrásným zrcadlem a velkou hromadou vzácných knih a spisů. Těšil se na to, až se bude moct podívat na pověstnou místní knihovnu a prostudovat několik vzácných svazků. Neměl žádný úkol a po pár dnech má v plánu se vrátit.

Před vstupní branou rozlehlé zahrady obklopující budovy kláštera stál opat

s několika mnichy. Skupina zastavila a kněz seskočil z koně. Opat přikročil směrem k němu a kněz poklekl. Políbil nabízený prsten a opat mu udělal na čele křížek. „Povstaň, synu“ řekl představený kláštera a od úst se mu drala pára. „Jmenuji se otec Ering a pro několik následujících dní budu tvým hostitelem.“ Dodal opat vlídně a přikázal skupině, aby prošla branou na nádvoří.

Kněz vytáhl z kapsy své promrzlé sutany pergamen s kardinálovou pečeti a předal ho opatovi. „Kardinál vás pozdravuje“ uklonil se a vydal pokyn doprovodu, aby složil na nádvoří vzácný náklad.

Pod hromadou knih, pergamenů a vzácných listů ležel rozměrný předmět zahalený v bílém plášti.

Když jej skupina zbrojnošů opatrně sundala z vozu a položila na přistavené dřevěné hranoly, opat se sjiskrným výrazem v očích k balíku přikradl.

„Předpokládám, že to jsou naše zrcadla“, podíval se na kněze a ten přikývl. „Prosím“ ukázal mu rukou, aby strhl ochrannou plachtu.

Otec Ering strhl jedním tahem bílý plášť a na nádvoří to zašumnělo. Mniši doteď nevěnující pozornost skupince na nádvoří se zastavily ve svém dумání a modlitbách a z chodeb, balkonů i oken sledovaly překrásný pohled na vzácný náklad, který odhalil jejich představený v celé své kráse.

Zrcadla byla o dobrou polovinu vyšší, jak délka těla kněze a na šířku se rovnala dvěma třetinám jeho výšky. Vyřezávaný zlatený rám byl u vrchu dozdoben dvěma

anděly a latinským nápisem oslavujícím zakladatele kláštera.

Otec Ering byl proti knězi o dvě hlavy nižší a téměř bez vlasů. Jeho hladce oholená tvář zdobila velká spousta vrásek stáří a špičatý dlouhý nos připomínající orlí zobák zcela odváděl pohled od jeho malých nenápadných očí černé barvy. Když udělal pokyny svým bratrům, jak naložit s knihami a zrcadlem, přistoupil ke knězi a tichým hlasem jej pozval na prohlídku kláštera.

Kněz byl unavený, ale nemohl odmítnout. Vzal si brašnu, kterou měl přivázanou u sedla koně a přehodil si ji přes ramena. Tíha brašny se mu zarávala do ramene přes kožený pásek, který byl zdobený ornamenty a nápisy. Byl to dar od kardinála.

Opat Ering šel s rukama propletenýma prsty po dlouhé chodbě a tiše vyprávěl knězi nedlouhou historii kláštera.

„Jsem již dvanáctým představeným tohoto kláštera, který nechal zbudovat léta páně jedenáct set devadesát tři, jistý šlechtic Hroznata, buďž mu země lehká. Z Prahy sem přišly premonstrátské řeholníci a už zde zůstaly. Hroznata klášter založil jako odpustek.“ Vyprávěl vliďný hlasem Ering a kněz krácející po jeho pravici poslouchal. Spousta věcí mu dnes už unikalo, ale i přes únavu po dlouhé cestě se neopovážil svého hostitele přerušovat.

„Drahý odpustek. Co provedl?“ zeptal se kněz opata a ten mírným přizvednutím ruky dal najevo, že v jeho výkladu se vše kněz doví.

Kolem prošlo tiše s hlavami sklopenými k zemi a modlitbami v ústech několik

mnichů. Opat přestal hovořit, aby nerušil jejich modlitby. Když byly daleko od nich, pokračoval.

„Hroznata z Ovence, jehož osobním přítelem byl i český král Přemysl Otakar I., se po smrti své manželky a jediného syna roku 1193 vydal na třetí křížovou výpravu do Svaté Země. Nedaleko Říma se však zalekl strastí spojených s cestou a pravděpodobně i nejisté budoucnosti, a z výpravy ustoupil. Svatý Otec, Celestin III. mu udělil svolení s návratem domů, avšak za oplátku byl povinen založit na svých panstvích klášter. A tak byl založen náš překrásný klášter.“
Dovyprávěl Ering a zastavil se před dveřmi do místnosti na konci široké chodby, kterou kráčely.

„Několik let před svou smrtí přijal místo probošta řádu. Jako ochránce hranic si nadělal mnoho nepřátel a ti ho při jedné

z hlídek v roce 1217 zajali. Téhož roku byl na hradě Hohenberg zabit. Odmítl vydat rozkaz k zaplacení výkupného, a tak bylo výkupné zaplaceno až po jeho smrti. Z Hroznaty se stal mučedník, který byl pohřben u hlavního oltáře místního kostela.“ Opat rozevřel těžké dubové dveře okované zlatým kováním a vešel do místnosti.

Velká tmavá místnost obdélníkového tvaru působila hrozivě. Kněz nechápal význam návštěvy této místnosti. Opat jako by mu to vyčetl z očí. Mírně se pousmál a krácejíc směrem k protilehlé stěně pokračoval ve vyprávění: „Toto je místnost, kde měl Hroznata pracovní. Rozhodl jsem se z ní na jeho počest udělat modlitebnu. Zde“- ukázal na kameny vyčnívající ze stěny tvořící velký obdélník-„ bude umístěno jedno ze zrcadel, které jsi pomohl dovézt, a na protilehlé stěně bude umístěno druhé.

V odrazech zrcadel bude vidět nekonečný prostor. Prostor, který má pro nás ve svém srdci Bůh.“

Kněz přikývl a snažil se vypudit z hlavy bizarní představu nekonečného davu mnichů modlících se mezi zrcadly.

„Na památku našeho zakladatele bude jeho pracovna od zítřka navždy modlitebnou pro jeho věrné bratry z řádu.“ Řekl pyšně otec Ering a nechal chvíli knězi, aby vstřebal myšlenky.

„Je čas na večerní modlitbu a něco do žaludku, pojď bratře, jistě už máš hlad a rád by ses odebral do své cely k modlitbám“ řekl nakonec po chvíli ticha, kdy si kněz prohlížel velkou místnost s jedním malinkým okýnkem u stropu, které bylo navíc zdobeno vitráží s andělem.

Společně se odebraly přes dvůr, kde už zmizla hromada knih i zrcadla, do jídelny.

Jídelna byla místnost plná dřevěných stolů složených za sebou podél stěn, aby tvořily neuzavřený kruh. Na stolech plály svíce ve stříbrných svícnech. U stolů už seděli všichni řádoví bratři a mlčky čekaly na příchod opata a jeho hosta.

Bratři, dovolte mi mezi námi na pár dní přivítat bratra Martina. Osobního přítele našeho milovaného kardinála. Po náročné cestě se bude několik dní oddávat modlitbám v přístřeší našeho kláštera, aby nabral sílu na svoji další pout. Pronesl nahlas kardinál, a pokynul k modlitbě.

Smrt v noci

Kněz se opláchl ve vědru se studenou vodou a z okna své cely pozoroval, jak se na nádvoří zbíhají mniši. Oblékl se, pronesl několik modliteb a vyšel ze dveří své cely.

Před dveřmi stál hubený mnich a jen co se otevřely dveře, pozdravil. „Dobré ráno bratře, jmenuji se Převor, jsem ranhojič místního kláštera a dostal jsem od opata Eringa za úkol přivést tě co nejdřív do jeho pracovny.“ Omluvně ucouvl před vysokým knězem a se zrakem upřeným na jizvu v jeho tváři se uklonil. Kněz vyšel bez jediného slova směrem k opatově pracovně a v hluku na nádvoří zaslechl slova jako prokletí, vražda, hrůza a spasení. Nechápal, čemu se to bratři oddávají, ale tušil, že to nepřinese nic dobrého.

Opat seděl za stolem své pracovny a bez jediného slova ukázal knězi na židli naproti

jeho stolu. Převor zavřel za sebou dveře a kněz zůstal s opatem sám. Bratře, v noci se stalo neštěstí. Dělníci, kteří usazovali zrcadla do nové modlitebny, byli nalezeni mrtví. Všichni tři. Bez známek souboje. Nechal jsem modlitebnu uzavřít, aby se nezničily přihlížejícími bratry stopy. Víím, že s vyšetřováním máš jisté zkušenosti a tak tě prosím ve jménu Boha, zjisti, co se stalo, abych nemusel povolávat úřední moc.“ Prosebně a s důležitostí na poslední slova řekl s tichým hlasem opat knězi.

Kněz při pomýšlení, že se dostane zase do kolečka vyšetřování uvnitř těla, zachvěl. Vzpomínky na poslední jeho vyšetřování ho budily v noci ze spaní. Myšlenky na Lucii mu neustále vháněly slzy do očí. Požíval se na Eringa, který ho netrpělivě pozoroval.

Bude to příležitost přenést se přes minulost, pomyslel si. „Dobrá, těch několik dní, co jsem

chtěl trávit v modlitbách, budu věnovat vaši tragédii. Prosím pojďte mě doprovodit do modlitebny“ řekl se slzami na krajičku kněz a rychle od opata odvrátil zrak, aby nepostřehl jeho bolest.

Cesta k modlitebně byla plná bědujících mnichů a Ering je musel chvílemi odstrkovat a prosit o uvolnění cesty. Mnohokrát křičel, ať jsou jeho bratři v klidu, že se vše vysvětlí, avšak sám věděl a cítil, že je to marné.

Kněz otevřel velká vrata do modlitebny, na zemi ležela tři bezvládná těla. Jeho zrak se přesunul k zrcadlům, které byly usazeny přesně naproti sobě, jak to popisoval předešlý večer opat. V odrazu místnosti se pořád dokola a dál opakovaly mrtvolý dělníků. Nekonečný počet mrtvol. Na u zrcadla byly vyhořelé louče. Dělníci pracující ve tmě si museli nějak svítit. Kněz se zahleděl na okýnko v místnosti. Minimum světla

způsobovalo šero i za denního světla, kdyby nezůstala otevřena vrata, musel by se hodně soustředit a jeho zrak si dlouho zvykat, než by viděl víc, než jen hrubé obrysy. Poprosil opata, aby zavolal ranhojiče, a společnými silami odvezly mrtvolu do sklepa, kde je chtěl podrobit zkoumání.

„Modlitebna se zdá být v pořádku synu, krom vyhaslých loučí tam nic není, můžeme ji zprovoznit?“ zeptal se Ering kněze.

„Otče Eringu, chápu váš zájem o zprovoznění nové modlitebny, ale prosím, nechte mě ji prohlédat, možná vrah udělal nějakou chybu. Možná bude někde nějaká indicie k jeho odhalení.“ Odvětil kněz.

„Nemohu čekat na zbytečnosti, nic zde není. Dnes po obědě se zde všichni společně pomodlíme. Pátřejte si dle libosti.“ Odsekl

Ering a s malým hloučkem nejbližších bratří odešel směrem ke své pracovně.

Bratr Převor s knězem opatrně položily bezvládná těla na kamenné stoly připomínající oltáře v ranhojičově pracovně. Místnost byla posetá lahvičkami nejrůznějších lektvarů a květináčů s povadlými květinami. Pod velkým oknem byl vysoký stůl s několika pergameny, které zjevně Převor studoval.

Kněz se pustil do práce. Tak jak před několik měsíci. Opět hledal příčiny smrti na těle mrtvol. Ranhojič přihlížel jeho práci bez jediného pohybu.

Kněz se zvětšovacím sklem projížděl trup jednoho dělníků. Směřovat ke krku. Zabrán do pátrání se přesunul pomalu k hlavě. V očích spatřil Lucčinu hlavu. Ležela na stole místo mrtvého dělníka.

Otevřela oči a v jejich odrazu kněz spatřil, její poslední výkřik, než ji pohltily plameny. Odstoupil zděšeně od stolu a zahodil zvětšovací sklo na zem.

Převor se zalekl podivného chování a v očích kněze spatřil slzy. Nechápal, co se stalo. Kněz se na něj zadíval a řekl mu, že musí jít na chvíli na vzduch.

Procházel břeh zamrzlého rybníka a studený svěží vítr mu dal novou sílu a jasnou mysl. Poklekl a poprosil modlitbou Boha, aby mu dal sílu překonat jeho trápení.

Při cestě zpátky do ranhojičova kabinetu zahlédl několik bratrů, jak vlečou do modlitebny velké zlatené kříže a lavice. Věděl, že pokud byl v modlitebně nějaký důkaz, těžko ho tam už najde. Pořád nebyl přesvědčený o tom, zda to byla vražda či něco jiného. Sníh padající mu za krk ho přinutil

odvrátit myšlenky od důkazů v modlitebně a rychlým krokem ho přivedl do místnosti s třemi mrtvými těly.

Převor stál se zvětšovacím sklem u jedné z mrtvol a snažil se objevit nějaký náznak něčeho. Nevěděl čeho, ale doufal, že něco najde. Podíval se na kněze. „Omlouvám se, minulost je pro mě moc čerstvá, prosím tě, zda bys mohl o tom, co se stalo pomlčet před opatem. Našel jsi něco?“ přivítal kněz ranhojiče a přistoupil k němu.

„Vůbec nic. Je to jak kdyby z nich ďábel vysál život. Žádný náznak zápasu. Žádný náznak ublížení“ Převor pokrčil rameny, jak kdyby se omlouval za nedobré zprávy a předal knězi zvětšovací sklo. „Zažil jsem už dost, bratře a vím, že daleko před ďáblem je vždy lidská bytost. Věřím, že za smrt může někdo z kláštera, ne ďábel“ prohodil si pro sebe kněz, ale tak, aby to Převor slyšel a převrátil

tělo, u kterého stál na břicho a zkoumal zátylek a záda.

Pátraly s ranhojičem až do odpoledne, ale na nic nepřišly. Když pro ně přišel opat Ering, aby je vzal na oběd, nebyly schopní mu nic říct.

„Pojďte se naobědvat.“ Pravidl opat a společně šly směrem k jídelně. Cestou se stavily v modlitebně, kde ze dveří bylo jasně vidět, jak si mniši pospíšili s výzdobou a zařízením. Dřevěná lavice pro modlení, kolem rámu zrcadel hořící svícny odrážející světlo do prostoru a pod oknem velký obraz muže, v němž poznal podle vyprávění opata kněz zakladatele místního kláštera.

Opat vešel dovnitř. V místnosti byl jeden mnich a rozmlouval s ním. Převor s knězem stály na chodbě a čekali na opatův návrat. Po chvíli je vyrušil z tichého čekání.

Zabouchl dveře do modlitebny a vykročil směrem k jídelně. „Udělal jsem bratru Lukášovi ještě nějaké instrukce, jak uspořádat lavice a poprosil jsem ho, aby pořádně přeleštil zrcadla. Byla zamaštěná od toho, jak se přenášela a usazovala. Byl by to škaredý pohled v tak vzácný okamžik, jakým bude naše první modlitba“ podal na vysvětlenou.

V jídelně panoval čilý ruch. Všichni bratři byli zabráněni do družných rozhovorů. Tvořily se hloučky a jednotlivé skupinky se snažily překřikovat. Když si první mniši všimli, že se objevil opat, začalo se šířit ticho. Hrobové ticho. Kněz odsunul židli u stolu a dřevěná noha zavržala po kamenné podlaze. Viděl pohledy bratrů, kteří se mu snažili vyčíst z očí, na co přišel. Odmltal si je připustit. usedl. Zavřel oči a ve společné modlitbě tiše odříkával poděkování Pánu za dary, které

bude moct jíst. V očích viděl úsměv dívky, která mu ve vesnici, kde se staral o kostel, dělala pomocnici. Rychle otevřel oči a všiml si, jak z bočních dveří do místnosti potichu vešel jeden z bratří. Když si sedal za lavici, všiml si, že ho kněz sleduje a rychle od něj odvrátil oči.

Teplá polévka a chléb, zasytila a rozehřála žaludky mnichů. Kněz se zeptal v průběhu hovoru s opatem na mnicha, který přišel pozdě a dozvěděl se, že je to bývalý rybář, který v žárlivosti zmrzačil svou manželku. Dostal na výběr sto ran holí, nebo upsání se řádu. Už čtvrtý rok je našim bratrem. „Inu utrpení těla není pro každého“ dokončil vyprávění o bratru Josefovi opat Ering.

Když skončil čas obědu, celý klášter včele s opatem Eringem a knězem po jeho boku, šel směrem ke dveřím nově zřízené modlitebny. U dveří se opat na chvíli zastavil a zamyslel.

Otočil se k mnichům za zády a pronesl krátký proslov: "bratři, na počest našeho zakladatele. Na počest vznešeného Hroznaty, jsme dnes pro naše potřeby zřídily nové modlitebni místo. Aby mohl být Hroznata v modlitbách k Bohu co nejvíce, zřídily jsme tuto modlitebnu v jeho bývalé pracovně. Jeho obraz bude zdobit tuto místnost a dohlížet na všechny naše modlitby stejně tak, jako překrásná benátská zrcadla, která budou místní prostor zvětšovat až v Boží nekonečno. Prosím, pojďme se pomodlit!" Zakončil Ering svůj projev a sleskem v očích otevřel dokořán mohutné dveře.

Plameny svící zaplápolaly a většina z nich zhasla. Opat udělal tři různé kroky do místnosti a pak se zarazil. Na zemi pod obrazem se v dábelských křečích zmítal bratr Lukáš a chroptěl. Mniši, kteří ode dveří viděli tu hrůzu, zakřičely a rozříkávaly se na

nádvoří. Kněz sledoval poslední záchvěvy bratra Lukáše a přiklekl k němu, aby pomohl opatovi udržet jeho zmítající se tělo. Neviděl v obličeji ani na těle žádný náznak. Snažil se přijít na to, co se stalo. Nebyl však schopen vymyslet něco, co by mohlo způsobit něco takového.

„Přiveďte mi do pracovny bratra Josefa!“ zakřičel Ering a utíkal do své pracovny. Kněz držel za ruku mrtvé tělo a zadíval se na pohled sršící z očí v Hroznatově obraze. Jeho myšlenky se vrátily k bratru Josefovi. Proč přišel tak tajemně a pozdě na oběd?

Hroznatobo prokletí

Kněz zaklepal na dveře opatovi pracovny, a když uslyšel pokyn, vešel dovnitř.

Rozlícený opat byl v obličeji celý rudý a bratr Josef klečící na zemi před ním ho s pláčem tahal za sutanu a snažil se mu říct, že on se smrti bratra Lukáše nemá nic společného.

„Vše nasvědčuje tomu, že jsi ho zavraždil, Josefe!“ křičel na něj opat. Kněz položil opatovi ruku na rameno, aby ho uklidnil a poprosil o chvíli klidu. Když se ptal Josefa, proč přišel tak pozdě, tvrdil, že měl průjem a zdržel se na latríně. A jeho pohled když spatřil, že ho pozoruje kněz, byl ze studu. Nic víc.

„Zní to jako možné vysvětlení, ale to neznamená, že ti věříme“ dodal hrozivě opat a ukázal Josefovi dveře, jako signál k tomu, aby odešel a nechal ho s knězem o samotě.

Když se zavřely dveře od opatovy pracovny, opat se opřel lokty o stůl a zadíval se dlouze do očí kněze. „Musím ti něco říct, bratře. Když první premonstráti vykoupili mrtvolu Hroznaty od jeho únosců, kdosi pronesl kletbu, že Hroznata nenabude klidu, dokud v jeho klášteře bude zlo. Myslím tím, že nás možná zasáhla Hroznatova kletba. Bratr Josef je bývalý násilník. Je tady ještě jeden bratr s temnou minulostí, o kterém vím jen já. A možná mě Bůh trestá za moji troufalost schovávat kajícího vraha.“ Řekl velmi vážně opat.

Kněz polkl a chvíli přijímal myšlenky. Opatovi ruce se třásly. Viděl v jeho očích strach.

„Kdo je ten druhý?“ zeptal se tázavě kněz.

„To ti nemohu říci. Dal jsem slib.“

„Ale taďy jde o vraždı! Otče, nemůžete“ říkal kněz, když mu do řeči vstoupil s křikem opat: „Můžu. Dal jsem slib mlčení před Bohem!“

Rozčilením vstal a otočil se k oknu a chvíli pozoroval poletující sníh, aby se uklidnil.

„Odpust, buď nadále mým vzácným hostem, ale jsem přesvědčený, že můj skrytý bratr to nedělá“. Dosedl těžce na židli a skryl svou vrásčitou tvář do dlaní.

„Běž pryč!“ Zakřičel na kněze Ering.

Kněz se zvedl a mlčky odešel k ranhojičovi.

Otec Ering sundal ruce ze svých tváří a kostnatým prstem si sáhl do úst. V Prstech držel jeden zub. Z dásní mu kapala na stůl krev.

„Bratře, za Josefa se mohu zaručit. Jeho problém se střevy se snažím vyléčit už třetí

den. Ten to určitě neudělal.“ Řekl vřídne Převor a podával knězi na přivítanou ruku.

„Dobrá, dobrá, když jsem ho tam viděl, taky mi moc nepasovalo, že by to byl vrah. Ale kdo by to mohl být?“ Tázavě se zahleděl na Převora.

„Vezmeme-li v úvahu to, že na těle nejsou známky zápasu či dušení, buď to je nějaký jed, a nebo“ - zadíval se nesměle na kněze - „a nebo, to je Hroznatova kletba“.

„Ty jsi o ní taky slyšel?“

„Tu kletbu tady zná každý, bratře. Někteří mniši se domnívají, že Hroznata se zlobí, protože z jeho pracovny se dělá modlitebna a ruší se tak jeho posmrtný klid. Někteří si myslí, že za to může vřídnost našeho opata, který mezi nás přijal Josefa“.

„O nikom jiném nevíš, Převore? Není tady nikdo další s děsivou minulostí?“

„O nikom nevím, ale každý bratr, který mezi nás přijde, je všem představen. Těžko bych nevěděl o někom, kdo by měl minulost jako Josef.“

„Vedou se zde záznamy o bratrech žijících ve zdech tohoto kláštera?“

„Ano, všechny záznamy nalezneš u opata Eringa“.

Kněz odvrátil zrak od Převora a začal si prohlížet tělo bratra Lukáše. Nikde náznak jedu. Žádná stopa. Kněz byl v koncích.

U večere opat nepromluvil jediné slovo. Kněz si všiml, jak se mu nervozitou z jeho blízkosti třepou chvílemi ruce a nohy. Všiml si chybějícího zubu, ale u starce jeho věku tomu nepřikládal žádnou váhu. Znal

mnichy, kteří ve věku bratra opata neměli už žádné zuby.

Z vyvýšeného pódia, na kterém byl stůl pro opata a jeho nejbližší, měl kněz krásný rozhled na jídelnu. Prohlížel si pečlivě každého bratra a přemýšlel, kdo je ten tajemný zločinec, kterého ukrývá opat mezi ostatními bratry.

Po večeři odešel kněz mlčky do své cely, kde se do noci oddával modlitbám. Když byl měsíc nejvýš, potichu se vykradl na studenou chodbu. Byl bos, aby jeho boty neklapaly po promrzlých kamenech chodeb kláštera. Když došel k rohu budovy, schoval se do stínu, který tvořilo sloupoví tvořící podpěry balkonů. Bylo to ideální místo pro sledování chodby vedoucí k nové modlitebně a celého nádvoří. Chlad jdoucí od studené podlahy procházel skrz promrzlá chodidla celým jeho tělem. Sníh se spozvolna poletující vločky proměnil

v hustou vánici a na střechách budov tvořil velkou těžkou čepici. Připadalo mu to jako celá věčnost, když ho z polospánku probudil tichý klapot bot jdoucích z přízemních chodeb. Opatrně se plížil podél zdi, kde tušil největší stín. Jeho šedý oděv se i za světla ztrácel proti šedivým zdím na chodbách, ale pokud chtěl rozluštit záhadné vraždy, musel si být jistý, že ho nikdo neuvidí a nezalekne se. Klapot bot najednou ztichl. Uslyšel zaklepání na dveře jedné z cel. Tříkrát rychle a ještě dvakrát pomalu. Dveře se otevřely a neznámá osoba vešla dovnitř.

Kněz seběhl opatrně po schodech do přízemí. Pohyb ho trochu zahřál a náhlý nával euforie, že se něco děje, ho naplnil novou energií. Vyšlapané stopy v nafoukaném sněhu ho dovedli až ke dveřím, za které tajemný mnich zmizel. Dveře jednoho z bratří. Dával si pozor, aby šel mimo navátý

sníh a nezanechával žádné stopy. Když chtěl přistoupit ke dveřím a podívat se, kdo v cele je, náhodou se začal rozléhat další zvuk kroků. Rychle se ztratil do stínu sochy a čekal. O několik chvil později kolem něj bez povšimnutí prošel opat Ering. Svícen osázený několika svícemi vydával velký kužel světla. Světlo, které odhalilo i knězův úkryt. Kněz zavřel oči a přemítal v duchu, jak asi bude reagovat opat na jeho noční špiclování. Opat však prošel zadumaný kolem něj, aniž by si ho všiml. Díky Bohu! Pomyslel si kněz a sledoval, jak se shrbený šedivý muž ztrácí za rohem chodby vedoucí k místnosti, kde měl kdysi Hroznata svou pracovnu. Počkal, až uslyšel zabouchnout dveře a když chtěl vykročit zpět do svitu měsíce, aby se pustil po stopě nočního návštěvníka, dveře z cely se otevřely. Uslyšel tichý šepot ztrácející se ve větru. Mnich si před odchodem z cely nasadil na hlavu kápi a

nešlo mu vidět do obličeje. Když se zavřely dveře, kněz sledoval ze svého úkrytu, jak se mnich vydal směrem k nové modlitebně.

Opat Ering klečel před velkým zrcadlem. Oči zavřené. Mumlal si tiše modlitby a čekal, až se místností rozezní vrzání starých pantů a přijde k němu na zpověď jeden z jeho bratrů. Svícen postavený před zrcadlem ozářil místnost jako ve dne. Mnich přiběhl k opatovi a poklekl.

Kněz se potichu připlížil ke dveřím nové modlitebny a poklekl, aby mohl dobře sledovat přes klíčovou díрку dění v místnosti. Přes zavřené dveře slyšel kradmé hlasy a pískot vycházející z Eringových úst. Opat se zhroucený chvěl v rukou mnicha. Mnich se ho snažil asi udusit.

Kněz na nic nečekal. Vyskočil. Rychle otevřel vrata od modlitebny. Nával teplého

vzduchu, který se dral z místnosti, ho praštil přes nos. Přeběhl rychlými kroky k mnichovi. Odstrčil ho jedním mocným máchnutím ruky, až se mnich praštil o dřevěnou lavici opodál. Spadla mu kápe a on nechápavě jako paralyzovaný seděl opřený o lavici. „Já za to nemůžu. Nevím, co se stalo!“ mumlal zmateně pro sebe a otíral si slzy z očí.

Kněz neměl čas odpovídat, staral se o nebohého starce. Opat Ering chroptěl a z úst se mu drala krev. Když se knězův pohled střetl s opatovým, kněz se zalekl. Z obličeje dobromyslného opata se vytrácel život. Skelné oči jakoby pátraly po okolí a hledaly osobu klečící vedle něj. Neoholené dvoudenní strniště působilo díky odrážejícím se plamenům v jeho tváři až ďábelsky.

Kněz přiskočil k mnichovi a chytil ho kolem krku. Vší silou ho vyhodil na lavici, až zapraskalo dřevo, z kterého byla vyrobena.

„Co jsi mu dal za jed! “ křičel na mnicha kněz a silnými dlaněmi mu tlačil krk na stůl. Mnich máchal rukama, jak se snažil popadnout dech.

Ve dveřích modlitebny se objevilo několik mnichů a zakřičely na kněze. Ten zanechal svého výslechu a ukázal na mrtvé tělo opata. Mnichům došlo, že kněz odhalil, nebo nachytal jednoho jejich bratra při činu. „Zavolejte bratra Převora, ať se postará o opata“ dal kněz rozkaz mnichům, když odváděli svého spoutaného bratra směrem na nádvoří. Kněz se zastavil u dveří, z kterých ten spoutaný mnich vyšel a zaklepal.

Po chvílce čekání se ve dveřích objevil bratr Převor. „Čeho si žádáte bratři, tak pozdě v noci?“ zeptal se úlisně brat Převor.

Kněz stál jako opařený. Jizva v jeho tváři zimou nabyla jasnější obrys a on jen s tvrdostí

v hlase řekl: „Myslím, že nám máte co vysvětlovat, bratře Převore“. Jeho hlas se rozezněl mezi kamennými zdmi choděb jako zvon na zvonici jejich kostela. udělil mnichům pokyny, jak se mají postarat o dva zajaté bratry. usoudil, že už nemusí chodit tiše a vydal se rychle do své cely pro boty. Nohy měl promodralé omrzlinami. V návalu napětí z dnešní noci však nepocítoval žádnou bolest.

Začínal další den jeho pobytu. Slunce se dralo na oblohu a sníh po velké noční fujavici ustal, jakoby dával předzvěst tomu, že v klášteře nastane díky knězovu pátrání konečně klid.

Odhalené tajemství

u snídaně panoval velký ruch a mnoho bratří se oddávalo víc plkům, než jídlu. Kněz sledoval ze svého vyvýšeného místa to neutuchající hemžení připomínající mraveniště. Opatova židle byla prázdná stejně tak jako židle bratra Převora a bratra Johana, kteří byli nad ránem zavřeni v provizorním vězení zřízené z nevyužité komory vedle kuchyně.

Zdumání a rozhlížení vyrušil kněze hlas. „Dobré ráno bratře. Sleduješ ten mumraj?“ zeptal se hrubý hlas patřící mnichovi, který se ocitl knězovi za zády.

„Ano sleduji, moc by mě zajímalo, o čem si povídají“, řekl kněz a otočil se na osobu, která s ním zavedla rozhovor. Malý mnich širší postavy s velkou plešatou kulatou hlavou stál pokorně dva kroky od knězova stolu a

uklonil se. Když se opatrně svými modrými
oči požíval, zda ho nemůže nikdo slyšet, z jeho
růžových rtů zdobící velká ústa plná
zažloutlých zubů vypadla tichá věta znící
jako výhružka. „Mnoho bratrů se bojí, kam se
tvé vyšetřování bude ubírat. Bratr Převor ani
Johan nejsou zdaleka jedini, kdo má nějaké
tajemství“ dodal tiše a mrkl na kněze. „Ty
nějaké máš? Bratře?“ odpověděl kněz a
odložil na stůl krajíc chleba, který držel
v ruce. „Bratře?“ dodal ještě jednou, aby bylo
zřejmé, že čeká na to, až se mnich představí.
Ten se jen pousmál a opatrně prošel kolem
kněze mezi své bratry ke stolům. „Přijdi dnes
večer do knihovny. Každý máme svá
tajemství. Nějaká ti ukážu“ zaslechl kněz
z úst mnicha, když kolem něj procházel.
Mnich se usadil na lavici, kde seděli tři další
mniši a hned se zapojil do jejich družného
hovoru. Kněz se napil vína a všiml si, že jej
po očku ten mnich sleduje.

Procházejíc přes nádvoří ke kuchyni přemýšlel kněz o tom, jaká tajemství mohou ukrývat zdi místního kláštera a jejich obyvatelé. Od mrtvého opata věděl, že jeden z mnichů je vrah. Napadlo ho, jestli jejich rozhovor náhodou onen dotyčný nezaslechl a nerozhodl se zbavit jediného člověka, který o něm věděl, života. Dávalo by to smysl, ale kněz si byl jistý, že je nikdo neslyšel. I když v kláštorech jako je tento, mají i zdi své uši. Chodbou se rozléhal běh jednoho z bratrů a podivný zpěv. Kněz sledoval mnicha, který se každý den, staral o čistotu nových zrcadel, jak poskakuje po chodbě a zpívá si pro sebe nějakou písničku. Pozdravil ho. Otevřel dveře od kuchyně a vešel dovnitř.

Uprostřed místnosti bylo zřízeno ohniště s roštem, Pod kotli se do ruđa žhavily zbytky dřeva. Na pultu se válela připravená těsta na chléb, která krásně kynula na teple

jdoucí z kamen. Kněz si pomyslel, že toto je jediná teplá místnost v celém klášteře. Těšil se, až zima skončí a nastane období zelených luk a dní plných sluníčka. Současné dny plné tmy, sněhu a mrazu v něm neustále vyvolávaly smutné vzpomínky, které se snažil potlačovat prací a přemýšlením o tom, co a proč se v klášteře děje. Kolem dřevěných trámů, které držely pohromadě strop místnosti, byly pověšené sušené bylinky nejružnějších vůní, mnoho svazků sušeného masa a další ingredience, které bylo třeba chránit před hlodavci a škůdci. Když zvedl velkou těžkou petlici u dveří, ke kterým došel a otevřel dveře, které musel trochu přizvednout v pantech, protože drhly o podlahu, uviděl u sebe dva schoulené mnichy. Johan s Převorem se rychle postavily a pozdravily.

„Bratře, já nikoho nezabil, opat se svíjel v křečích, když jsem kněmu dorazil na zpověď“ spustil hned bez vyzvání bratr Johan. „Já viděl něco jiného, tajně ses vplížil do cely k bratru Přeborovi a pak jsi utíkal do modlitebny, kam večer chodil opat. Když za sebou zavíral dveře, byl zdravý, a když jsi za ním přišel ty, byl mrtvý v tvém náručí“, shrnul ve stručnosti kněz své noční poznatky.

„J-j-jak víš bratře, ž-že byl Johan v mé celé?“ řekl zhrouceně Přebor a zadíval se smutně na Johana. „Sledoval jsem noční život v tomto klášteře a hledal strůjce těch vražd. Pověřil mě tím sám opat.“ Řekl kněz a sledoval, jak Přeborovi utírá Johan z tváří slzy. Johanův mladistvý vzhled spolu s jistou ženskostí, kterou nebyl schopný kněz vysvětlit, ale byl tam, ho nyní přesvědčila o úplně jiném důvodu, proč se ti dva spolu v noci tajně sešly.

Nebyly to chvíle, při kterých plánovali smrt jejich Opata. Ti dva se oddávali sodomii! Kněz nevěřicně zíral s otevřenou pusou. Johan ho sledoval a pochopil, že už ví, jak to s nimi je. „Ve jménu Boha vás prosím, zachraňte nás před rozlíceným davem mnichů“ řekl a oba bratři povstali před kněze. „Nejsem vrah, byl jsem se vyzpovídat opatovi, jako každý pátek. Byl jediný, kdo o nás věděl, ale jeho dobrosrdečnost a zpovědní tajemství mu nedovolovala něco proti nám říct. Věděl, že sloužíme Bohu, jak nejlépe umíme, jen čas od času podlehne hříchu těla.“ Dodal ještě prosebně Johan.

„Jakému hříchu podléháte, bratři?“ ozvalo se ze dveří kuchyně. Všichni tři sebou škubli. Ve dveřích stál tlustý mnich, který u snídaně s knězem prohodil pár divných vět. Johanova ruka rychle sjela z ruky Převora a každý z nich udělal krok vzad. „Každý máme své

hříchů, přede mnou se přece nemusíte bát“ řekl, když se postavil vedle kněze a gestem své ruky naznačil, že má zamčená ústa. Převor s Johanem se na sebe podívaly a nevěděli co říct.

„Prosím, bratře, odejdi, provádím zde výslech“ řekl kněz a otočil se k vězňům zády tak, že zakrýval skoro celý prostor úzkého průchodu, který normálně zakrývají dveře. Holohlavý mnich se naklonil do místnosti přes knězovo rameno a pousmál se. „Mládí. Ach ano, krásné mládí“. Sešpulil rty v grimasu polibku a písklavě se zachechtal knězovi drze do ucha. „Po večeři tě očekávám v knihovně- KNĚZI“ Dodal už naprosto jiným hlasem. Nezněl vůbec podlézavě a vlídně, jako dosud. Naopak. Zněl agresivně, hrubě a výhružně. „Zajisté, bratře“ odvětil se zatatou pěstí pod svými dlouhými rukávy

kněz. Mnich se vytratil a zabouchl za sebou dveře od kuchyně.

„Jestli o nás někomu bratr Vikart řekne, je s námi zle!“ zašeptal Převor a podíval se s hlubokým výdechem do očí kněze. „Aha, bratr Vikart. Konečně vím, jak se jmenuje. Děkuji za informaci. A nikde není psáno, že o vás nikomu neřeknu já!“ Řekl vážně kněz a dodal: „za chvíli vás mám přivést před tribunál. Budou vás chtít rovnou popravit za spiknutí a vraždy. Bude těžké bratry přesvědčit o opaku. Důkazy jsou příliš silné. Nevím, jak vám pomoci“. Sklopil hlavu. Bratři Převor s Johanem pochopili, že nemají šanci vyvázatnout. Když se přiznají k vraždě, budou popraveni, když se přiznají k lásce, budou popraveni. Poklekli a poslední chvíle života se rozhodli věnovat modlitbám.

Kněz odešel do modlitebny, kde několik mnichů v čele s Vikartem, připravovalo stoly

pro líčení se zajatými bratry. „Když jsou dveře dokořán, nevypadá to tadý tak nehostinně. Světlo dělá divy“ Pronesl bratr Vikart a pravicí přivítal kněze. „Já, jakožto knihovník, bych měl být dle tradice opatovým nástupcem. Zítra v poledne proběhne hlasování. Zúčastníš se také, bratře?“ Pousmál se a vydal mnichům pokyny, kam umístit lavici pro odsouzené.

„Divy dělá pouze náš Pán, bratře Vikarte. Ale ano, máš pravdu, světlo jdoucí z chodby a ledový vzduch proudící z nádvoří tomuto místu propůjčuje úplně jiný nádech, jako za svitu hořících svící a loučí.“

„Zajisté. Zázraky koná pouze Pán“, s falešnou pokorou se uklonil a odešel si vyzkoušet krásné vyřezávané křeslo, které patřilo opatovi. Tmavě modré polstrování zabránilo Vikartovi, aby svou rozměrnou postavu v křesle zbytečně otláčoval hrany

opěradel. Křeslo evidentně nebylo určeno pro jeho postavu. Jeho samolibý výraz, když si na něj sedl, prozrazoval, že se na funkci opata třese více, než je zdrávo. Když si všiml pohrdavého pohledu vyzařujícího z kněžových očí, zapřel se loktem o opěradlo a s dlaní podpírající svých několik brad pronesl sálem tak nahlas, až se tvořila ozvěna: „Přiveďte zajatce a svolajte všechny bratry“.

Sál se naplňoval zvědavými mnichy, kteří se usazovali do lavic složených ve čtyřřadí po celé modlitebně. Prostor mezi zrcadly byl prázdný, jen vprostřed vzdálenosti mezi nimi stála stará oprýskaná lavice, kde měli sedět bratři Johan a Převor. Po levici bratra Vikarta seděl v o poznání méně skvostněji vyrobeném křesle kněz. Po pravici seděl bratr, který si chystal psací potřeby a pergamén, aby mohl zapsat vše, co u soudu proběhne.

Do dveří vešli v doprovodu tři mnichů oba vězni. V jejich tvářích se odrážel strach a únava. Na přání písaře zůstaly dveře do sálu otevřené. Mniši se posadili a Převor s Johanem zůstal stát u své lavice. Kněz zamysleně sledoval odraz jejich těl v zrcadle. Čekal na zahájení procesu a snažil se vymyslet, jak dokázat, že vrah sedí někde jinde, než je lavice obžalovaných.

Vikart se s obtížemi vysoukal z křesla a pronesl úvodní řeč. V ní zmínil několik vražd, které se v klášteře za několik posledních dní odehrály. Připomenul, že minulou noc byla spáchána poslední vražda a díky zde přítomnému hostu (ukázal na kněze), se podařilo pachatele dopadnout. Nakonec prohodil zmínku o tom, že jako nový opat nedopustí, aby se ve zdech kláštera trpěla jakákoliv nepravost a hřích a stouto „výhružkou“ poklepal významně svou pěstí

na stůl před ním. V sále to zašumělo. Kněz si byl jistý, že knihovník zná o místních mniších všechno a pochopil, že namířil přímo proti svým odpůrcům.

„Prosím pana písaře, aby se uchopil brku a zapsal vše důležité, z dnešního zasedání“ zahájil oficiálně Vikart líčení.

Nasoukal se zpátky do křesla a se sklenkou vína u svých rtů vyslovil přání, aby vrah i s jeho společníkem byly za rozbřesku popraveni. Vikart neměl bratra Převora rád, protože opat Ering se netajil tím, že chce jmenovat jednou Převora jako svého nástupce. Proto by rychlá smrt byla pro Vikarta dvojnásobným vítězstvím. Neměl by žádného protivníka do nadcházejících voleb.

„Já, ani bratr Johan, jsme nikoho nezabily“ Zakřičel Převor do davu. „Vždycky jsme Bohu i mnohým z vás sloužily, jak jen to šlo“

povídal Johan a svýma spoutanýma rukama ukazoval na mnichy sedící za sebou.

„Zabil jsi našeho opata! Popravte je!“ zazněl hlas ze zadních řad a umlčel tak muže u lavice mezi zrcadly. Vikart se pousmál. Kněz vstal a chopil se slova: „Bratři premonstráti. Chápu, že mnoho z vás, si za poslední dny prošla něčím, co nikdy nezažila. Ano, záhadná smrt tří dělníků, i vašeho bratra a opata vás tíží. Ale mě také. Nemyslím si však, a mluvím pouze z vlastní zkušenosti, že je moudré se unáhlit. Ať se vám to líbí, nebo nelíbí, bratři Johan a Převor nebyly přichyceni při činu a důkazy jsou malé“

„Vždyt jste ho sám načapal, jak zabil opata Eringa!“ Zakřičel na kněze Vikart. „Viděl jsem pouze, jak Johan drží opata Eringa v náruči. Neviděl jsem, jak ho zabíjí.“ Odvětil vlídně kněz a podíval se na dva zlomené muže sedící na lavici. „Musím vám

bratři“, říkal dále a přešel ze svého místa dopředu před lavice, kde seděli mniši, aby jim byl blíž: „řici důležité informace. Podivná úmrtí, která tady byla zmíněna bratrem Vikartem, určitě nechci bagatelizovat. Avšak zatím není důkaz o tom, že by některý z těchto dvou bratrů byl vrahem.“ Otočil se k Johanovi a Převorovi a sedl si pět do křesla. „Myslím si, že máte dost rozumu na to, abyste nedaly unáhlené tresty.“ Dodal už jen tak mimo řeči a podíval se na Vikarta.

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Bratři premonstráti čekali na to, jaké stanovisko zaujme Vikart. Převor s Johanem se s úctou téměř nenápadně poklonili knězi, který je sledoval a v naději, že jejich životy budou zachráněny, si trošku oddechli.

„Dobrá“, pronesl mohutně Vikart, aby jeho řeč slyšel každý v sále. „Bratr Johan a bratr Převor nebudou prozatím souzeni. Budu

hledat důkazy jejich viny osobně. Vidím, že kněze jeho pověst předcházela a není takový vyšetřovatel, jak se pravilo. Doporučuji vám dvěma věnovat dnešní noc modlitbám. Ráno před hlasováním se rozhodneme, co s vámi. Pokud někdo nepodá důkaz vaší nevinu, čeká vás trest.“ Pohrozil oběma a posměšně se zadíval na kněze. „Tímto považuji slyšení za ukončené. Ty dva nechte taďy, ať si užijí novou modlitebnu. Dveře zajistit z venku petlicí. Pojďte se bratři věnovat svým úkolům.“ Dodal snažíc se v hlase najít trošku vlivnosti.

V modlitebně to zašumělo a mniši přihlížející soudu se začali rozcházet do svých cel. Písař opatrně odložil popsaný list pergamenu a společně s Vikartem opustili místnost, ve které zůstal už jen kněz a dva bratři. „Jsme ztraceni, pane“ řekl tiše Převor, když k nim přišel kněz. „Buď celou noc pátrat po

vrahovi. Slibuji, že udělám vše pro vaše osvobození. Vy se věnujte pokání a Bohu. Ráno nás čeká těžký boj.“ Pokřižovali se společně. Kněz od mnicha čekajícího u dveří přinesl dva velké svícny s hořícími svícemi a položil je na oltář vedle zrcadla, kde se oba mniši chystali k nočním modlitbám. Ještě jednou se rozloučil a odešel.

Mnich zavřel dveře, dal přes ně velkou petlici a odešel společně s čekajícím písařem a Vikartem do útrob kláštera. Kněz se vrátil do své cely a opláchl se studenou vodou. Dnes v noci ještě musí navštívit Vikarta. A tušil, že to nebude návštěva, po které by toužil.

Knihovna

Z oblohy konečně nepadal žádný sníh a utichlo i kvílení větru mezi zdmi kláštera. Tiché večerní modlení mnichů ve svých celách nic nerušilo. V klášteře bylo hrobové ticho. Kněz sledující ze svého úkrytu ve stínu prostranství na nádvoří dnes nikoho nespátřil. Nikdo se neplížil chodbami ani odnikud nezněly výkřiky strachu, jak tomu bylo v několika posledních dnech. Kněz se zahleděl na jasný měsíc na tmavé obloze plné hvězd a s hlubokým nádechem se vydal do knihovny. Když mu byl zadán úkol, aby doprovodil obrovská zrcadla do místního kláštera, na knihovnu se těšil. Legendy o spisech ukrývajících se mezi knihami a svitky byly známy po celém světě. Těšil se na historické skvosty, které bude moci prostudovat.

Knihovna byla umístěna ve východním křídle kláštera a zabírala velkou část druhého patra. Dvě rozlehlé místnosti byly od podlahy po strop vybaveny dřevěnými policemi plnými svazků nejrůznějších barev. V levé půlce místnosti byla z dřevěných stolů a lavic zřízena písárna, kde mniši opisovali významné knihy a restaurovali staré poškozené spisy.

Po stěnách dlouhé úzké chodby vedoucí ke knihovně byly ikony svatých. Nade dveřmi vstupní místnosti, která sloužila jako studovna, visel obraz zakladatele řádu blahoslaveného Norberta z Naxenu. Před dveřmi zdobenými krásně vyřezávanými výjevy z bible byl položený červený koberec kulatého tvaru bez vzoru. Vysoké štětiny koberce působily, jako by se kněz propadal. Velký rozdíl, proti tvrdým kamenům, po kterých doted kráčet.

Za dveřmi šel slyšet rozhovor. Kněz poznal nejméně tři hlasy. Jeden z nich patřil Vikartovi. Další dva nebyl schopen určit. Z klapotu bot kněz usoudil, že knihovna má dřevěnou podlahu a že nejméně jeden z mužů za dveřmi rozčileně chodí po místnosti. Zvuky se přes těžké dveře mísily a jen těžko šlo rozeznat, o čem se Vikart a jeho společníci baví. Kněz neměl ani v úmyslu dlouze poslouchat.

udělal rukou gesto, které začínalo na jeho čele a směrem dolů opsalo kříž. V duchu poprosil Boha o pomoc a nadechl se.

Zaklepal.

„Moment, už jdu!“ Zakřičel hlas mnicha Vikarta a zněl tak jasně, jako by stál hned u dveří. Šum v místnosti polevil a po chvílce zavržala podlaha u dveří a s vrzajícími panty se dveře otevřely. Vikart usedl do

pohodlného křesla, které bylo zjevně děláno na jeho širokou postavu. Seděl za velkým mahagonovým stolem, na kterém stál vprostřed svícen s hořícími svícemi. Vosk kapal na zem po kraji stolu na oprýskanou dubovou podlahu. Když viděl Vikart něze, jak si prohlíží jeho stůl, rychlým pohybem sebral z kraje stolu pokrčený pergamen a schoval jej pod velkou tlustou knihu s koženou vaznou. Vikart se musel postavit. Z pozice, v které seděl v křesle, by ji nedokázal zvednout.

Kněz zrakem přejížděl celou místnost. Po bratrech, kteří před chvílí rozmlouvaly s Vikartem, nebyla ani památka. „Bratře Vikarte, potřebuji nahlédnout do knihy se jmény zdejších mnichů. Hledám jednoho bratra, který by mi mohl hodně pomoci v pátrání“ řekl neutrálním tónem v hlase kněz a přistoupil k jeho stolu.

Vikart se na něj dlouze zadíval. Jeho bílý premonstrátský stejnokroj ostře kontrastoval s šedivým rouchem kněze stejně, jako jeho odpor vůči němu. „Do této knihy nemáš právo nahlížet, toto právo uděluje jen představený kláštera“ dodal pohrdavě Vikart a svými dlaněmi se zapřel o hrubou desku stolu, aby dal odpočinout svým nohám držící jeho těžké tělo. „A také jeho generální vikář nebo provizor, nemýlím-li se drahý Vikarte“. Oponoval klidným hlasem kněz a postavil své ruce také o stůl, aby jeho tělo vytvořilo zrcadlovou kopii Vikarta.

Vikart zrudl v tváři. Jeho líce hořely. Zapřená dlaň se nevědomky sevřela v pěst. Kněz se díval Vikartovi do očí a svou dlaní přikryl Vikartovu pěst. Až teď si Vikart uvědomil, jak dobře stavěný kněz je. Jeho dlaň byla výrazně větší, jak jeho vlastní. Vikart se zalekl a začal se potit.

„Máš pravdu, bratře, ale já nevím, kde se kniha nachází. Před mnoha lety si ji vzal k sobě do úschovy opat Ering. Musí být v jeho kabinetu nebo ložnici. Na co ji vlastně potřebuješ?“ Jeho útočný tón byl ten tam a najednou mluvil klidně. Jakoby s úlevou.

„Nemohu ti prozradit, nač knihu potřebuji, ale je možné, že ukrývá tajemství, které mě dokáže přivést k osobě, která má svědomí úmrtí, které vyšetřuji“. Odpověděl kněz.

„Potřebuji se dostat do komnaty opata Eringa. Musím tu knihu najít.“ Dodal po chvílce mlčení prosebně a pohleděl do očí bratra Vikarta.

„Do komnaty se dřív jak zítra nedostaneš, bratře. Dveře byly dnes zapečetěny a pečeť bude moci zlomit pouze nový opat.“ Prohodil skrz zuby Vikart a odvrátil od kněze zrak. Nevydržel se mu dívat do očí. „Jdi věnovat

posledních pár hodin noci modlitbám a spánku ve své cele. Ráno před snídaní půjdeme propustit ty dva blázny. Ani já nevěřím tomu, že mají něco společného s těmi mrtvolami, které se nám válejí ve sklepení.“ Pronesl rázně a ještě dodal vážným tónem v hlase: „Zítřka po volbách ti dovolím nahlédnout na pár chvil do poslední místnosti knihovny, kde se skrývají největší skvosty našeho kláštera. Važ si toho. Toto privilegium neudělují každému“.

Kněz ohromeně poděkoval a rozloučil se. Zadumaný odešel do své cely. Přemýšlel nad slovy bratra Vikarta a nad tím, proč tak rychle otočil svůj názor na bratra Převora a bratra Johana. Každopádně to pro něj znamenalo alespoň malou úlevu - mohl jít po několika probdělých nocích odpočívat. Nemusel pátrat po důkazech jejich nevinny.

V modlitebně vládlo ticho. Plameny loučí ozařovaly stěny kolem zrcadel a hořící svíce položené na chladné podlaze se za pomoci roztékajícího se vosku přilepovaly víc a víc k šedivým kamenům podlahy. Johan byl tak zabrán do modlení, že si neuvědomil náhlý pád bratra Převora na zem. V uších mu pískalo a jeho dech těžkl. Kapky potu, které se mu tvořily na čele, nepříjemně stékaly ke rtům a do očí, které ho pálily. Seschlé rty drmolily poslední slova modlitby. Když Johan pozvedl svou pravou ruku, aby se s posledním slovem modlitby pokřižoval, svaly v jeho nohách povolily a on se sesunul po zádech na zem. Jeho pád změkčilo tělo mrtvého Převora. Začal chroptět a prskat krev. Nebyl schopen pohybu. Dech byl čím dál složitější. Jeho pohled se začal zamlžovat a on nechápal, co se děje. Kyslíku v jeho těle ubývalo.

Vikart šel po chodbě jen se svící, která osvětlovala nevelký prostor před ním. Temná obloha zamezovala svitu hvězd a měsíce osvětlit prostor na chodbách a nádvoří, přes které tiše šel. Pod paží držel tlustou knihu a směřoval do své cely. Za pár hodin se stane novým opatem. Na zachmuřeně tváři se mu udělal blažený úsměv, když si uvědomil, že bude nejmocnějším mužem v klášteře. Rychle vyšel po schodech nahoru do patra. Poslední schod na schodišti byl o centimetr vyšší, než všechny ostatní. Věděl to. Přesto na to kvůli myšlenkám na ráno zapomněl a zakopl. Jeho kulaté tělo se rozpláclo na zem a těžká kniha s hrozivým zaduněním odražejících se mezi zdmi tvrdě dopadla. Díky koženému vázání se naštěstí listy neotevřely a kniha zůstala zavřená. Některé stránky starých papyrů už nedržely pohromadě a určitě by se rozletěly po celém nádvoří. Svíce zhasla a všude byla tma. Otevřely se dveře z nějaké

celý v patře. Jeden z bratrů zjevně nespál. Vikart ležel nehybně na zemi a doufal, že ho nikdo neuvidí. Po chvíli se dveře zavřely. Vikart se opatrně postavil na kolena a začal prohmatávat rukama studenou zem. Chvilí mu trvalo, než nahmatal hrubou koženou vazbu těžké knihy, kterou si vzal z knihovny. S námahou se postavil a co nejtíšeji se pod rouškou tmy vydal směrem ke dveřím své cely.

Kněz ležel na zádech v posteli a přemýšlel nad důkazy, které se mu podařilo zatím sesbírat. V podstatě neměl nic. Mrtvých přibývalo a důkazy žádné. Věděl o ukrytém vrahovi mezi mnichy, ale neměl sebemenší tušení, kdo by to mohl být. Taký mu nedávalo smysl, proč by ten mnich začal po letech z ničeho nic vraždit. Z myšlenek ho vyrušila rána na chodbě. Vyskočil na nohy a otevřel své dveře, aby se podíval, co se na

choďbě děje. Z jeho cely vycházel drobný kužel světla ze svící, které ozařovaly jeho celu, ale venku byla velká tma. Jeho zorničky se jen pomalu přizpůsobovaly tmě. Nic neslyšel ani neviděl. Patrně jen vítr shodil ze střechy kus ledu. Zavřel dveře své cely. Zůstal však potichu stát na chodbě přitisknutý ke stěně.

Po chvíli uslyšel šramocení a pohyb. Někdo se skrýval ve stínech chodby a potichu kráčel tmou. Bratr, který prošel pár centimetrů kolem něj, funěl únavou z pro něj namáhavé cesty po schodech. Hned poznal, kdo je tím mnichem. Bratr Vikart.

Když Vikart zmizel za dveřmi své cely, kněz si šel lehnout pátky do tepla své postele a začal znovu přemýšlet. Co Vikartovo noční plížení mělo znamenat? Měl ho překvapit a konfrontovat hned na místě? Zavřel oči a

snažil se usnout. Přibýly jen další otázky bez odpovědí.

Vikart zapálil svíci stojící na stole pod oknem své cely. Třásl se strachem a únavou. Těžce se posadil na svoji postel a snažil se zhluboka dýchat. Pozoroval knihu položenou na stole. Tančící plamen svíce ozařoval tmavý hřbet knihy s několika skvrnami stáří. Bolela ho dlaň po pádu na kamennou podlahu. Svlékl se a jeho obézní bílé tělo těžce upadlo na postel. Za chvíli bude opat. Pomyslel si a usnul.

Odhalení

Ráno začalo příliš brzo. Kněz měl pocit, že zase nespál. Když se však požíval na Vikarta, věděl, že nebyl sám. Obrovské kruhy pod očima obtloustlého mnicha, který si dělá záslusk na pozici opata, usvědčovaly z probdělé noci. Celý klášter šel ve čtyřřadí přes nádvoří do nové modlitebny, kde trávili noc dva bratři. V čele průvodu šel Vikart s knězem. Nepromluvíly spolu jediné slovo. Vikart vytáhl z kapsy své bílé sutany klíč a odemkl dveře modlitebny. Jeho dlaň byla pohmožděná. Všiml si i drobných kapek zaschlé krve. V modlitebně zaznělo několik výkřiků strachu mnichů, kteří spatřili dvě bezvládná těla. Kněz s Vikartem přiběhl spolu s několika dalšími mnichy k tělům bratrů Johana a Převora. Převor měl rozbitou hlavu, Johan měl na sobě spoustu krve.

Vikart se podíval do knězových zlostných očí a zakoktal: „Co se to tady stalo?“

Kněz se podíval na kapky krve, které měl kolem zmoдрalých bledých úst Johan z toho, jak při umírání chroptěl. Podíval se na Vikarta a jeho kapky krve na jeho oblečení. Postavil se a s hlubokým hlasem řekl tak, aby jeho hlas slyšel každý mnich. I ten v poslední řadě. „Bratři. V noci jsem zahlédl po chodbě jednoho z vás, jak se plíží potmě chodbami. Ten mnich si myslel, že jsem vešel do své cely, ale zavřel jsem dveře z venku. Prošel kolem mě a vešel do své cely. Neumím si představit jiný důvod tohoto nočního plížení, než je“ říkal a pozorně sledoval každého mnicha. Nechal všechny vstřebat svá slova a po chvíli ticha dodal jediné slovo: „Vražda“.

Vikart pochopil, kam tím kněz míří a došlo mu, jak byl v noci neopatrný.

„Ale vždyť klíče od této místnosti má jen bratr Vikart. Jak by se sem vrah dostal, aniž by měl klíče?“ Zeptal se vážně jeden z mnichů. Když to odpověděl a došlo mu to, podíval se s nevěřicným výrazem na kněze.

„Ano, ten plížící se mnich byl bratr Vikart!“ zakřičel kněz a ukázal na klečícího mnicha, kterému začala docházet slova vycházející z úst jeho bratří.

V modlitebně se rozhostil vášnivý křik. Bratři přes sebe překřikovali kletby mířící na Vikarta a žádaly jeho okamžitou smrt. Kněz se snažil vášnivý dav uklidnit, ale jen s velkou námahou odstrkával naštvané mnichy od schouleného Vikarta, který marně křičel, že stěmi vraždami nemá nic společného.

Když se rozvášněný dav uklidnil, kněz uchopil Vikarta za paži a s námahou ho

zvedl na nohy. Teprve teď si uvědomil tíhu a monstroznost jeho objemné postavy. Měl co dělat, aby ho udržel, protože se mu neustále klepaly nohy strachem. Kdyby povolil, Vikart by se jistě zhroutil na zem mezi Převora a Johana. Kněz Vikarta odvělekl s obtížemi na lavici vedle zrcadel. S těžkým žuchnutím dopadajícího těla si nešťastný mnich sedl na tvrdé dřevo a začal se tiše modlit.

„Odvezte odsud těla, bratři a nechtě mě tadý s Vikartem o samotě prosím. Řekl kněz a chvíli sledoval, jak se dav vytrácí z modlitebny. Poslední čtyři mniši odnášely bezvládná těla nebohých bratrů a když prošly dveřmi, další z mnichů smohutným prásknutím zabouchl těžké dveře a s velkou úklonou poslal knězi zdravici.

V místnosti bylo temné šero. úzký paprsek světla přicházející z venku skrz úzké okno

dopadal jako boží pěst na jedno ze zrcadel. V paprsku světla šlo vidět, jak se víří v místnosti prach. Proto je tady tak těžký vzduch, pomyslel si kněz, když se na tu krásnou scénérii poletujících částeček nečistot tančících ve zlatavém paprsku světla zahleděl. Bylo chladno. Zima z venku byla den o de dne silnější. Tiché Vikartovo vzlykání se plížilo z příšeří lavice vedle zrcadla celou místností. Kněz uchopil louč zavěšenou vedle zrcadla a přešel s ní na druhý konec místnosti, kde ještě hořela jedna svíce. Zima, která se mu prodírala pod jeho těžký oděv a kousala ho do těla, mu do mysli vnesla otázku, jak v místnosti bez krbu mohl vůbec fungovat zakladatel kláštera. Když louč vzplála od plamínku svíce a ozářila nevelký prostor v okolí, přešel kněz k obrazu nade dveřmi a chvíli se mlčky díval Hroznatovi do očí. Rozsvítil svou loučí louče zavěšené kolem zrcadel, a když vrátil louč držící v ruce na

své původní místo po levé straně zrcadla, u kterého seděl Vikart, jemně ho uchopil za rameno.

Vikart sebou škubl a otočil se na něj.

„Bratře, já nikoho nezabil“ pronesl tiše. Z jeho nosu mu tekl sopel po celé tváři a oči měl ulepené slzami. Kněz se na něj požíval a řekl mu, ať se vzchopí a utře si obličej. Třesoucí se hromada tuku poslechla a i přes vlnitý tón knězova hlasu se nedokázala uklidnit.

„Co jsi to odnášel za knihu bratře?“ namířil svou otázku přímo kněz a pevně hleděl Vikartovi do očí, jako minulou noc, když se přeli v knihovně u jeho stolu. Vikart sklopil zrak. Chvilí zhluboka dýchal a pak tiše vypustil skrz zuby jediné slovo.

Latinský název velké tlusté knihy, kterou včera v noci odnášel do své cely, aby ji ukryl. *Nomenclatura*.

„Seznam jmen?“ řekl udiveně kněz. „Myslíš seznam bratří žijících v tomhle klášteře?“
 dodal a sledoval Vikartův obličej.

Nevelké světlo proudící oknem a plápolající louče vedle něj probarvovaly jeho bílou kůži teplým narudlým světlem. Vikart vydechl a těžce zasýpal. Podíval se knězovi do očí a usmál se.

Jeho zažloutlé zuby přebarvovala krev deroucí se z jeho dásní. Slzy v očích mu už proschly a pohled na něj umocněný plápolajícím plamenem byl hrůzostrašný. Kněz zamžoural očima, jakoby se mu zdálo, že místo Vikarta před ním sedí škrtič z Hvozdu. Vzpomněl si na poslední vrahova slova, před tím, než se jeho tělo pod silou koní roztrhlo na kusy. „Proklínám vás“. Ta dvě slova mu rezonovala v hlavě tak silně, až se mu zamotala. Kněz upadl na tvrdou zem a udeřil se do hlavy. Vikart k němu okamžitě

skočil. uchopil ho za hlavu, chtěl s knězem zatřást a probrat ho.

Mnich střežící vchod do modlitebny zaslechl tupou ránu a rychle otevřel dveře. uviděl ležícího kněze, s kterým třese Vikart. Rychle k němu přiskočil a jednou ranou dřevěnou holí ho udeřil do spánku. Vikart se převálil na bok a omdlel. Z jeho hlavy vytékala krupěj krve. Mniši slyšící hluk se seběhli a rychle vytáhly omámeného kněze ven a odvedly ho do jeho cely na lůžko. Pohybu neschopného Vikarta si nikdo nevšímal.

Za Vikartem se zavřely dveře a on zůstal ležet na chladné zemi modlitebny.

Kněz ležel v bezvědomí několik hodin. Haďra, kterou mu mniši omotaly ránu, byla nasáklá krví. Když se probрал, spatřil nad sebou Lucii. usměvavou. Krásnou a zářivou. Přesně tak, jak si ji pamatoval.

věděl, že blouzní. Nikdy v životě neblouznil tak často, jak za posledních několik dní, co žije v tomto klášteře. Zachvěl se hrůzou. Škubnutí jeho těla vyděsilo osobu stojící nad ním. I když měla tvář Lucie, věděl, že to nemůže být Lucie. S hlubokými nádechy si protřel oči svými hrubými prsty. Obraz před jeho očima se zamlžil, a když se po chvílce vyostřil, tvář jeho hospodyně se změnila v tvář jednoho z mnichů. Prošedivělá šedá bradka a holá hlava knězi připomněla, že se jedná o bratra Václava. Vysoký mnich měl na starost kuchyni. Pomohl knězi posadit se a podal mu horký nápoj z vylouhovaných bylinek.

Kněz cítil slabost ve svalech. Hlava ho třeštila. Spálený jazyk od horkého hořkého nápoje ho bolel. Opatrně vstal z postele a zavrávoral. Bratr Václav ho opatrně podpíral. Když si sundával kněz obvaz

z hlavy, strhl strup přilepený k němu a začal jemně krváčet. Nevšímal si toho. Potřeboval se co nejrychleji dostat k Vikartovi, kterému hrozilo velké nebezpečí. Procházel v doprovodu svého opatrovníka chodbami a přes nádvoří, kde se dav mnichů překřikoval a dohadoval co s Vikartem, který byl chycen při činu. Mnoho mnichů, když viděla kněze, nahlas děkovala Bohu, že byl ušetřen od jisté smrti a zároveň dodávala kletby na Vikarta. Kněz na to neměl sílu reagovat. Věděl, že Vikart je nevinný. Potřeboval ho rychle dostat z té prokleté modlitebny.

Vikart sražený holí k zemi ztrácel vědomí a věděl, že se blíží jeho konec. Rozbitá hlava ho třeštila. Studená zem probodávala jeho tělo miliony mrazivých jehliček. Viděl své tělo v odraze zrcadla. Vidělo ho rozmazaně a mnohokrát. Nekonečněkrát. V uších mu

duňelo. Cítil, jak mu strach z náhlé smrti zatemňuje smysly. Spatřil ďábla, který ho chytl za ruce a vlekl do chřtánů pekla. Věděl, že za své hříchy bude trpět na věky věků.

„Rychle, polož ho sem!“ Vykřikl spěšný rozkaz kněz na mnicha, který s ním šel pro Vikarta. Bratr Václav ho táhl držíc za ruce ven z modlitebny a opřel ho zády o jeden z mramorových sloupů lemující chodby u nádvoří. Vikart chroptěl a lapal po dechu. Studený vzduch mu vehnal do plic touhu zase žít. Kněz se nad ním sklonil a uchopil ho za tváře. Zatřásl s ním, aby si získal jeho pozornost. „Vnímáš mě, Vikarte?“ řekl důrazně, aby se jeho hlas dostal až k Vikartovu omámenému sluchu. „Ano“ řekl s námahou a snažil se dodat ještě nějaká slova, ale kněz ho zarazil.

Z jeho úst se drala ven rudá tekutina. Kněz uchopil za jeden ze zubů v ústech nebohého

mnicha a ten bez sebemenší námahy zůstal v jeho prstech. Kněz se narovnal a prohlížel si zežloutlý zub držící mezi ukazováčkem a palcem proti obloze. Zub nejevil známky nákazy. Byl jemně zažloutlý ale jinak žádný kaz. Co se to sakra děje, proč Vikartův chrup, zjevně bez známek kazů, krvácí a proč jeho zuby tak snadno padají?

Kněz měl v hlavě zase víc otázek, jak odpovědí.

„Já taďy v klášteře nikoho nezabil“ zachroptěl ze všech sil Vikart.

„Odnes ho do mé cely bratře Václave a nikoho k němu nepouštěj. Já se jdu podívat do knihovny. Starej se o něj poctivě. Stejně, jak si se staral o mě.“ Řekl Václavovi, který celou dobu klečel vedle Vikarta kněz a rychlými kroky vyběhl do patra.

Tajemství v knize

Kněz si dával velký pozor, aby si ho nikdo nevšiml, jak se vkrádá do vikartovi cely. Když za sebou zavřel dveře, všiml si, že na stole pod oknem ležela velká kniha, kterou tak bázkivě střežil v knihovně vikart. Kniha se jmeny bratrů.

Přistoupil blíž a prsty jemně přejížděl po kožené vazbě, kterou zdobil zlatý nápis **NOMENCLATURA**.

Opatrně knihu otevřel a začal listovat starými pergameny a rozpadlým papýrem.

Dlouhé minuty listoval knihou, než se mu podařila najít pasáž, do které zapisoval opat Ering. Za jeho éry přišlo do kláštera velké množství bratrů. u každého byla napsaná poznámka, odkud nový bratr přišel a ještě několik dalších poznámek. Důkladně studoval každou z nich. Hledal stopy a

tajemství, která by mohla osvětlit temné stíny plížící se tímto místem.

Po chvílce zjistil, že mnoho z bratrů, kteří se přišli stát členy komunity, nikdy neměly církevní minulost. Mezi poznámkami odhalil, že dobré srdce opata Eringa a víra v nápravu, umožnila přijmout a schovat před pozemským soudem několik zlodějů, kteří měli přijít o ruku či dokonce měli být popraveni.

Mezi jmény našel i poznámku o jednom vrahovi. Kněz polkl. Na sucho polkl. Přejížděl očima těch několik řádků a přemýšlel. Jak se má k dané situaci postavit.

Kněz vstal od stolu a poklekl před velký kříž, který visel na stěně Vikartovi celý naproti dveřím. Dlouze se modlil a prosil Boha o sílu, aby neudělal nic zlého. Dnes zjistil, že mezi mnichy je spousta zločinců. Ering věřil, že se

napraví. Kněz věřil v památku opata Eringa a rozhodl se nepošpinit Eringovu památku.

Vzal k sobě knihu a šel ji schovat do své cely. Když vycházel z Vikartovi cely, uviděl ho jeden z mnichů. V jeho pohledu byl vidět strach, když zahlédl knihu, kterou drží kněz v ruce.

Bylo jasné, že se kniha nesmí dostat do špatných rukou. Spousta bratrů, kteří by se dověděli pravdu, by mohla použít skutečnosti pro svůj prospěch a inkvizice by měla jistě plno důvodů k pálení. Kněz věřil, že se mniši ukrývající se ve zdech kláštera před trestem za své hříchy za léta strávená v modlitbách a pokore změnili a jsou již naprosto čistí.

Když zavřel kněz za sebou dveře a unikl všem zvědavým očím mnichů, kteří najednou projevovali neobyčejný zájem o práci na

choďbě, kterou kráčet, přemýšlel, co dál. Musel se jít podívat do knihovny. Potřeboval přijít na to, co je za podivnými úmrtími.

Vikart ležel v knězově posteli a pomalu nabýval vědomí. Bratr Václav pokorně kněze přivítal, a když mu kněz poděkoval za hlídání, vyprovodil ho zdvořile ze své cely a zavřel dveře. Kněz si sedl na dřevěnou stoličku, kterou přisunul vedle postele, aby byl Vikartovi co nejbliž a důrazně zaklepal prsty na velkou tlustou knihu, kterou si položil na kolena. Podíval se, jako už po několikáté za posledních několik dní, Vikartovi přísne do očí. Vikart věděl, co to znamená. Kněz odhalil jeho minulost.

„Bratře, chtěl bych se vyzpovídat“ pronesl tiše jen tak, aby jeho slova sotva došla k uchům kněze.

„Ty ses musel stát opatem, je to tak, že? V opačném případě by se někteří z bratrů určitě dozvěděli o tvé minulosti“ prohodil kněz a čekal na to, až Vikart bude pokračovat.

„Před mnoha lety jsem v žárlivosti zavinil smrt jednoho muže. V návalu vzteku jsme se praly o jednu ženu. Udeřil mě. Já udeřil ho a on upadl. Dopadl hlavou na zídku a nejevil známky života. Všude tekla krev. Já utekl z naší vesnice. Dlouhé měsíce jsem se ukrýval před zákonem. Přespával v lesích, živil se tím, co jsem našel. Až jednou jsem vyšel z lesa a přede mnou se tyčil klášter. Sluneční svit ozařoval jeho mohutné věže, jako by mi Bůh dal znamení. Když jsem přišel, na pokraji sil, k branám kláštera, objevil mě opat Ering. Schoval mě do jedné z budov za stájemi, kde se o mě potají dlouhé dny staral. Když jsem nabyl opět síly, a měl jsem se vydat na cestu,

musel jsem s pravdou ven. Opat Ering mi dal druhou šanci a nechal mě žít nový život. Život plný pokání a pomoci druhým. Vzhledem k tomu, že psal poctivě všechny záznamy do knihy, musel jsem se propracovat až na místo knihovníka, abych měl největší šanci stát se opatem po Eringově skonu. Pracoval jsem, jak nejlépe jsem uměl a každý den děkoval Bohu za novou šanci. Kdyby se o mně někdo dozvěděl, jistě bych skončil na popravišti. S událostmi posledních dní nemám opravdu nic společného, bratře!“

Vikart dokončil se slzami v očích své vyprávění a sledoval knězův obličej. Kněz věděl, že pokud prozradí Vikartovu minulost, skončí ten muž na popravišti a všechna úmrtí, která se tadý stala, budou přičítána jemu.

„Prozatím nikomu nic neřeknu. Věřím, že si se dokázal očistit svou prací od hříchů. Avšak

nedokážu zajistit, aby ses stal opatem. Tato volba je pouze na tvých bratrech. Budeš je muset sám přesvědčit.“ Řekl kněz a vstal. Šel ke dveřím. Když byl k Vikartovi otočený zády, schoval si knihu pod svůj plášť a než šáhl na kliku u dveří, otočil se ještě na Vikarta a řekl: „Potřebuji se dostat do knihovny, musím najít spisy patřící alchymistům. Někdo tady tráví lidi. Kde mám hledat?“ Dodal důrazně.

Vikart s naprostou přesností vysvětlil knězi místa, kde se nachází alchymistická část knihovny. Otočil sklesle hlavu a usnul.

Kněz do časného rána listoval knihami a pročítal staré svazky pergamenů. Nevěděl, co hledá, ale doufal, že něco přitáhne jeho pozornost. Současný stav, kdy pátral po jedu, kterým někdo tráví místní mnichy, mu do hlavy vnášel bolavé vzpomínky na Lucii. Jeho mysl byla Lucií zahlcená. Cítil bolest u

srdce. Nesnažil se ani ty vzpomínky zapudit, věděl, že proti nim nemá šanci uspět. City, které před Lucií tak dlouho schovával ve svém nitru, byly příliš silné. Z očí mu ukápla slza a rozpíla se do rozloženého papýru na stole. Spis starého učence pojednával o odrazech paprsků světla. Kapka slzy dopadla na řádek textu a rozmazala jedno slovo. Kněz se jej hned snažil vysušit, aby neudělal na vzácném papýru ještě větší škodu. Vzal cíp svého rukávu a jemně jej přiložil na zfiarovělou kapku textu. Po chvílce sušení se na papýr podíval. Bůh mu dal znamení! Rozpité slovo bylo SPECULUM.

Kněz se zamyšleně narovnal na tvrdé židli. Po hodinách, kdy byl shrbený nad listinami, mu pěkně zakřupala záda. Sledoval rozmazaný nápis a dával si do souvislosti jednotlivá úmrtí. Proč muselo umřít tolik lidí. Konečně našel motiv. Smotal papýrus,

ovázal provázkem, aby se mu zbytečně v kapse, do které si ho vložil, neroztahoval, a běžel co nejrychleji do své cely za Vikartem.

Vikart ležel bezduše v posteli stejně, jak ho opustil. Kněz si sedl vedle něj, a začal vyprávět, co odhalil. Co mu Boží znamení napomohlo odhalit. Kněz byl plný energie, jako by prospal několik dní. Náhlým návaalem dobrých zpráv byl úplně omámen a nikdo by mu nehádal, že posledních několik dní skoro nespál.

Na další den ráno svolal kněz celý klášter na nádvoří. Slunce od samého rána svítilo a odrážející se paprsky od bílých sněhových peřin tvořily krásný klam lesklých perel. Když se bratři ztišili, kněz spustil své vyprávění.

„Bratři, za několik posledních dní, zde došlo k mnoha záhadným úmrtím. Mnoho z vás by

jistě potěšilo, kdybych vám oznámil, že jsem vypátral vraha a ukázal na jednoho z vás.“ Odmlčel se. Sledoval, jak prochází jeho slova všemi mnichy a pozoroval rozpačité reakce. „Musím však oznámit, že za náhlá úmrtí dělníků, opata i vašich milovaných bratrů nemůže nikdo z vás.“ Dopověděl svou myšlenku a než stačil pokračovat, z davu někdo zakřičel: „Hroznata nás trestá! Kajte se bratři!“

„Ne! Hroznata vás určitě netrestá, bratře. Jediné, kdo vás trestá, byla pýcha a rozmařilost vašeho opata, který chtěl vaši modlitebnu ozářit přenádhernými zrcadly. Bohužel, zrcadla jsou příčinou všech úmrtí.“ Dodal kněz sklesle.

Po chvíli šumu pokračoval ve vysvětlování: „Zrcadla jsou vyráběna tajnou technologií na ostrově Murano nedaleko Benátek. Nebudu vám popisovat celou výrobu, sám ji

neznám. Jen vám řeknu tolik, že odrazová plocha zrcadla se docílí za použití tenké cínové fólie, na kterou se naleje rtuť a nechá se několik dní tak, aby proběhly mezi sebou reakce, které průsvitnou plochu skla změni na odrazovou plochu zrcadla. Jak jistě víte, rtuť je velice jedovatá. V malých dávkách způsobuje halucinace nebo třeba vypadávání zubů a krvácení dásní. Jsem přesvědčen, že obrovská plocha zrcadel, která nechal opat Ering umístit do nové modlitebny v kombinaci s nedostatečným odvětráváním a především malým světlem místnosti, které se odstraňovalo pomocí loučí a svíci umístěných v blízkosti zrcadel, způsobilo odpařování zbytků rtuti a otravu nebohých bratrů.“ ukončil své vystoupení kněz a stojíc uprostřed davu mnichů se díval mlčky všem do utrápených tváří, ve kterých se mísila úleva s hořkostí a lítostí, že bezdůvodně trestali Vikarta.

Kněz ještě chvíli mluvil a poté s několika dalšími mnichy vzaly dláta, majzlíky a páčidla a zrcadla vynesli z modlitebny ven.

Odpoledne byl Vikart zvolen novým opatem a když se po večeři dav mnichů odebral do svých cel, Vikart zůstal s knězem u stolu a tiše rozmlouval.

„Děkuji ti za pomoc, nebýt tebe, tak bratři umírají dál a já bych byl upálen“ zcela upřímně řekl Vikart a pohladil knězi ruku.

„Co máš v plánu dělat dál, opate?“ zeptal se kněz a nepřítomně poslouchal Vikartovo vyprávění.

„V první řadě zruším novou modlitebnu. Ta místnost nám přinesla spoustu utrpení. Udělám z ní muzeum našeho kláštera. Myslím, že si Hroznata zaslouží, aby se o něm vědělo i za mnoho let. Zrcadla umístíme někde na chodby, kde nebudou výpary

nikoho ohrožovat a zrekonstruujeme starou modlitebnu tak, aby odpovídala snům nebohého Eringa.“ Dopověděl Vikart. Rozloučil se s knězem a odešel do své cely na modlitbu a snad konečně i klidný spánek.

Kněz stál před opřenými zrcadli a pozoroval svůj smutný obličej. Půlnoc byla již několik chvil minulostí a on s roztaženými rukama hleděl do zrcadla, ve kterém pozoroval padající vločky tvořící bílou čepici na jeho ramenou. Za sebou viděl přicházet zářící postavu. Nelekl se. Bezhybně stál a cítil, jak mu na tvářích zamrzají slzy. Lucie se k němu opět vrátila. Krásná jak anděl. V bílých hedvábných šatech ho zezadu objala a políbila jemně na tvář. Lucie mu chyběla a on věděl, že na ni do smrti nezapomene. Nerozloučil se s nikým z kláštera. Zaběhl do své cely, dal si do torny své věci, a co

*nejrychleji zamířil na svém koni do města,
kde na něj, jak doufal, čekal kardinál.*

*Když došel jsem až sem
A tys objala mě v něžné kráse
Já pochopil proč zem
Zdála se tak teplá zase
I když mrtvá jsi
Já cítím tvoje rty
Cítím tvoje hebké vlasy
V srdci mém jsi jenom ty
Navždy živá budeš ve mně
Snad provázet mě budeš dál
Hlad' a líbej mě vždy jemně
Proč já se těch citů bál
Dnes mohli jsme žít v ústraní
Snad šťastnou bych tě učinil
Nikdo už víc nezmění
Že smrt tvou já jsem zavínil
Miluji tě*

Vážený čtenáři, pokud jsi dospěl až na závěr této knihy, dovol mi omluvit se za hromadu pravopisných i mluvnických chyb, kterými jsem své vyprávění jistě okořenil. Byť ne záměrně.

Snad se těch pár chvil s knězem a jeho osudem nestalo jen nudnou a zbytečnou ztrátou tvého času a alespoň pár myšlenek si sebou poneseš dál.

Pokud máš na knihu nějaký názor, dovoluji si tě poprosit o komentář- drobnou recenzi na e-mail nebo facebook. Děkuji a přeji mnoho šťastných dní.

Tvůj, MartinBahulík

bahulik@centrum.cz